M. C. Beaton

Hamish Macbeth és a nagy lazacfogás

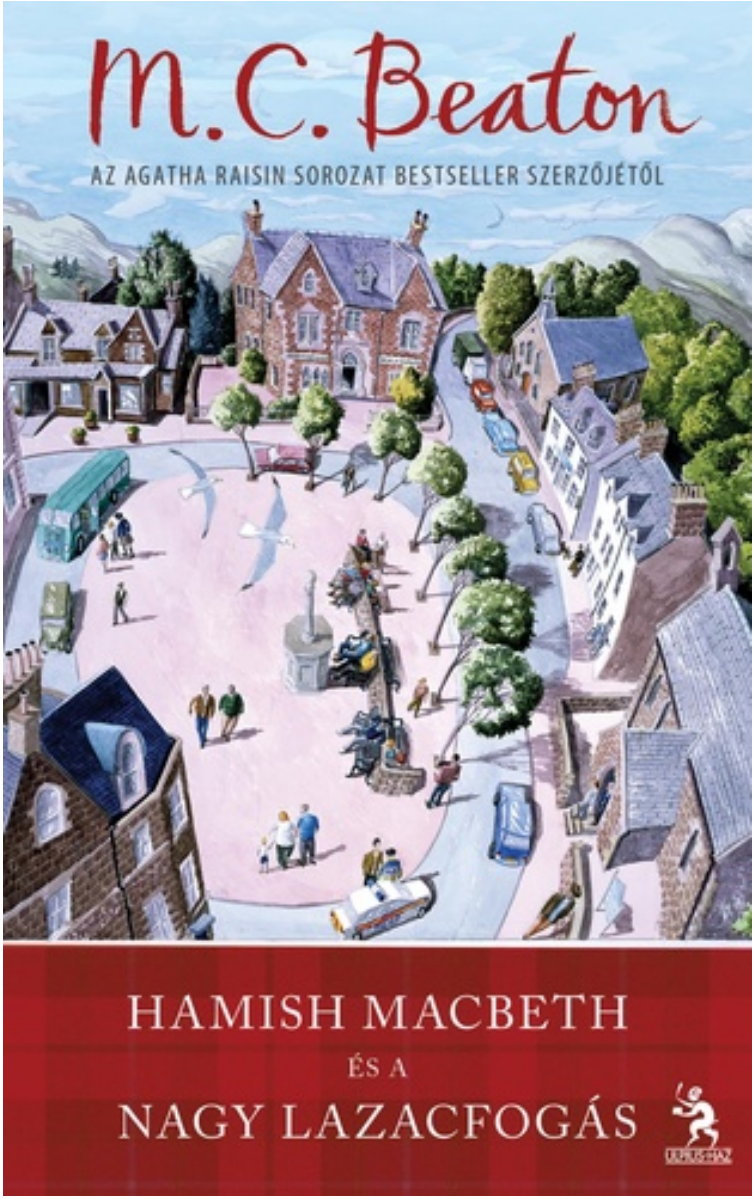

A fordítás alapjául szolgáló mű:
M. C. Beaton: *Death of a Gossip*

Copyright © 1985 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Loósz Vera, 2013

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013
Felelős kiadó: Kepets András
Felelős szerkesztő: Gimes Katalin
Legyezőhorgász-szakértő: Loósz Róbert
ISBN 978-963-254-796-1

A Fleet Street-i napok emlékére – szeretettel drága barátomnak, Rita Marshallnak

Szereplők

(a megjelenés sorrendjében)

John Cartwright: a Lochdubh[1]-i Lazac és Pisztráng Horgásziskola tulajdonosa
Heather Cartwright: a neje, egyszersmind az iskola társtulajdonosa
Marvin Roth: amerikai üzletember és szárnyait bontogató politikus
Amy Roth: a felesége
Lady Jane Winters: előkelő özvegyasszony
Jeremy Blythe: londoni ügyvéd
Alice Wilson: titkárnő Londonból
Charlie Baxter: tizenkét éves fiú Manchesterből
Peter Frame őrnagy: nyugalmazott katona, tapasztalt horgász
Daphne Gore: felső tízezerbeli ifjú hölgy Oxfordból
Hamish Macbeth: falusi rendőr őrmester
Priscilla Halburton-Smythe: a helyi földbirtokos lánya
Blair főfelügyelő: a Strathbane-i Nyomozó Osztály vezetője
Jimmy Anderson és Harry McNab: nyomozók, Blair beosztottai
John Harrington: Priscilla Halburton-Smythe udvarlója
Halburton-Smythe ezredes és Mrs. Halburton-Smythe: Priscilla szülei
Mr. Johnson: szállodaigazgató
Angus MacGregor: orvvadász

[1] Ejtsd: Lokdú. Jelentése: Fekete-tó

Az erdőn mellém lépve így csevegsz:
„A tájat nézni innen oly remek.”
És: „Mily csodás e néhány perc magány.”
Meg: „Oly hosszúra nyúlnak a napok.”
Ó, Istenem, csak lennél már halott!
Rupert Brooke[2]

[2] Ruppert Brooke: The Voice (részlet)

Első nap

Horgászat: állandó várakozás és örökös csalódás.
ARTHUR YOUNG

– Gyűlölöm a hétfőt – zúgolódott John Cartwright. – Új csoporttal indul a hét. Jóformán olyan, mintha színpadra lépnél. Ráadásul örökösen úgy érzem, szabadkoznom kell, mert angol vagyok. Akik fölutaznak ide, a kietlen Skóciába, amolyan tagbaszakadt, csupa szőr Rob Roy-féle oktatóra számítanak, aki skót szóviccekkel, középkori nyelvtörőkkel és hasonló borzalmakkal szórakoztatja őket.

– Ne kárálj! – korholta szelíden Heather, a felesége. – Mindig jól alakulnak a dolgok. Három éve működtetjük ezt a horgásziskolát, és nem volt még elégedetlen ügyfelünk.

Az asszony gyöngéd pillantást vetett a férjére. John Cartwright alacsony volt, sovány, szívós és ingerlékeny. Homokszínű haja vékony szálú, dülledt szeme világoskék. Heather a Lochdubh-i Lazac és Pisztráng Horgásziskola első tanítványai közé tartozott.

Johnt a nő fürge hátralendítése csábította el, anatómiája egyéb gyönyörűségeinek felfedezéséhez csak a házasságkötésük után látott hozzá.

Noha Heathert tartották ügyesebb horgásznak, ő kedvesen, anyáskodó viselkedéssel palástolta, hogy ő a jobb. Fölöttébb különböző vérmérsékletük dacára mind Heather, mind pedig John elhivatott, megszállott pecás volt.

A horgászat lett a hobbijuk, a munkájuk, a szenvedélyük. Nyaranta hetenként érkezett új csoport a Hotel Lochdubh-ba. Ritkán fordult elő, hogy egy társaság kizárólag amatőrökből álljon; tapasztalt horgászok gyakran csatlakoztak a tanfolyamhoz, elvégre kitűnő vizekben legyezhettek, elfogadható árért. Mindig John foglalkozott a gyakorlott résztvevőkkel, Heather pedig a mezei amatőröket istápolta.

Egy csoport legfeljebb tíz főből állt. Erre a hétre két lemondás érkezett az utolsó pillanatban, így csak nyolc résztvevővel számoltak.

– Szóval – morogta egy cetlit fölemelve John –, az összegyűjtött infóim szerint tegnap este valamennyien bejelentkeztek a szállodába.

Van egy amerikai házaspár New Yorkból, Mr. és Mrs. Roth; bizonyos Lady Winters, valamilyen munkáspárti főrend özvegye; Jeremy Blythe Londonból; Alice Wilson szintén Londonból; Charlie Baxter, tizenkét éves, Manchesterből… a srác nem a szállodában lakik, a nagynénjénél száll meg, a faluban; Peter Frame őrnagy. Teremtőm, régebben volt egy lovassági őrnagyunk! Úgy látszik, a rangjukhoz ragaszkodó férfiak képtelenek alkalmazkodni a civil élethez. Aztán itt van Daphne Gore Oxfordból. Az őrnagyot, amint lehet, szólóban elzavarom. Talán neked kéne foglalkoznod a gyerekkel.

John Cartwright kinézett a szálloda ablakán, és összeráncolta a homlokát.

– Itt jön a mi számító őrmesterünk. Nyolc főre kértem kávét a szállodában, de Hamish ott fog ücsörögni, akár egy kutya, amíg nem adok neki is. Jobb lesz rájuk telefonálni, hogy rakjanak ki még egy csészét… Ennek a rendőrnek egy jó zaftos kis gyilkosság kell. Tartsd őt távol tőlünk, Heather. Egész álló nap nincs más dolga, csak lődörög a faluban, láb alatt van, és fontoskodik. Jimmy, a halőr mondta a minap, hogy szerinte Hamish Macbeth orvhalász.

– Kétlem – felelte Heather. – Túlságosan lusta. Meg kéne házasodnia. Minimum harmincöt éves, ez egészen biztos. A faluban jó néhány lány emésztette már magát miatta. Fogalmam sincs, mit esznek rajta.

Csatlakozott férjéhez az ablaknál, és John átkarolta hitvese vaskos vállát. Hamish őrmester, Lochdubh falu rendőre hátracsapott tányérsapkával, zsebre dugott kézzel, komótosan lépegetett a szálloda előtt húzódó mólón. Cingár volt, egy esetlen égimeszelő. Uniformisa lógott nyakigláb termetén, csontos csuklója jócskán kilátszott a kabátujj alól, ahogyan gyapjú térdzoknija is az ormótlan szolgálati lábbeli fölött. Levette magas tányérsapkáját, és megvakarta lángvörös kobakját. Aztán a zubbonyába nyúlt, s az egyik hónalját vakarászta meg, de alaposan.

Forró kávé illata szállt föl a hotel társalgójából Cartwrighték hálószobájának ablaka felé. Az őrmester orrához is elért az aroma, ehhez nem fér semmi kétség, ugyanis Hamish úgy kezdte szimatolni a levegőt, mint valami eb, majd buzgón megszaporázta hosszú lépteit a szálloda irányába.

A Hotel Lochdubh-t sokadik vidéki kúriának építtette Anstey herceg a XIX. században. Párkányos oromzatával és csipkés tornyaival olyan volt, akár egy várkastély. Mögötte díszkertek, homlokzata előtt

Lochdubh áttetszően tiszta vizei pompáztak. A társalgóban szarvasfejek, a hallban fegyverzet, a kandallókban tőzegtüzek, a konyhában pedig Skócia legjobb séfjei. Az árak az eget verdesték, mégis csőstül jöttek a turisták – részben azért, mert a forgalmas országútnak pont a szálloda előtt hirtelen vége szakadt. Nos, így lett a hotel a terméketlen pusztaság és a magas hegyek vadonjának édenkertje.

Lochdubh két óriási hegyorom, a Két Nővér lábánál bújt meg. Az egymáshoz zsúfolt házak a XVIII. században épültek, s a Felföld halászati iparának föllendítését szolgálták. A népesség azóta folyvást csökkent.

Volt itt szatócsbolt-postahivatal, pékség, barkácsbolt, no meg négy templom, mindegyik cirka öttagú gyülekezettel.

A rendőrőrs a csekély számú modern épület közé tartozott, a régi egy dohos kunyhófélében működött. Hamish Macbeth őrmester egy esztendővel korábban vette fel itt a szolgálatot, mielőtt a horgásziskola megnyitott. Igazából senki nem tudta, mi módon sikerült elintéznie, de egykettőre tipp-topp házat húzott fel magának, s modern irodát biggyesztett hozzá, egyetlen cellával. Míg az elődje kerékpárral rótta a köröket, Macbeth őrmester vadonatúj Morrist szerzett a hatóságoktól. Csirkét meg libát tartott, s egy meghatározhatatlan fajtájú, nyáladzó őrkutyát, Mackót.

Lochdubh egyébként Skócia távoli, északnyugati vidékén terül el. Télen hosszú álomba merül. Nyáron a turisták keltik életre, főleg angolok, akikkel a helybéliek látszólag felföldi figyelmességgel bánnak, ám a lelkükben felföldi gyűlölettel viseltetnek irántuk.

John Cartwright már egy hónapja küszködött, hogy nyereségessé tegye a horgásziskolát, amikor találkozott Heatherrel. A nő vette át a könyvelést, ő adott fel hirdetéseket a divatos folyóiratokba. Heather háromszorozta meg John árait is, ravaszul rámutatva, hogy az emberek hajlandók többet fizetni, ha abban a hiszemben vannak, hogy exkluzív szolgáltatást nyújtanak nekik, és a részvételi díjak még így is elfogadhatók, hiszen kitűnő, lazacban gazdag folyókban horgászhatnak. Voltaképp Heather működtette az egész kócerájt. A duci, ősz hajú, anyáskodó nőnek John Cartwright a második férje volt. John gyakran gondolt arra, hogy sosem tudja, mi megy végbe hitvese higgadt homloka mögött, de éppen annyira szerette őt, mint a pecázást, és olykor azért – bár feszengve – megfordult a fejében, hogy az iskola már tönkrement

volna Heather nélkül. Mindazonáltal többnyire a saját üzleti érzékével dicsekedett, s a felesége örömmel tett meg minden tőle telhetőt, hogy táplálja ura eme meggyőződését.

A férfi magára kapta kiszolgált sokzsebes horgászmellényét, fogta a jegyzeteit, és idegesen pillantott a nejére.

– Nem gondolod, hogy… izé, együtt kéne találkoznunk velük?

– Megoldod, szívem – felelte Heather. – Kiálts értem, amikor készen állsz a kötések bemutatására. Amint elkezdesz beszélni, megfeledkezel az idegességről.

John villámpuszit nyomott hitvese arcára, és elindult a központi lépcsőház felé. Azért imádkozott, hogy vidám társaság legyen. Az őrnagyot legalább ismerte, ámbár ez inkább a „kellemesen érzem magam az ördöggel, mert őt ismerem” esete volt.

Belökte a társalgó ajtaját, s nyugtalanul pislogott az odabent ácsorgó, egymást fürkésző nyolc emberre. Rossz jel. Általában mire ő megjelenik, már túl szoktak esni a bemutatkozáson.

Az ablaknál Hamish Macbeth őrmester egy karosszékben a Daily Telegraph rejtvényét tanulmányozta, közben idegesítően fütyörészett a fogai között.

John mélyet sóhajtott. Lámpák, kamera, tessék! Kezdődjék a játék!

– Úgy gondolom, a legelső teendőnk megismerkedni egymással – mondta feszélyezett mosollyal a hallgatag csoportnak. – A nevem John Cartwright, én vagyok az oktatójuk. Könnyebb lesz a dolgunk, ha mindnyájan a keresztnevünkön szólítjuk egymást. Nos, ki óhajtja elkezdeni?

– Elkezdeni? Mit? – tudakolta erélyesen egy testes nő.

– Nos… Hát a bemutatkozást.

– Majd én – szólalt meg egy amerikai hang. – A nevem Marvin Roth, ő pedig a feleségem, Amy.

– Daphne Gore – affektálta egy magas szőkeség, közben a körmeit studírozta.

– Jeremy Blythe. – Jóvágású, mokány fiatalember. Mosolygós ábrázat, szép hullámos haj, világoskék szempár.

– Charlie Baxter. – A tizenkét esztendős. Pufók, gyönyörű bőr, sűrű fekete csigás haj, a korához képest szokatlanul rideg, megfontolt tekintet.

– Nos, engem ismer. Peter Frame őrnagy vagyok. Csak szólítsanak

Őrnagynak. Mindenki így hív. – Keskeny, ráncos arc, vékony, izgága ajak fölött őszes bajuszka, vadonatúj legyezőhorgász-öltözék.

– Alice Wilson. – Csinos lány, szemlátomást kicsattan az egészségtől, enyhe liverpooli akcentus, nem a helyhez és alkalomhoz illő ruha.

– Lady Jane Winters vagyok. Szólíthatnak Lady Jane-nek. Mindenki úgy hív. – Testes nő. Selyemblúzba burkolt súlyos mellek, a térdnadrágban hájas combok domborodnak, kékesszürke gyapjúharisnyába bújtatott erős vádlik. Kövér képén nagy, álmatag, kék szempár. Kicsiny, csőrszerű orr. Csalódott száj.

– Akkor hát, miután megismertük egymás nevét, iszunk egy kávét – mondta vidáman John.

Hamish kihámozta magát a fotelból, és előrelendült.

Lady Jane rosszallón szemlélte közeledését.

– A falu rendőre is horgászleckéket vesz? – kérdezte. Magas, harsány hangon beszélt, valami fura, bántó éllel.

– Nem, Mr. Macbeth többnyire velünk kávézik az első napon.

– Miért? – Lady Jane csípőre tett kézzel állt Hamish és a kávézóasztal között. Az őrmester nyakát nyújtogatva, a nő kövér válla fölött fixírozta a kávéskannát.

– Hát – felelte morcosan John, s közben azt kívánta, bárcsak Hamish beszélne a maga nevében. – Valamennyien szeretnénk egy csésze kávét, és…

– Nem azért fizetek adót, hogy közszolgákat vendégeljek meg – közölte Lady Jane. – Menjen a dolgára, őrmester!

A rendőr mogyorószín szemében nyájasan együgyű pillantással nézett le a nőre. Lépett egyet, hogy kikerülje. Lady Jane azonban elállta az útját.

– Szokásosan issza a kávét? – kérdezte Marvin Roth. Magas, körte alkatú férfi volt, tar koponyája csúcsos, teknőckeretes, vastag szemüveget viselt. Nagyon úgy festett, mint a New Yorker karikatúráin ábrázolt tehetős manhattani polgárok.

– Nem, szokásosan teázok – Hamish először szólalt meg lágy felföldi hanghordozással –, de kávét is iszok, ha úgy adódik.

– Marvin arra gondol, hogy tejjel és cukorral issza-e – vetette közbe John Cartwright, aki megszokta már, hogy alkalomadtán tolmácsolnia kell angolok és amerikaiak között.

– Igen, uram, köszönöm – felelte Hamish.

Lady Jane kezdte fölfújni magát dühében. Marvin kitöltött egy csésze feketét, és a nő válla fölött a rendőrnek nyújtotta. Alice Wilson idegesen felkacagott, majd szájára tapasztott tenyerével próbálta visszafojtani a nevetést. Lady Jane hirtelen fölrántotta a vállát, és telibe találta a csészét.

Kínos csönd telepedett rájuk. Hamish fölemelte a csészét a földről, majd alaposan szemügyre vette. Hosszan, komolyan nézett Lady Jane-re, aki diadalmasan állta a tekintetét.

– Jaj, nyugi már, adják oda az őrmesternek a kávéját – sóhajtott fel Amy Roth. Jól karbantartott szőke, hatalmas bociszem, nagy, puha mell, hihetetlenül izmos teniszezőcsukló.

– Nem – jelentette ki konokul Lady Jane, John Cartwright pedig a jegyzeteit lapozgatva megváltásért fohászkodott. Miért nem képes Hamish egyszerűen elmenni?

Lady Jane hátat fordított a rendőrnek, és úgy meredt Marvinre, mint aki megtiltja neki, hogy újabb kávét töltsön. Alice Wilson keserves ábrázattal figyelte őket. Minek is jött el erre a förtelmes vakációra? Rengeteg pénzbe került, sokkal többe, mint amennyit megengedhet magának.

Bámészkodás közben döbbenten látta, ahogy az őrmester jókorát csíp Lady Jane szűk ruhába préselt ülepébe.

– Megcsípte a fenekemet! – visított Lady Jane.

– Én aztán nem – mondta kedélyesen az őrmester. Elsétált a felpaprikázott hölgy mellett, s egy újabb csésze kávét töltött magának. – Felfődi szúnyogok lehettek. Azoknak akkora foguk nőtt, mint a sárkánygyíknak.

Visszaballagott az ablaknál álló karosszékhez, s kávéscsészéjét ölelgetve helyet foglalt.

– Írok a feljebbvalójának – motyogta Lady Jane. – Akkor tölt valaki?

– Sejtésem szerint önkiszolgálunk, édesem – felelte kedvesen Amy Roth.

John Cartwright felfogta, hogy itt nem lesz barátságos csevegés kávézgatás közben, ezért úgy döntött, elkezdi az oktatást.

Bemelegítésül, ahogyan mindig, a vizekről mesélt, amelyekben legyezni fognak; a nehezen megfogható lazac szokásairól; a kötelességekről meg a tilalmakról, majd kicsi nejlonzacskókat osztott szét, bennük áttetsző nejlonzsinórral.

Már ott tartott, hogy lehívja Heathert, szól neki, hiszen be kell

mutatnia a csoportnak az előke megkötését. Ám hirtelen úgy érezte, képtelen volna elviselni, ha ez a rémes Lady Jane megbántaná a feleségét. Az előadás közben ugyan hihetetlenül csöndes volt a nő, de John biztosra vette, csak arra vár, hogy ismét lélegzethez jusson. Inkább egyedül folytatja.

– Most elmagyarázom, hogyan kell megkötni egy előkét – vágott hát bele.

– Mi a csuda az az előke? – csattant fel Lady Jane.

– Az előke – magyarázta John – elvékonyodó nejlondarab, melyet a legyezőzsinórhoz csatlakoztatunk. A kifogástalanul rögzített előke, megfelelő dobással, szépen és pontosan a tökéletes helyre tálalja a legyet. Az előkének a legyezőzsinórhoz csatlakozó vastagabbik vége csak egy picivel kisebb átmérőjű, mint a zsinór. A következő rész valamivel vékonyabb, és így tovább a tipetig. Most meg kell tanulniuk az előke kötését. Az ehhez alkalmazott csomót végcsomónak nevezzük. Ha még sosem kötöztek ezzel a vékony nejlonnal, nagyon bonyolultnak fogják találni. Körbeadok zsinórdarabokat, ezeken gyakoroljanak.

– Egy horgászboltban már összeszerelve láttam ilyen előke izéket – berzenkedett Lady Jane. – Akkor miért kell elpocsékolnunk egy tökéletes délelőttöt azzal, hogy idebent ülünk és csomókat kötünk, akár egy cserkészcsapat?

Heather válaszolt nyugodtan a küszöbről, és John megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Heather Cartwright vagyok. Jó reggelt, mindenkinek. Ön az előkékről kérdezett. A boltokban csakugyan be lehet szerezni csomó nélküli vékonyodó előkéket – folytatta immár a szobában. – Hét és féltől tizenkét láb hosszúságban kaphatók. Azonban rájönnek majd, hogy az előke gyakran elszakad a tipet fölött, ezért mindenképpen meg kell tanulniuk összekötni. Nagyon figyeljenek, most megmutatom, hogyan kell csinálni. Őrnagy, maga kimehet legyezni a Maragra, ha akar – fűzte hozzá. – Szükségtelen ezt újra végigülnie.

– A legyezésben nincs különösebb gyakorlatom – válaszolt élénken az őrnagy. – Mindig akad valami tanulnivaló. Maradok egy ideig.

Alice Wilson kínlódott a kötéssel. Az egyik oldala mindig jó lett, ám a másik titokzatos módon tüstént kioldódott.

Charlie, a kölyök olyan szépen kötötte a csomókat, mintha ezzel a tudással született volna.

– Segítenél? – súgta neki Alice. – Félelmetesen jó vagy.

– Nem, szerintem az csalás – felelte komolyan a gyerek. – Ha nem csinálod egyedül, sosem tanulod meg.

Alice siralmasan elvörösödött.

– Majd én megmutatom – szólalt meg egy kellemes hang a lány másik oldalán. Jeremy Blythe együtt érzőn fürkészte őt. Elvette tőle a zsinórt, és nekilátott a bemutatónak.

Miután a csoport jó néhány percig szöszmötölt, Heather azt mondta:

– Mire holnap elindulunk, mindenkinek legyen megkötve az előkéje. Most pedig szíveskedjenek fölmenni a szobájukba átöltözni. Fél óra múlva ugyanitt találkozunk. John felviszi önöket a Maraghoz, és megmutatja, hogyan kell dobni.

– Fél óra múlva találkozunk – jegyezte meg vidáman Jeremy. – Ugye, Alice a neve?

A lány tartózkodón biccentett.

– Az enyém pedig Daphne – vetette közbe Jeremy mellett egy csipkelődő hang –, netán már el is felejtetted?

– Hogy is felejthettem volna? – felelte Jeremy. – Ugyanazon a förtelmes vonaton utaztunk.

Kart karba öltve sétáltak el, és Alice még nyomorultabbul érezte magát. Egy percig abban reménykedett, hogy Jeremyben barátra lel, ám ez a félelmetesen trendi Daphne nyilvánvalóan igényt tart a férfi figyelmére.

Lady Jane fénytelen, rosszalló szemmel vizslatta Alice púderkék orlon nadrágkosztümjét.

– Remélem, hoztál magaddal megfelelő holmit – mondta fölényeskedőn. – Ebben a cuccban elriasztod a halakat.

Alice kisietett, hirtelen nem ugrott be neki semmilyen találó riposzt. Persze, mire a szobája magányába ért, már egy csomó jutott az eszébe. Hát igen, ezzel mindig így volt.

Szemügyre vette magát a hotelszoba hosszú tükrében. Londonban annyira klasszsnak, olyan sikkesnek látszott a nadrágkosztüm, most viszont csiricsárának és olcsónak tűnt.

Az ostobaságok, amelyeket szerelemből követ el az ember, gondolta szerencsétlenül, miközben régi kordnadrágot, katonai szvettert meg egy pár gumicsizmát szedett elő, s felkészült az átöltözéshez.

Alice máskülönben Mr. Thomas Patterson-James titkárnője volt, aki a

Baxter és Berry export-import vállalat főkönyvelője. Mr. Thomas Patterson-James negyvenegy éves, amolyan sötét típus, jóvágású és – házas. Alice szenvedélyesen szerette.

A férfi mindig viccelődött vele, megborzolta a haját, és kertvárosi kisasszonykának szólította, Alice pedig rajongva visszamosolygott rá, s azt kívánta, bárcsak sikkes és divatos lány válhatna belőle.

Mr. Patterson-James gyakran célozgatott rá, hogy nem boldog a házassága. Lógatta az orrát, mert Skóciában tölti az éves szabadságát, mindamellett kifejtette, hogy ez már eldöntött tény.

Mindenki, aki számít, augusztusban Skóciába megy – állatokat gyilkolászni, vonta le a következtetést Alice. Ha nem fajdot mészárol, lazacot csáklyáz.

Nos, a lány olvasott egy cikket a The Fieldben, és azonmód fejébe vette: utazik. Elképzelte a döbbent csodálatot főnöke arcán, amikor lazán előadja neki, hogyan fogott ki kegyetlen harc után egy közel tízkilós halat.

A tizenkilenc esztendős Alice-nek vékony szálú, szép barna haja és távol ülő barna szeme volt. Titokban bánkódott karcsú, szinte fiús alakja miatt.

Régebben látta Mr. Patterson-Jamest egy bögyös szőkébe karolva, és azon morfondírozott, vajon a szőkeség azonos-e Mrs. Patterson-Jamesszel.

Olyan, mintha nem is a Brit-szigeteken volna az ember, gondolta a tavon szikrázó napsütést szemlélve a lány. A falu nagyon kicsi, ezek a fura formájú, kitekeredett hegyek meg a hangával tarkított mocsárvidék annyira vad, kietlen és végtelen.

Talán még egy napot ad ennek az egésznek, azután hazautazik. Vajon visszatérítik a részvételi díját? Alice bátortalan lelke megriadt az ötlettől, hogy pénzt kérjen vissza. Ilyesmit biztosan csak a nagyon faragatlan emberek tesznek.

Mr. Patterson-James folyton faragatlannak nevezi az embereket.

Hirtelen hangoskodás hallatszott az alsó terasz felől, majd a lány tisztán hallotta, amint Mr. Marvin Roth emelt hangon mérgelődik:

– Ha nem fogja be azt a rohadt pofáját, majd én befogom. – Ajtócsapódás, utána néma csönd.

Alice az ágyra telepedett, egyik lába már a nadrágban, a másik még szabadon volt. Az amerikai férfiakról alkotott elképzeléseit nagyjából P.

G. Woodehouse műveire alapozta. A Marvinhez hasonló férfiak állítólag kedvesek és figyelmesek a feleségükkel, még akkor is, ha a bűnözők társadalmát gyarapítják. Mindenki undok ezen a nyaraláson? És kinek a száját fogják be? Lady Jane-ét?

Jeremy Blythe kedvesnek tűnt. Viszont a világ Daphnéi örökösen lesben állnak, hogy elhappolják a helyes pasikat. Vajon Mrs. Patterson-James is úgy néz ki, mint Daphne?

Miután végzett az öltözködéssel, Alice mélabúsan vizsgálgatta külsejét a tükörben. A kordnadrág feszesen simult keskeny csípőjére, a hatalmas katonai kardigán elfedte melle tökéletlenségét. A gumicsizma pedig… nos, az csak gumicsizma.

Vékony szálú barna hajára biggyesztette a gyapjúból készült új, barna horgászkalapot, majd miután nyelvet öltött a tükörképére, kiment a szobából, és lesétált a lépcsőn.

– Ha nem bírom, nem maradok – motyogta.

Ámulatára mindenki ugyanúgy volt öltözve, mint ő, az egyetlen Lady Jane kivételével, aki csupán a bakancsát cserélte le gumicsizmára, egyébként azt a bricseszt és blúzt viselte, melyben a reggeli oktatáson vett részt.

– Felsétálunk a Maraghoz – közölte John Cartwright. – Heather előremegy a kombival, ő viszi a botokat meg az ebédcsomagokat.

A Marag-tó vagy Marag, ahogy a helyiek nevezték, John kedvenc gyakorlóterepe volt. Szép, csalitos erdő szegélyezte a kör alakú tavat. Egyik oldalán zubogókon csobogott le a keskeny és hosszú lochdubh-i tengeröbölbe. Bőségesen volt benne pisztráng, lazac is szép számmal akadt.

Az őrnagy vidáman lelépett, hogy a zubogó fölötti medence csöndes, mélyebb vízében pecázzon, míg a csoport többi tagja a tó sekélyebb oldalán gyülekezett az újonnan szerzett horgászbotokkal, és instrukcióra várt. Horog helyett egy szövetdarabkát tettek az előkék végére.

Ekkor fedezték fel, hogy Lady Jane nem csupán nyers és agresszív, hanem elképesztően ügyetlen is.

Jóllehet a Marag csak rövid sétára esett a szállodától, ő ragaszkodott hozzá, hogy autóval menjen, és a tóparton tegye le a kocsiját. Nos, ahogy letolatott az útról a fűre, egyenesen keresztülhajtott az ebédcsomagokon.

Nem volt hajlandó odafigyelni John pontos utasításaira, vadul

csapkodott előre-hátra a botjával, mígnem a zsinór Marvin Roth nyaka köré tekeredett, és kis híján megfojtotta a férfit. Azután belegázolt a vízbe, de nem vette észre a kis Charlie Baxtert, akit ledöntött a lábáról, s a gyerek hasra esett a sárban.

Charlie elbőgte magát, ám mielőtt még Heather felnyalábolhatta és kicipelhette volna, sípcsonton rúgta Lady Jane-t.

– Kinyírom – motyogta John. – Mindenkinek tönkreteszi a szabadságát.

– Nyugi… – mondta Heather – majd én foglalkozom vele, te csak törődj a többiekkel.

Alice nagyon figyelt, miközben John Cartwright, immár kissé remegő hangon, elismételte az instrukciókat.

– A zsinór előttünk van, bal kézzel letekerünk az orsóról kábé másfél métert. Fölemeljük a botot, a csuklót enyhén rézsútosan tartjuk. Gördülékeny mozdulattal kiemeljük a zsinórt, mégis elég erővel ahhoz, hogy magunk mögé küldjük. A botot tizenkét óránál megállítjuk. A zsinórt tartó bal kezünket lefelé húzzuk. Mikor a zsinór egyenes lesz a hátunk mögött, ügyesen előrehozzuk a botot tíz óráig, s hagyjuk, hogy a zsinór lágyan kiterüljön a vízre. Ó, nagyon jó, Alice!

A lány elpirult az örömtől.

Heather mondott valamit Lady Jane-nek, aki méltóságteljesen elvonult. Úgy tűnt, a lady pöffeszkedő jelenléte nélkül simán és vidáman folytatódik a nap. Heather odakiáltott, hogy visszamegy a szállodába újabb ebédcsomagokért.

Egerészölyv repült el fölöttük a halványkék égbolton. A tó sima felszínén hatalmas, lila hangacserjék tanulmányozták a tükörképüket. Az ingoványos víz táncot lejtett, ahogy Alice álmodozva begyalogolt a markazitként tündöklő vörös és aranyszínű habokba. Dobott, dobott és dobott, mígnem sajogni kezdett a karja. Heather visszajött a friss ebéddel, s valamennyien összegyűltek a kombi körül, csak Lady Jane és az őrnagy hiányzott.

Hirtelenjében csakugyan nyaralás volt. Heather visszahozta a lecsutakolt Charlie-t, aki a kombi volánjának dőlve elégedetten szendvicset majszolt.

Egyszer csak megszólalt tiszta, magas hangján:

– Tudják, nagyon félelmetes az a nő.

Senki nem kérdezte meg: Kicsoda?

Noha egyikük sem fűzte hozzá a maga lesújtó véleményét, összekovácsolta őket a Lady Jane iránt érzett ellenszenv és az ugyancsak közös elhatározás, miszerint nem fogja tönkretenni a vakációjukat.

– Nahát, itt van Macbeth őrmester – mondta Alice.

A rendőr hórihorgas figurája jelent meg a csoport mögött.

– De jól néznek ki ezek a szendvicsek – jegyezte meg az eget vizslatva.

– Szolgálja ki magát – mondta meglehetősen barátságtalanul Heather. – Az ebédcsomagok nem annyira drágák, Mr. Macbeth.

– Ez igaz – felelte barátságosan a rendőr. – Örömmel hallom. Olyan ételt nem fogadnék el, ami sokba kerül.

Alice jól mulatott, mert az őrmester egy teleszkópos piknikpoharat varázsolt elő a zubbonyából, és Heather elé tartotta, aki motyogott valamit az orra alatt, miközben teát töltött a műanyag pohárba.

– Sok bűnügye biztosan nincs ezen a vidéken, biztos úr – mondta gúnyosan Daphne.

– Aztat nem mondanám – válaszolta kétfalásnyi sonkás szendvics között Hamish. – Förtelmesen gonoszok az emberek. Szégyen és gyalázat, hogy micsoda részegeskedés folyik itt egy szombat este.

– Foganatosított már valami nagy, mesteri letartóztatást? – folytatta Daphne, majd elkapta Jeremy Blythe tekintetét, és biztatta, szálljon be Hamish heccelésébe.

– Dehogy. Nagymestert vagy mestert még nem csíptem meg. Hellyel-közzel néhány segédet.

Amy Roth felkacagott, Daphne pedig morcosan fordult Hamishhez.

– Maga szándékosan ilyen ostoba?

Hamish riadt képet vágott.

– Álmomban sem jutna eszembe többé, hogy készakarva ostoba legyek, kisasszony, már amennyiben ön is felhagy azzal, hogy készakarva kötekedik velem.

– A mókának vége – suttogta Alice-nek Jeremy. – Visszajött Lady Jane.

Az asszony csörtetve vágott át az aljnövényzeten. Széles arca felhevült, egyik orcáján karcolás látszott. Ám a tekintete diadalmasan, elégedetten csillogott.

John Cartwright sebtében intézkedni kezdett, hogy délutánra távolabbi horgászterepekre költöztesse a tanítványait. Horgokat osztott

szét, újabb kötéseket mutatott be: végcsomót meg egy nyolcas alakzatot.

Ezúttal még Lady Jane is csöndben bajlódott a vékony damillal. A kis csapatot elkapta a horgászláz.

– Most csomózott előkéket kapnak – mondta Heather –, de holnap reggelre mindenki már a sajátjaival jöjjön. Délután az Ansteyre megyünk. A horgászengedélyt… mindenkinek adok majd egyet, tartsák a zsebükben arra az esetre, ha összefutnak a halőrrel. Marvin és Amy, gondolom, már legyeztek az Államokban. Magukat a felső terepen fogjuk kirakni. Azt javasoljuk, hogy folyamatosan mozogjanak. Sose legyezzenek sokáig ugyanazon a helyen. Ha az előtt érnek vissza a szállodába, mielőtt mi elindulunk, ellátjuk magukat derékig érő gumicsizmával. Amint a folyónál leszünk, John meg én mindenkinek, egyenként megmutatjuk, mi a teendő. Szükségünk lesz az autókra. John meg én magunkkal visszük Alice-t és Charlie-t. Daphne mehet Jeremyvel, ha jól tudom, a többieknek van saját kocsijuk. Látta valaki az őrnagyot?

Lady Jane szólalt meg.

– A tó túlsó oldalán pecázott, úgy tett, mintha horgász volna. Ez legalább némi változás ahhoz képest, hogy megjátssza a tisztet és az úriembert.

– A többiek menjenek a szállodába – mondta sietve John –, majd én megkeresem az őrnagyot.

– Bárcsak énvelem jönne! – jegyezte meg Alice-nek Jeremy.

A lány meglepetten nézett rá. Annyira megszállottja volt Mr. Patterson-Jamesnek, hogy igazából sosem fordult meg a fejében, hogy más férfi is szépnek találhatja.

Amikor Jeremy elindult Daphnéval, Alice titokban fölmérte a férfit. Csakugyan szerfölött vonzó fiatalember volt.

A hangja kellemes és enyhén fátyolos. Úgy tűnt, neki nem kell magába fojtania és megrágnia a szavait, ahogyan Mr. Patterson-Jamesnek. A lánynak kicsit könnyebb lett a szíve, és akaratlanul is Jeremy távolodó hátára mosolygott.

– Kár a fáradságért – szólalt meg Alice közelében Lady Jane. – A somerseti Blythe család sarja. Messze fölötted áll, nem gondolod? Daphne inkább az ő fajtája.

Alice-en keserű harag vett erőt, azt hitte, tüstént megfullad.

– Na, menjen a francba! – mondta erős liverpooli akcentussal.

– Micsoda csaj! – jegyezte meg vidáman Marvin.

Lady Jane motyogott valamit. Alice mintha azt hallotta volna: „Megkeserülöd még, amit mondtál.” De biztosan csak képzelődött.

A lány arra számított, hogy a nap hátralévő részére elválasztják Jeremytől, ám amikor elértek az Anstey folyóhoz, mely az egyik részénél nagy tóvá terebélyesedett, Heather úgy intézte, hogy Jeremy és Alice menjen ki a csónakkal. A többieket pedig mindkét irányban, jó néhány mérföldnyire egymástól helyezte el a part mentén.

Mielőtt megengedte volna, hogy Alice beszálljon a csónakba, Heather félórás, kimerítő dobóleckét tartott. A lány „kifogta” a kalapját meg a mögötte lévő bokrokat, az előkéjét rátekerte egy fa ágaira, ám aztán teljesen váratlanul rájött a dolog nyitjára.

– Ne aggódjék folyton amiatt, hogy a zsinór gyorsan kiterül maga mögött – magyarázta Heather. – Csak arra koncentráljon, amit mondtam. Most már készen áll az indulásra. Jeremy, ön nyilvánvalóan nem először csinálja ezt.

– Nem, de nagyon ügyetlen vagyok – felelte a férfi.

– Vigyék a csónakot, evezzenek fölfelé, aztán lassan csurogjanak vissza – mondta Heather. – Lazacot talán nem fognak, de néhány pisztrángot biztosan.

Jeremy gyorsan evezett árral szemben a folyón, Alice pedig idegesen tartotta fölfelé a botját, és azon elmélkedett, mi a csudához fog kezdeni, ha kifog egy halat. Meleg, napfényes délután volt, úgy érezte, lehúzza őt a felszerelés. A hosszú, zöld horgászcsizma esetlen és nehéz, egyik zsebében horgászbicska, a másikban szúnyogriasztó lapult – alkonyat felé ugyanis skót szúnyogok tömeges támadására lehetett számítani.

A hátán szák lógott egy zsinóron, egy másikon pedig kicsi, éles damilcsipesz és egy vékony fogó.

A gyapjú horgászkalapján lévő, a méhészekéhez hasonló szúnyoghálót a kalap keskeny karimája fogta fel, majd lehúzhatja az arca elé, ha nagyon elszemtelenednek a szúnyogok.

Jeremy lerakta az evezőket.

– Hű, micsoda hőség! Szabaduljunk meg néhány ruhadarabtól!

Alice pulykavörös lett. Jeremy persze arra gondolt, hogy néhány meleg holmit vegyenek le, de a lány abban a korban volt, amikor minden erotikusnak hangzik. Lázasan tűnődött, vajon piszkos-e a fantáziája?

Hála istennek, amiért előrelátó volt, és a katonai kardigán alá fölvett

egy vékony pamutblúzt. Levette a kalapot, majd a szvettert is, miután kiakasztotta a szákot, és a csónak aljába fektette. A csipeszt és a fogót azonban a nyakában tartotta. Heather ragaszkodott hozzá, hogy mindenképpen legyen kéznél egy damilcsipesz a zsinórok elvágásához és egy fogó az üres horgok szakállának lenyomásához.

– Nos – mondta Jeremy –, megérkeztünk.

A víz nagyon sima volt, aranylott a napsütésben. Fenyő és vadzsálya átható illata áradt a levegőben. Alice-en erőt vett a vágy, hogy fogjon valamit… Bármit.

Dobott, és újra dobott, már fájt a karja, ám aztán…

– Kapás van – suttogta. – Ez lazac! Óriásinak érzem!

Jeremy gyorsan föltekerte a zsinórját, és felemelte a szákot.

– Ne húzza be túl gyorsan – mondta. Fogta az evezőket, és finoman megmozdította a csónakot. Alice botja kezdett meghajlani.

– Húzza be még egy kicsit – tanácsolta a férfi.

– Jaj, Jeremy! – mondta az izgalomtól kipirult Alice. – És most mit csináljak?

– Csak nyugi…

Alice képtelen volt várni. Eszelős gyorsasággal tekerte az orsót. Hirtelen meglátta a zsinórt, és kirántotta a vízből.

Hosszú, zöld hínár táncolt a horog végén.

– Én meg azt hittem, tízkilós lazacot fogtam – szomorkodott a lány. – Tudja, Jeremy, még mindig remegek az izgalomtól. Ugye, most nagyon primitívnek tart? Úgy értem, rendes körülmények között egy légynek sem tudnék ártani, és tessék, most készen álltam arra, hogy bármit megöljek, ami ennek a horognak a végére akad.

– Szerintem ön nem is annyira galamblelkű és ijedős – felelte Jeremy, közben ismét dobott. – Gondoljon csak vissza, hogyan tette helyre Lady Jane-t. Hallottam ám róla.

– El sem hiszem, hogy ilyet tettem – felelte elgondolkodva Alice. – Soha életemben nem beszéltem még így senkivel. De olyan gyönyörű volt, amikor ott ebédeltünk, azt akartam, hogy örökké tartson. Aztán hirtelen megjelent ez a gonoszkodó bajkeverő. Tudja, elhint célzásokat, szinte olyan, mintha egytől egyig mindenkinek utánanézett volna indulás előtt. Nekem… nekem azt mondta, hogy maga a somerseti Blythe család sarja. – Alice beharapta az ajkát. Már-már azon a ponton volt, hogy a többit is elmondja a férfinak.

– Csakugyan? Talán az a fajta nő, aki nem tudja, mihez kezdjen az idejével. Remélem, nem keseríti meg túlságosan az őrmester életét. Alighanem bepanaszolja a feletteseinél.

– Szegény Hamish!

– Úgy vélem, Hamish nagyon is képes vigyázni magára. És mit gondol, melyik rendőr sietne átvenni a posztját? Ez a hely aligha való ambiciózus embernek.

– Maga mivel foglalkozik? – tudakolta Alice.

– Ügyvéd vagyok.

A lány némi csalódottságot érzett. Titokban abban reménykedett, hogy a férfi is amolyan középszerű foglalkozást űz, mint amilyen az övé.

– És maga? – hallotta Jeremy kérdését.

A férfi rövid ujjú kockás inget viselt, és elnyűtt, bő flanelnadrágot, mégis volt benne valami választékosság, a kényelmes élet meg a pénz fesztelensége sugárzott belőle. Hirtelen Alice valaki más szeretett volna lenni, valaki jóval tekintélyesebb.

– Főkönyvelő vagyok a Baxter és Berrynél, a Cityben. – Öntudatosan fölnevetett. – Fura munka egy nőnek.

– Egy olyan fiatal nőnek, mint ön, biztosan – felelte Jeremy. – Nem gondoltam ennyire haladó szelleműnek ezt a begyepesedett céget.

– Ismeri a Baxter és Perryt? – kérdezte idegesen.

– Az öreg Baxtert ismerem – válaszolta könnyedén Jeremy. – Apám barátja. Feltétlenül ugratni fogom a csinos főkönyvelőjével.

Alice elfordította az arcát. Hát ide vezet a hazudozás. Fölösleges. Még találkozni sem lesz bátorsága Jeremyvel a nyaralás után.

– Az ön korában, ez úgy tíz éve lehetett – mondta kedvesen Jeremy –, egy bombázó csajnak azt meséltem, pilóta vagyok…

– Jaj, Jeremy! – sopánkodott szerencsétlenül Alice. – Csak a főkönyvelő titkárnője vagyok.

– Köszönöm – vigyorgott a férfi. – Jó rég volt már, amikor valaki megpróbált imponálni nekem.

– Ugye, nem haragszik, amiért hazudtam?

– Dehogy! Hé, azt hiszem, kapása van.

– Valószínűleg hínár. – Alice fiatalnak, szabadnak érezte magát, és könnyű volt a szíve. Mr. Patterson-James mélabús ábrázata kúszott az elméjébe, majd elhalványult, és tovatűnt, akár a skót köd.

Behúzta a zsinórt, élvezte, ahogy meg-megrándul a bot, s közben arra

gondolt, miként lehet halnak érezni a lebegő hínárt?

Valami megvillant a lencsebarna és aranyszínű vízben.

– Pisztráng! – kiáltotta Jeremy. Fogta a szákját, és beemelte a halat. – Túl kicsi – mondta fejét csóválva. – Vissza kell engednünk.

– Ne bántsa! – visongott Alice, miközben a férfi kiszabadította a legyet a hal szájából.

– Dehogy, megy vissza az anyukájához – mondta Jeremy, és visszadobta a pisztrángot a vízbe. – Milyen legyet használt?

– Gyilkos nimfát.

Jeremy elővette a műlegyes dobozát.

– Megpróbálkozom valamelyikkel ezek közül.

Bajtársias csönd telepedett rájuk. A Két Nővér fura formái mögött kezdett megfakulni a fény. Könnyű szél borzolta a vizet, a fodrok lustán terültek szét a tavon.

És akkor a hangák közül felröppentek azok a pici skót szúnyogok. Alice arca feketéllett tőlük. Visítozva kapott a szúnyoghálójáért, miközben Jeremy már sebesen evezett a part felé.

– Gyorsan… csak pakoljunk be mindent a kocsiba, és meneküljünk a bestiáktól – mondta.

Alice egy hosszú és alacsony felépítésű valaminek a fotelülésébe pattant bele. Kilőttek az úton, meg sem álltak, amíg jó messzire nem kerültek a tótól. Jeremy egy törülközőt adott a lánynak, hogy megtörölje az arcát.

Alice hálásan mosolygott rá.

– Mi van Daphnéval? Teljesen megfeledkeztem róla.

– Én is.

Jeremyre árnyékot vetettek az autó közelében álló fák. Úgy tűnt, a férfi a száját nézi, s Alice szíve kalapálni kezdett.

– Itt… Skóciában vette ezt az autót? – kérdezte. – Csak azért, mert úgy hallottam, hogy ön és Daphne vonattal jöttek fel.

– Így igaz. Apám használta a kocsit. Tudta, hogy erre jövök, és otthagyta nekem Invernessben.

– Régóta ismeri Daphnét?

– Nem. Ő kereste meg Heathert, mert nem szeretett volna egyedül utazni, Heather pedig írt nekem, hogy hajlandó volnék-e csatlakozni Daphnéhoz.

Jeremy váratlanul beindította a motort. Alice fölöttébb hallgatagon

ült. Talán megcsókolta volna, ha ő nem fecseg szüntelenül arról az ostoba Daphnéről. A lány feltehetően visszament a szállodába, és valami márkás cuccot vesz föl a vacsorához. A nyavalyás Daphne!

– A tétovázás sosem tartozott a hibáim közé – törte meg végül a csöndet Jeremy. – De nem szeretek ajtóstul rontani a házba, és ezzel elszúrni a dolgokat.

Alice nem volt egészen biztos benne, mire utalt a férfi – talán arra, hogy meg akarta csókolni őt, aztán meggondolta magát? Nem merte föltenni neki a kérdést, hátha zavarba jön, és azt feleli, hogy a legyezésről beszélt.

Ám Jeremy egyik kezével hirtelen elengedte a kormányt, és megszorította a lány kezét.

Alice-nek szárnyalt a lelke. Hatalmas bagoly vitorlázott át a kanyargós út fölött. Alattuk bújt meg a kis falu, Lochdubh.

Serény halászbárkák pöfögtek ki a tengerre. A tó sima felszíne visszatükrözte a szálloda étterme fényeit. Az autó gyorsan gurult lefelé a völgy esti homályába, majd át a régi „púpos” hídon, mely az Anstey sebes zubogói fölött ívelt át, aztán végig a folyóparton, el a falu alacsony, fehér házacskái mellett. A tóban egy fókapár bukdácsolt és forgolódott, akár két Edward-kori öregúr.

Könny szökött Alice szemébe, de lopva letörölte. Túl sok volt neki az este szépsége. A pénz szépsége, mely a hosszú, alacsony, drága autó bőrkárpitjából áradt, és Jeremy arcvizének enyhén fűszeres illata elbódította az érzékeit. Mindezt akarta. Azt akarta, hogy örökké tartson ez az este. A gyönyörű táj, a gyönyörű férfi, a gyönyörű gazdagság.

Lady Jane képe nőtt óriásira a lány lelki szemei előtt, eltakarva előle az estét. Ha ez a nőszemély megpróbálja tönkretenni nekem a dolgokat, kinyírom – gondolta vérmesen.

Ám nagyon fiatal volt, következésképp heves hangulatváltozásokra képes, így máris azon kezdett aggódni, hogy mit viseljen a vacsorához.

Egy órával később, amikor belépett az étterembe, a legyes társaság többi tagja – Lady Jane, Charlie meg az őrnagy kivételével – már elfoglalta a helyét.

Csalódottan konstatálta, hogy csak Jeremyvel átellenben, az asztal túlsó végén van szabad hely. A férfi Daphne mellett ült, s épp nevetgélt valamin, amit a lány mondott.

Daphne fekete sifon koktélruhát viselt, a derékig érő keskeny kivágás

szívfájdító bepillantást engedett tökéletes mellére. Hosszú antik fülbevalók lógtak természetes szőke, harang alakúra vágott, selymes hajának árnyékában. Többnyire mosolytalan, erős pofacsontú arcát szemhéjfesték és piros rúzs tette lágyabbá.

Jeremy jól szabott, grafitszürke öltönyt viselt, csíkos inggel. A nyakkendőjét amolyan kicsi, tömör csomóra kötötte. Csuklóján nehéz aranyóra csillogott.

Alice azt kívánta, bárcsak valami más volna rajta! Az összes ruhája olcsónak és ocsmánynak tűnt. Végül egy halvány rózsaszín kasmírkardigánnál, egy csináltatott blúznál meg a Woolworthban vásárolt gyöngysornál maradt. Szobája társtalanságában elhitette magával, hogy úgy fest, akár egy átlagos környékbeli. Most viszont úgy érezte magát, mint egy londoni gépírónő, aki hiába próbál úgy festeni, mint egy átlagos környékbeli. Az étteremben szerfölött meleg volt.

Amy Roth könnyű, libbenő sifonszerű ruhát viselt, merész kék és zöld színekben, amely csupaszon hagyta szinte a teljes hátát. Vacsora közben Marvin egyszer végigsimított a felesége gerincén, Amy pedig a vállát megrántva kuncogott.

Heather hosszú ruhát vett fel, olyan volt, akár valami bútorkárpit. Mégis úgy fest, akár egy igazi hölgy, gondolta borongósan Alice. John Cartwright jókedvű volt, és nyugodt. Kétségtelenül örült, hogy túl van az első nap viszontagságain.

A szálloda jó néhány palack csehszlovák pezsgővel járult hozzá a vacsorához, a címkéket diszkréten fehér szalvétákkal leplezték.

Az ennivaló pazar volt: főtt lazac finom hollandi mártással. Mindenki kezdett ellazulni, s egy kicsit felöntöttek a garatra.

Az alkoholtól fölbátorodva Alice úgy döntött, elfelejti Jeremyt, és a Roth házaspárral beszélget. Marvinról kiderült, hogy tősgyökeres New York-i, Amy pedig a Georgia állambeli Augustából származott. Marvin a harmadik férje volt – ezt épp abban a stílusban mesélte Alice-nek, ahogyan egy jutányos áron vett drága ruháról beszélnek a nők.

Marvin halk szavú volt, és udvarias, szerfölött kedves a feleségével. Olyan, amilyennek Alice elképzelései szerint egy amerikai férfinak lennie kell. Már elbizonytalanodott, hogy csakugyan őt hallotta-e kiabálni délelőtt, ám rajtuk kívül nem tartózkodott amerikai vendég a szállodában.

A parti egyre lármásabb és vidámabb lett.

Aztán Peter Frame őrnagy botladozott be. Tekintete üveges volt, reszketett a keze. Az egyik szék támlájába kapaszkodva, eszelősen nézett a csoportra.

– Hol az a boszorkány? – rikácsolta.

– Ha Lady Jane-re gondol – felelte Heather –, fogalmam sincs. Mégis mi történt?

– Mindjárt elmondom – válaszolta ijesztő hévvel az őrnagy. – Este visszamentem a Maragra, közvetlenül a vízesések fölé, és fogtam egyet. Egy hét és fél kilós került a horgomra! Hosszú csata volt, és a halamat lebegtetve pont rágyújtottam egy cigarettára, mikor ez a banya úgy csörtetett arra, mint valami bika.

„Átmehetek? – kérdezte. – A zsinórja elállja az utat.”

„Egy óriási hal van annak a zsinórnak a végén” – feleltem.

Erre ő: „Ne butáskodjék, nem ácsoroghatok itt egész éjjel. Biztosan csak egy kő.”

Mielőtt felfogtam volna, mire készül, kapta a csipeszét, és elvágta a zsinóromat. Elvágta a zsinóromat az az átkozott szipirtyó! Az a nagy, kövér, büdös tehén! Megölöm! Meg fogom gyilkolni azt a förtelmes nőszemélyt! Megölöm! Megölöm! Megölöm! – A végén már ordított az őrnagy.

Döbbent csönd telepedett az étteremre, és a némaság kellős közepén bevitorlázott Lady Jane.

Rózsaszín sifonestélyit viselt, túl sok masnival, bodorral és fodorral; az effajta estélyi ruha volt az anyakirálynő, Barbara Cartland és Danny La Rue kedvence.

– Nocsak, nocsak, mindnyájan milyen gyászosak vagyunk! – Vidám tekintetével körbepásztázott a megütközött társaságon. – Na, mit csináljak, hogy feldobjam a bulit?

Második nap

Majd miként a Föld belső, kanyargós, szűk ösvényeit,
Tisztítsák meg sós vizek a harag könnyeit.
JOHN DONNE

Alice álmosan ügyetlenkedett, hogy elnémítsa csipogó úti óráját, majd ásítozva nyújtózkodott. Szobája szürke fényben fürdött. Mielőtt ágyba bújt, elfelejtette összehúzni a függönyöket. Kövér, zsíros esőcseppek gördültek végig az ablaküvegen.

Csodálatos módon valahogy egészen jóra fordult a förtelmes első vacsora. Lady Jane átütő sikert aratott. Mielőtt ugyanis az őrnagy nekitámadt volna, a Lady olyan túláradó őszinteségi rohammal és kedvességgel kért bocsánatot, olyan ravaszul folyamodott az őrnagy tiszt és úriember státusához, hogy a férfi pulykamérge lecsillapodott. Ezután mindenki elkezdte jól érezni magát. Lady Jane javaslatára mentek át vacsora után a társalgóba, és segítettek egymásnak megkötni az előkéket. És Lady Jane nevettette meg a társaságot kicsit kaján anekdotáival.

Alice most felidézte, amint Jeremy szépen manikűrözött keze az övét súrolta, s a férfi arcvizének illatát is, mikor az övéhez hajtva fejét, segített neki megkötni a csomókat. A férfi szemlátomást nem érdeklődött már Daphne iránt.

Reggel újra elméleti óra lesz, mielőtt horgászni mennek. Alice felkászálódott az ágyból, az ablakhoz lépett, és kinézett rajta. A kikötőig sem látott el. Mindent sűrű köd borított, s kitartóan kopogott az eső. Talán szerencsés lesz, és újra Jeremyvel párosítják össze. Becsukta szemét, elképzelte kettejüket, amint a férfi bőrillatú kocsijában fogyasztják el hideg ebédjüket, s a bepárásodott ablakok kizárják az egész világot.

Gyors zuhanyozás után kiszedte hajából a rózsaszín műanyag csavarókat, és valami stílusosabb frizurával kísérletezett, ám megint csak szanaszét állt a haja, mint mindig.

Bánatára a reggelinél külön asztalokhoz ültették őket, őt oda irányították, ahol az őrnagy már kolbászt falatozott. Jeremy az étterem túlsó végében ült Daphnéval és Lady Jane-nel.

Az őrnagy Alice-re pillantott, majd papírzizegés kíséretében kinyitotta a The Times múlt pénteki számát, s a társasági rovatot kezdte tanulmányozni.

– Esik – kezdeményezett élénken a lány, de az őrnagy csak felmordult válaszul. Talán nem tart érdemesnek rá, hogy beszélgessünk, gondolta borúsan Alice.

A helyiség közepére állított asztalról kiszolgálta magát zabpehellyel, zsömlével és narancslével, aztán szégyellősen a halászlegény reggelit kérte a termetes pincérnőtől, aki úgy festett, mint egy felföldi tehén.

Amikor kihozták a reggelijét, Alice tétován piszkálgatta a villájával. Szalonna, tojás és kolbász… a többi étel azonban furának és idegennek látszott.

– Mik ezek? – kérdezte az őrnagytól. A férfi nem válaszolt, így aztán Alice eléggé harsányan ismételte meg a kérdést.

– Birkahólyag, véres hurka meg egy burgonyás lepény – válaszolta az őrnagy. – Nagyon finom. Tudja, skót kaja. Én akkor ismerkedtem meg ezekkel, amikor először jártam a Felföldön katonai kiképzésen.

– Az SAS-nél szolgált? – tudakolta Alice.

– Nem. – Az őrnagy nyájasan elmosolyodott. – Az én időmben még nem alakult meg. Minket másképp neveztek.

– Éspedig hogyan?

– Ezt nem mondhatom el. Hétpecsétes titok.

– Ó! – Ez óriási hatást gyakorolt Alice-re.

– A nagy műsor javát természetesen a reguláris hadseregben töltöttem.

– Műsor…?

– A második világháború. Még emlékszem rá, hogyan vezettem ki az embereimet a normandiai fövenyre. A jenkik a könnyebb részt kapták, nekünk hagyták a sziklákat. „Ne féljetek, fiúk, most elfogjuk a fritzeket!” Ezt mondtam, és hittek nekem. Isten áldja a lelküket! Meghaltak volna értem. Felülmúlhatatlan hűség. Nagyon megindító, ez tény.

Alice azt kívánta, bárcsak látná őt a mamája. „Igazi régi vágású úriember” – mondaná.

– Meséljen még! – nógatta csillogó szemmel az őrnagyot.

– Szóval – folytatta örömmel az őrnagy –, volt egy idő…

A férfinak elhalt a hangja, mikor egy hatalmas árnyék vetődött az

asztalukra. Alice fölpillantott. Lady Jane fénytelen tekintete élvezettel vizslatta az őrnagyot.

– Az összes hőstettét elmeséli Miss Wilsonnak? A Salisbury-fennsík teasátra körül megvívott ádáz csatákat?

Mégis mi lehetett ezekben a megjegyzésekben, ami megizzasztotta az őrnagyot? Alice egyikükről a másikra nézett. Lady Jane biccentett, halványan elmosolyodott, majd távozott.

Az őrnagy követte a tekintetével, motyogott valamit, aztán tovább törölgette homlokáról a verítéket zsebkendőjével.

Charlie Baxter, a Roth házaspár meg a többiek már kimentek a társalgóba. A kandallóban vidáman lobogtak a lángok. A termetes pincérnő ténfergett be, kifőtt tealevelet, káposztatorzsát meg száraz zsemléket dobott a tűzre, amely egyszeriben lehangoló, füstölgő undormánnyá lohadt.

Heather mindenkinek az előkéjét megvizsgálta, és meg is rántotta a csomókat. Jó néhány szétment.

– Bárcsak ne mondta volna, hogy meg tudja kötni ezeket az izéket, amikor nyilvánvalóan képtelen rá – zsémbelt Lady Jane az őrnaggyal.

– Mindenkinek saját magának kellett volna megkötnie – mutatott rá Heather.

– Mint egy nyavalyás tanulószoba – morogta Lady Jane. – Nahát, már megint itt jön az a rémes ember!

Macbeth őrmester kószált be. Víz csöpögött fekete köpenyéről. Levette a kabátot, a tűz elé guggolt, félregereblyézte a szottyos, összeállt ragacshalmokat, majd friss tőzeget és rőzsét rakott a kandallóba. Aztán Alice mulatságára lehasalt, és dühödten fújni kezdte a tüzet, mígnem a lángok felszöktek a kéménybe.

– Ennek a szállodának nincsen központi fűtése? – Amy Roth megborzongott. – Miért nem kapcsolja be valaki?

– Most pedig szeretném, ha ezúttal valamennyien megpróbálnák jól megkötni az előkéket – hallatszott Heather hangja. Mindannyian morogtak, és vesződni kezdtek a vékony damillal.

Macbeth az ablak mellett álló egyik karosszékhez ballagott. Alice látta, amint a férfi hirtelen megmerevedik – szinte olyan volt, akár egy kutya, amikor állja a vadat. Aztán talpra ugrott, hórihorgas, sovány alakja kirajzolódott a szürke égbolt előtt.

Alice-en erőt vett a kíváncsiság. Óvatosan fölállt, és az ablakhoz

ment. Bármit vagy bárkit látott is a rendőr, a teljes figyelmét lekötötte.

Alice kinézett az ablakon.

Karcsú, szőke lány szállt ki egy Land Roverből. Sárga, impregnált kabátot és vadásznadrágot viselt, hozzá zöld gumicsizmát. Gyönyörű arca nyugodt volt, amolyan nemesen ovális. Egy nehéz fonott kosarat próbált kiemelni a terepjáróból, de szemlátomást nem boldogult vele.

Az őrmester olyan gyorsan fordult meg, hogy majdnem fellökte Alice-t. Magára kapta a köpenyét, kiviharzott a társalgóból, majd egy perccel később már az ablak alatt tűnt fel. Mondott valamit a lánynak, aki fölnevetett rá. Hamish áthajolt előtte, és kiemelte a kosarat a Land Roverből. A lány bezárta az autót, majd együtt indultak el. A férfi cipelte a kosarat.

Vajon ki lehet? – tűnődött Alice. Gazdagnak látszik azzal a hűvös „fütyülök rád" pillantásával. Kár a fáradságért, ahogyan Lady Jane mondaná.

– Ez a vacak bigyó önálló életet él – hallatszott Marvin Roth hangja.

– Igazából – szólalt meg Lady Jane – néhány használható rabszolga-munkaerőre volna szükségünk. Néhány éhbérért dolgoztatott, kizsákmányolt munkásra, nem igaz, Mr. Roth?

– Vigyázzon a szájára hölgyem! – csikorogta Marvin Roth.

Döbbent csönd lett.

Uramatyám, miért is próbáltam egyedül megbirkózni ezzel? – gondolta Heather. Ez a förtelmes nőszemély örökösen olyan dolgokat mond, amik az én számomra ugyan ártatlannak tűnnek, ám láthatóan fullánkot döfnek abba az emberbe, akinek szánja őket. Piros foltok vannak a nyakán, ez rendszerint magas vérnyomásra utal. Bárcsak itt rogyna össze holtan!

– Most pedig – mondta fennhangon, és fölöttébb meglepődött, mennyire remeg a hangja – zsinegdarabokat fogok kiosztani, és megtanítom önöknek, hogyan kell nyolcast kötni.

Heather megkönnyebbülésére a férje lépett be a társalgóba.

– Egy kicsit késésben vagyunk – mondta John. – Jó volna elindulni. Megint adunk nekik botokat, legalábbis azoknak, akik bérelni akarnak tőlünk… Azt hiszem, az őrnagy hozta a sajátját… Utána felvisszük őket az Alsh felső folyásához meg az Alsh-tóhoz.

Alice már a szobájában fölhúzta a horgászcsizmát, és ellenőrizte, bepakolt-e mindent a zöld legyezős kabát zsebeibe: damilcsipesz, fogó,

zsebkés, egy tű a csomók kioldásához, és azzal szúrja ki a legyek szemét is – boldog volt, amikor kiderült, hogy műlegyekről van szó. Aztán fejére biggyesztette a horgászkalapot, és abban a reményben indult el lefelé, hogy a többiek tapasztalt pecásnak gondolják majd.

A parkolóban John térképeket osztott szét, elmagyarázta, hogy az Alsh-tó elég messze van. A kalapjáról víz csöpörgött az orrára, eső kopogott a parkoló betonján.

– Ez legalább távol tartja a szúnyogokat – jegyezte meg. – Nos, hogyan is legyen… Jeremy, maga Daphnét viszi.

Alice-nek összeszorult a gyomra, miközben John azzal folytatta, hogy ő vele és Heatherrel meg az ifjú Charlie Baxterrel utazik. A lány magán érezte Lady Jane tekintetét, és dühösen a homlokára rántotta elázott kalapját.

Az utazás végtelennek tűnt. A hegyeket elrejtette a köd. Az ablaktörlő egyhangú zümmögéssel söpört előre-hátra. Alice a fiúra pillantott. Charlie az ülés távoli szélén kucorgott, a lánynak fogalma sem volt róla, hogyan kell beszélni egy gyerekkel.

– Jól érzed magad? – kérdezte végül.

Charlie kemény, méricskélő pillantással fürkészte Alice arcát.

– Nem – felelte kisvártatva. – Rühellem azt a ronda, kövér nőt. Goromba, rosszindulatú és gonosz. Miért is nem hal meg? Rengetegen vesznek oda a Felföldön. Eltévednek, fáznak, éheznek és meghalnak, mert nem találnak rájuk. Lezuhannak a sziklákról. Vele ez miért nem történhet meg?

– Na, na – korholta őt Alice. – Így nem szabad beszélni!

Hosszú csönd következett, majd:

– Tudod, hogy nagyon buta vagy? – kérdezte amolyan könnyed, társalgó stílusban a gyerek.

Alice elvörösödött.

– Ne légy szemtelen!

– Te vagy szemtelen! – felelte a dühbe guruló Charlie. – Egyébként te is ugyanúgy utálod, mint én.

– Ha Lady Jane-re gondolsz, rendkívül próbára teszi az ember türelmét – jegyezte meg vaskos válla fölött hátrapillantva Heather –, de egy ilyen kis létszámú csoportban felerősödnek a hibák. Egy tömegben szinte észre sem vennéd őt.

– Én aztán igen – mondta Charlie, s ezzel ténylegesen véget vetett a

témának, no meg a beszélgetésnek.

A nagy kombi csúszkált a makadámúton, föl-le szlalomozott a számtalan meredek lejtőn meg hepehupán. Alice-nek már émelygett a gyomra.

Végül a kocsi éles bal kanyart vett, s az eddiginél is többet bukdácsolt a sáros földúton, ahol hangabokrok súrolták az oldalát. Amikor Alice már kiáltani akart, hogy mindjárt hányni fog, zökkenve megálltak. A lány kiszállt, zsibbadt volt, és fázott.

Előtte hosszan terült el az esővíztől megduzzadt tó, mígnem elveszett a ködben. Nyugalom és csönd honolt a tájon, csak az eső dobolása hallatszott. Amint megérkeztek a többiek, Heather és John elkezdte kirakni a horgászbotokat.

– Nos, ki akar evezni?

– Én! – kiáltotta ritka lelkesedést mutatva Charlie.

– Akkor lehetsz a ghillie-m – szólalt meg Lady Jane. A Felföldön a ghillie szolgát jelent. – Itt túlságosan sok a bokor. Jobb lesz a tó közepén.

– Egy kővel a tokás nyakadban – morogta az orra alatt Amy Roth. Elkapta Alice bámész pillantását, és úgy elpirult, mint egy kamaszlány.

Igazi hölgy, somolyogott magában Alice. Felteszem, már attól ájulás környékezi, ha annyit mond: „a fenébe”.

Heather habozott. Charlie-t láthatóan megrémítette a gondolat, hogy Lady Jane-nel evezzen ki. Másrészt viszont a fiú volt a csapat egyetlen tagja, akit a ladynek eddig nem sikerült terrorizálnia, és egy óra múlva úgyis kimenthetik őt a markai közül.

– Remek – mondta. – A Roth házaspár és az őrnagy följebb mehet Johnnal a tó mentén, és a folyóban legyeznek. Arrafelé sebes pisztrángra vagy kis lazacra megyünk, úgyhogy könnyű botra lesz szükség.

– És én? – kérdezte Alice.

– Velem jön, majd én elindítom – felelte Heather. – Jeremy, ön balra indul, Daphne pedig jobbra. Mozgás, ne ácsorogjanak! Csak rövid ideig legyezünk, két óra múlva ugyanitt találkozunk.

Alice, miközben összerakták a botokat, egyre-másra reményteljes pillantásokat küldött Jeremy felé. Daphne műlegye beleakadt a dzsekijébe, Jeremy pedig nevetgélve viccelődött a lánnyal, mialatt kiszabadította a horgot.

Alice megborzongott. Az eső valahogy utat talált a gallérjába.

– Jöjjön! – szólt neki Heather. – Ne így hozza a botját, Alice! Vagy fel fog nyársalni valakit, vagy fönnakad egy bokron.

Jeremy belegázolt a tóba, s Alice addig nézte őt, míg a férfit el nem nyelte a köd.

Lady Jane házsártos hangja hallatszott a víz fölött:

– Nem tudsz egy kicsit erősebben evezni?

Szegény Charlie!

Alice követte Heathert a sekély vízbe.

– Azt hiszem, itt, pontosan ezen a helyen – mondta Heather. – Itt próbáljon meg dobni.

A vizes és elkeseredett Alice hátralendítette a botját, az pedig tüstént fennakadt a mögötte lévő bokron.

– Ne így – magyarázta türelmesen Heather, miután kiszabadította a lány horgát. Határozottan megfogta Alice karját, és olyan szépen vetette ki a legyet, hogy az fodrozódás nélkül ért a vízre. – Jó – mormogta. – Most újra. És megint…

Alice-nek már kezdett fájni a karja. Szitkozódott, meg-megbotlott, és csúszkált a vízben lévő nagy köveken.

– Én egy kicsit följebb próbálkozom – mondta kedvesen Heather. – Nagyszerűen csinálja. Emlékezzen rá, hogy tizenkét óránál kell megállítania a botot. Jó darabon sekély a tó, tehát ha lassan eltávolodik a parttól, talán lesz kapása, és nem kockáztatja, hogy a horga fönnakad a bokorban.

Miért nem mondom meg neki egyszerűen, hogy soha a büdös életben nem tanulok meg legyezni, és igazából nem is érdekel – gondolta boldogtalanul Alice. Jeremy tesz rám. Én nem tartozom ide. Aztán mégiscsak azon kapta magát, hogy lassan továbbmegy befelé a tóba, s menet közben kiveti a zsinórt.

Aztán a damil hirtelen megfeszült.

Alice szíve a torkában dobogott.

Valószínűleg egy kő vagy hínár lesz. Elkezdte föltekerni a zsinórt, egyre izgatottabban érezte a húzást meg a remegést a damil végén. Pisztráng szökkent fel a levegőbe, majd fejest ugrott a vízbe.

– Segítség! – kiáltotta az izgalomtól kipirulva Alice. Hát már sosem jön Heather? Mi van, ha elveszíti? Azt nem viselné el. Szinte akkora ősi vadászösztön kerítette hatalmába, mint a körülötte magasodó hegyek. Behúzta a zsinórt.

– Ez az! – szólalt meg váratlanul a közelében Heather. – Készítse a szákját!

– Szák. Igen, a szák – motyogta vadul keresgélve Alice, s a vízbe ejtette a botját. Heather lehajolt és fölemelte.

– Készítse a szákot! – ismételte meg Heather. Alice el akarta kapni tőle a botot, de attól tartott, elveszti a halat.

A pisztráng közelebb került, vergődött, csillogott a vízben. Alice a hal alá merítette a hálót, és kiemelte. Ujjongva, egyszersmind szánalommal mustrálta a halat.

– Jó nagy – jegyezte meg Heather. – Szerintem megvan három kiló. Finom reggeli lesz belőle. – Kiszedte a horgot a pisztráng szájából, majd elindult a part felé.

– Képes megölni? – kérdezte a tátogva küszködő halat nézve Alice.

– Hát persze – felelte Heather, s lassan fölemelt egy követ. Minden mozdulata komótos volt, határozott. – Csak megszabadítjuk a szenvedéseitől.

Londonban mennyire visszataszítónak tűnik az állatok legyilkolása – gondolta Alice –, és milyen természetesnek itt, ezen a kietlen vidéken. Heather műanyag zacskóba csúsztatta a pisztrángot.

– Tegye a táskájába – mondta a lánynak. – Ideje ebédelni, úgy hallom, jönnek vissza a többiek.

Alice volt az egyetlen, aki fogott valamit, el is halmozták dicsérettel, csak Lady Jane és Charlie Baxter nem gratulált neki. A gyerek kimerültnek tűnt. Heather sürgött-forgott körülötte, besegítette a kocsi első ülésére, és forró teát töltött neki.

– Maga igazi csoda, Alice! – lelkendezett Jeremy. – Tényleg teljesen egyedül fogta ki azt a jószágot?

– Igen, csakugyan egyedül csinálta? – faggatta a lányt Lady Jane is.

Alice habozott egy pillanatig. Heather viszonylag közel volt, de remélhetőleg hallótávolságon kívül.

– Igen – mondta hangosan. – Igen, egyedül.

– Délután a közelében leszek – vigyorgott Jeremy. – Alighanem minden szerencse magácskához szegődött.

Alice örömét két dolog homályosította el egy kicsit. Először is a füllentése, amit Heather kétségkívül meghallott; másodszor pedig az, hogy Jeremy és Daphne meghitten ebédelt a férfi kocsijában, miközben őt Cartwrighték kombijának hátsó ülésére száműzték.

Fölöttébb pocsék volt az ebéd: hideg és zsíros, vastagra vágott májkrémszeletek, szikkadt, sárga sütemény meg főtt tojás. Mindazonáltal Alice-t magával ragadta a horgászláz, s már alig várta, hogy ismét szerencsét próbáljon. Valahogy azt érezte, ha sikerül még egy halat teljesen egyedül kifognia, akkor az istenek elnézik a hazugságát.

Amikor ismét kiszálltak a kocsikból, néhány percig úgy tűnt, lőttek a délutáni legyezésnek. Föltámadt a szél, arcukba csapta az esőt.

– Reggel az időjárás-jelentésben azt mondták, később talán megenyhül az idő – üvöltötte túl John az egyre erősödő szél zúgását. – Adhatnánk neki még egy félórát.

Mindenki egyetértett, hiszen senki nem akart hal nélkül hazamenni. Ha Alice képes volt fogni egy pisztrángot, akkor bárkinek sikerülhet. Legalábbis ez volt az általános vélemény.

– Már jól vagyok – jelentette ki Charlie, miután Heather alaposan megtörölte a gyerek fürtjeit. – Az a nő… Evezz erre! Evezz arra! Aztán meg azt mondta… azt mondta… Mindegy, nem érdekes.

– Csússz be a volán mögé, Charlie! – kérte határozottan Heather. – El kéne mesélned, mit mondott Lady Jane, amivel ennyire kiborított. Komolyan gondolom.

Charlie azonban csak megrázta száradó, göndör bozontját, és makacsul pislogott.

Heather úgy döntött, mihamarabb szót vált a férjével Lady Jane-ről, ám egy feldübörgő motor tanúsága szerint John már elindult az őrnaggyal a folyó magasabban fekvő részéhez.

– Dobjalak vissza a szállodába? – kérdezte a fiút.

A gyerek a fejét rázta.

– Várok a többiekkel, és meglátom, javul-e az idő – felelte. – De csak ha egyedül legyezhetek.

Alice megfeledkezett az élesen vágó esőről, amikor Jeremy oldalán ismét belegázolt a tóba. A partról hallatszó pörlekedés szintén süket fülekre talált nála, amikor Heather világosan közölte Lady Jane-nel, hogy hagyja békén Charlie-t, és hajtson a kocsijával a felső terepekhez, ahol csatlakozhat az őrnagyhoz, a Roth házaspárhoz és Johnhoz.

– Brrr, hideg van – mondta Jeremy. – Hol fogta azt a pisztrángot, Alice?

– Pontosan itt – felelte a lány. – Majd megmutatom. – Vadul dobott, a

háta mögött hallotta csobbanni a legyet, aztán ügyetlenül előrecsapta a zsinórt. – Fáradt vagyok – jegyezte meg durcásan –, és a karom is hasogat. Ezért nem tudom jól csinálni.

– Nézze, így kell – magyarázta Jeremy. – Nyissa szét a lábát. – Alice elpirult. – A bal lábfeje legyen egy kicsit előrébb. Az alkarját használva hozza ügyesen a botot a válla felé, a felkarját pedig szorítsa az oldalához. Amikor hátrasuhint, a zsinórnak egyenesen ki kell terülnie, és amikor rántást érez, tudni fogja, hogy rendben van a hátradobás. Na, akkor lendítse előre.

Alice zsinórja úgy pattogott, akár egy oroszlánszelídítő ostora.

– Biztosan egyedül fogta ki azt a halat? – nevetett Jeremy.

– Igen, biztosan – felelte a hazugok merev, dühös pillantásával Alice.

– Majd lejjebb próbálkozom – vetette oda Jeremy, s már indult is tovább. – Kíváncsi vagyok, vajon Daphne sikerrel járt-e.

Átkozott Daphne! – gondolta mérgesen Alice. Minden ujjongása elszállt, amint magára maradt az üvöltő szélben és esőben.

Vissza kell szereznie Jeremyt!

Felidézve mindent, amit tanítottak neki, egyensúlyba hozta magát a meder csúszós kövein, majd óvatosan és szépen Jeremy távolodó háta felé dobott.

Elkaptam!

– Bocsásson meg, drága Jeremy, de attól tartok, a horgomra akadt – kiáltotta jó hangosan.

A szerelmes regényekben, amelyeket olvasott, Jeremynek most olyasmit kellene mondania neki: „Már régen megfogott.” Aztán lassú léptekkel odasétálnia hozzá, és izmos karjába vonni őt.

– Ostoba liba! – valójában ezt mondta Jeremy. – Egy egész tóból horgászhat. Jöjjön ide, segítsen kiakasztani ezt a horgot!

Az irulva-pirulva bukdácsoló Alice szerencsétlenül araszolt Jeremy felé. A horog a férfi dzsekijének hátában akadt meg. A lány fordított rajta, meghúzta, végül a szakadó szövet jellegzetes hangjának kíséretében sikerült kiszabadítania.

Jeremy dühösen fordította hátra a fejét.

– Tessék, nézze, mit csinált! Tudja mit, csak tartsa magát jó távol tőlem. – A férfi elmasírozott a szakadó esőben.

Alice arcán a megalázottság könnyei keveredtek az esővízzel. Sértettnek, elveszettnek, magányosnak érezte magát. Már fájt az arca,

mert örökösen elegáns hanghordozással igyekezett beszélni. Jeremy biztosan sosem viselkedett volna így olyasvalakivel, aki a saját társadalmi osztályából való.

Úgy döntött, hátraarcot csinál, feladja, és az autóban keres menedéket, amíg ez a förtelmes horgásznap véget nem ér.

Miközben Alice a part felé bukdácsolt, hirtelen aranyszínű lett a tó vize. Szikrázó arany és vörös fény táncolt a tőzeges fodrokon. A lány megfordult, nyugat felé nézett. Az égbolton gyorsan tért hódított a kék. Élesen rajzolódtak ki az ősi, kicsavarodott, fura formájú hegyek. Gyönyörűen, fenségesen tündökölt a hanga.

– Alice, Alice! – Jeremy közeledett felkavarva a vizet, s egy nagyon kicsi pisztrángot mutatott fel. – Remek kislány! – Sugárzott az arca. – Tudtam, hogy szerencsét hoz nekem. – Nagy lendülettel ölelte magához a lányt, s közben fejbe kólintotta a döglött pisztránggal.

A pokolból a mennyekbe került Alice visszamosolygott a férfira.

– Menjünk! – mondta Jeremy. – Van egy üveg brandy a kocsiban. Tartsunk egy kis szünetet, és ünnepeljünk.

Amíg Jeremy elment az italért, Alice levette a kalapját meg a vizes kabátot, s mindkettőt a bokrokra terítette száradni. Jeremy egy kőre telepedett a lány mellé. Odanyújtotta a flaskát, és Alice hatalmasat kortyolt a brandyből.

Az ital a gyomrából egyenesen a fejébe szállt. Szédült a boldogságtól. Túl vannak az első veszekedésen, gondolta álmodozón. Milyen jót fognak nevetni rajta, miután összeházasodtak.

A konyaktól és a napsütéstől megmámorosodva, vidáman egyetértettek abban, hogy visszamennek a tóra, és ismét szerencsét próbálnak. Alice próbálkozott. Nagyon keményen igyekezett. Bárcsak kifoghatna teljesen egyedül egy halat – azzal könnyíthetne a lelkiismeretén.

Ám négy órakor megjelent Heather, s a kocsikhoz hívta őket. Visszatérnek a szállodába egy újabb legyes oktatásra.

Még Alice is durcás lett, hiszen olyan volt ez az egész, mintha megint az iskolapadban ülne. Miért kell elpocsékolni egy tökéletes délutánt, és egy áporodott levegőjű szállodai társalgóban ücsörögni?

Valójában csak akkor fogták fel, mennyire fáradtak, amikor John Cartwright belevágott a légykötésről szóló előadásába. A hosszú ablakokon beáramló meleg napfény dacára tüzet gyújtottak a

kandallóban, a napsugarak elhalványították az égő fa lángjait. Az ablakok előtt dongó zümmögött.

Miközben Heather fürge ujjai bemutatták a légykötés művészetét, John a vizes-, valamint a szárazlegyek jó tulajdonságait ecsetelte. Fontos Fedező, Kicsi Bordó, Wickman Kedvence, Fekete Pennell, Kardinális és hasonló nevek lebegtek porszemekként az álmosító levegőben.

– Mintha versenylovak lennének – jegyezte meg álmosan Jeremy.

Alice úgy érezte, mindjárt lecsukódik a szeme. Az őrnagy már aludt, meg-megrándult a karosszékben, akár egy vén eb; a Roth házaspár egymásnak dőlt a fáradtságtól, úgy festettek, ahogyan a boldog házaspárokat szokták ábrázolni a kandallópárkányon sorakozó képeken; Lady Jane-nek félig le volt hunyva a szeme, a lustán nyújtózó gyíkoké ilyen; Daphne Gore pedig cinóbervörösre festette a körmeit.

Alice-nek hirtelen fölpattant a szeme. Valami félelmet érzett a helyiségben, amolyan gyűlölködéssel elegy félelmet. Mialatt John álmosítón tovább beszélt, Heather félbeszakította a bemutatót, hogy átfussa a postát. Pufók kezében egy légiposta-borítékot tartva, túlságosan nyugodtan ült. Fölemelte a tekintetét, és Lady Jane-re pillantott, aki elmosolyodott. Nem volt nyájas mosoly.

Heather arca falfehér lett. A férje kabátujjára tette a kezét, és átadta neki a levelet. A férfi ránézett, majd beleolvasott, közben mogorván összeszorította az ajkát.

– Az órának vége – mondta végül, s valami hátborzongató könnyedséget színlelve lerakta a levelet.

– Mi ez az egész? – súgta Alice-nek halkan Jeremy. – És miért van olyan érzésem, hogy ennek köze lehet Lady Jane-hez?

– Iszunk egyet vacsora előtt, Jeremy? – kérdezte hűvösen Daphne.

– Meghívsz? – kérdezett vissza a férfi, és mosolyra húzódott a szája.

– Mi van? Támogassam a férfiak egyenjogúsági törekvéseit? – Daphne belekarolt Jeremybe, és együtt hagyták el a társalgót. Alice földbe gyökerezett lábbal állt, és beharapta az ajkát.

– Én megmondtam, hogy csak az idődet vesztegeted. – Lady Jane óriási tömege horgonyzott le a lány bal oldalán. Alice-t keserű düh fojtogatta.

– Maga egy förtelmes, kellemetlen nőszemély – vicsorogta.

Ez szemlátomást csak fokozta Lady Jane jókedvét.

– Ugyan, ugyan – dorombolta. – Kislányoknak nem szabadna

üvegházakban kövekkel dobálózniuk, és bízom benne, véget értek már a kődobálós idők.

Alice riadtan fürkészte a nőt. Lady Jane tudja. El fogja mondani Jeremynek. Mindenkinek el fogja mondani.

Sarkon fordult, futásnak eredt, meg sem állt a szobájáig. Az ágyára vetette magát, és zokogott, csak zokogott, míg el nem apadtak a könnyei. S ekkor eszmélt rá a felföldi mocsárvilág meg a hegyek barbár vadonjára – már történtek balesetek, itt bármi megeshet. Alice maga elé képzelte, amint Lady Jane súlyos teste belezuhan egy lazacosba, hájas képe élettelenül mered fölfelé a barna tőzeges vízben… és minden átmenet nélkül elaludt.

Amikor felébredt, azt hitte, korán van még, hiszen nappali fény volt odakint. Megfeledkezett róla, hogy Észak-Skóciában nyáron hosszúak a nappalok. Az óra tízet mutatott.

Ijedten ugrott ki az ágyból, megmosakodott és átöltözött, ám amire leért az étterembe, már befejezték a vacsorát, ezért meg kellett elégednie a bárban felszolgált szendvicsekkel. Úgy tűnt, már mindenki aludni tért. A pultos elmondta, hogy a dagadt HAF sétálni ment, és talán a másik is vele van… az a Lady Akárhogyishívják. Alice kíváncsian rákérdezett, mi az a HAF, erre a bárpincér olyasmit hadart: „Ezt nem kellett vóna”, és mérgesen tovább törölgette a poharakat.

Charlie Baxter faleveleket dobált a púpos hídról az Ansteybe, s figyelte, mint kavarognak alá a tajtékos vízbe, majd jönnek föl ismét a felszínre a tenger felé vezető, örvénylő útjukon. Nagynénje, Mrs. Pargeter abban a hiszemben volt, hogy az ágya biztonságában alszik, a fiú azonban felöltözködött, és kimászott az ablakon. A mamája levélben értesítette, hogy a hétvégén érkezik. Charlie várta a látogatását, egyszersmind rettegett is tőle. Még mindig képtelen volt elhinni, hogy soha többé nem látja viszont az édesapját. Anyja kapta meg a felügyeletét az eldurvult válóperben, és szakadatlanul azt hajtogatta, egy életre eltiltja Charlie-t az apjától. A fiú – ki tudja, miért – szánalomra méltón mindezt a saját hibájának tudta be, mert ha jobb gyerek lett volna, talán együtt maradnak a szülei. Charlie lekanyarodott a hídról, s a szálloda felé indult.

Az ég és a tenger halványszürke volt, éles ellentétben a falu mögött lapuló, fura formájú, fekete hegyekkel.

Charlie végigbaktatott a kikötőn, az éjszakai halászatra készülő férfiakat figyelte. Azt fontolgatta, megkérdezi egyiküket, vajon kimehetne-e vele. Már éppen elvetette az ötletet – hiszen biztosan engedélyt kérnének a nagynénjétől –, amikor lágy hang szólalt meg a háta mögött:

– Nem az ágyban kéne lenned, fiatalember?

Charlie felpillantott. A hórihorgas Hamish Macbeth tornyosult fölötte a szürkületben.

– Éppen hazaindultam – motyogta a gyerek.

– Akkor egy kis darabon elkísérlek. Csodás az éjszaka!

– Igazából a nénikém nem tudja, hogy idekint vagyok – mondta Charlie.

– Nos, ugyebár nem akarjuk elszomorítani Mrs. Pargetert – felelte nyugodtan Hamish –, de járunk egy kicsit a parton.

Hamish Macbeth éppen megfordult, mikor női hang hallatszott a szálloda egyik nyitott ablakából.

– Dobd el azt az átkozott holmit! Olyan, akár a méreg.

Mrs. Cartwright, gondolta Charlie. Aztán John Cartwright hangja hallatszott:

– Rendben van. De túlzottan aggódsz. Kivágom ezt a tóba, és akkor talán elalhatunk.

Gyűrött, kék papírdarab vitorlázott el Charlie feje mellett, majd a part csúszós kövein landolt. Apály volt.

A gyerek fölvette a papírt, gyűrött légipostai boríték volt.

– Nem nézünk bele mások levelezésébe – mondta komolyan Hamish Macbeth. – Még akkor sem, ha kidobták a szemétbe.

– Nem akartam elolvasni, csak gyönyörű bélyeg van rajta. Osztrák.

Elhaladtak a Roth házaspár mellett, akik néhány lépésnyire egymástól gyalogoltak. Marvin arca vörös volt, Amynek pedig lekonyult a szája sarka.

– Helló! – köszönt Marvin erőltetett mosollyal.

– Csodás esténk van – jegyezte meg a rendőr.

Az amerikai házaspár folytatta útját, Charlie pedig sebtében zsebre vágta a levelet.

Amikor elértek a fiú nagynénjének házához, a gyerek szégyenlősen megkérdezte:

– Bemehetek? Tudom, hogyan jussak be a házba anélkül, hogy

fölébreszteném a nénikémet.

Hamish Macbeth bólintott, mindazonáltal a kertkapunál várt, amíg a fiú el nem tűnt a ház oldalánál.

Aztán hazabattyogott, ahol a kutyája, Mackó nedves üdvözlésben részesítette. Hamish szórakozottan simogatta az állat durva bundáját.

Volt valami ebben a legyes csoportban, ami nyugtalanította.

Harmadik nap

Nyelved ártalmakon elmélkedik,
s olyan mint az éles olló, te álnokságnak mestere!
ZSOLTÁROK KÖNYVE 52:4[3]

Alice-nek sikerült optimista hangulatba hoznia magát, bár reggel hatkor szorongva ébredt. Felöltözött, majd nekivágott a szálloda mögötti domboldalnak.

Könnyű, fátyolszerű köd lepett be mindent, harmatcseppekkel gyöngyözte a magas füvet és a vadzsombort, szétterült a tó fodrozódó selymén, s ott lebegett a göcsörtös törzsű vén fenyők, a kaledóniai erdő utolsó maradványai között. Alice lassú léptei nyomán vadjácint reszketett, mókus nézett rá kíváncsian, majd feliramodott egy fára.

A lány egy sziklára telepedett, és komolyan beszélt a saját fejével. Az ifjúkori vétke, ami a fiatalkorúak bíróságára juttatta, olyasmi volt, amit rég eltemetett az idő. Ugyan már az édesanyja liverpooli szomszédai aligha emlékeznek rá. Erről a dologról Lady Jane biztosan nem tudhat. A helyi lapban lehozták egy apró bekezdésben, a második oldal alján – az újságot 8000 példányban terjesztették. Annak idején, azt a kis bekezdést olvasva, úgy érezte, őrajta van a világsajtó szeme és füle. Most azonban idősebb volt, bölcsebb, és tudta, hogy egy fikarcnyit sem érdekelte a médiát. Pokoli, ha ilyen hiperérzékeny az ember! A legcsekélyebb megjegyzésre is rögtön azt képzeli, hogy mindenfélét beszélnek róla. És különben is, ki az a Lady Jane? Csak valami ostoba, gonoszkodó, elégedetlen háziasszony. Jeremy mesélte, hogy Lord John Winters felesége volt, egy lobbanékony képviselőé a Wilson-kormányzatban, akit két hónappal azután vitt el a szívinfarktus, hogy kimondhatatlan szolgálataiért főrendi címet kapott.

Aztán ott volt Daphne Gore. Alice irigyelte a fiatal nő nyilvánvaló gazdagságát és hűvös nyugalmát. Még Lady Jane sem tudott fogást találni rajta. Ő, Alice azonban nem engedheti meg, hogy a saját ostoba sznobizmusa az útjába álljon – el fogja csábítani Jeremyt ettől a lánytól.

---

[3] Károli Gáspár fordítása.

Máskülönben, ha belegondol, Lady Jane Jeremyt sem heccelte. Talán ez az, amit a pénz meg az elit iskola nyújt az embernek: kemény páncélt.

John Cartwright a rettegés ismeretlen érzésével ébredt. Persze minden egyes horgásztanfolyam kezdetekor volt némi lámpaláza, de ehhez már hozzászokott, és mindig hamar el is múlt, csupán a szédítő öröm maradt, hiszen azért fizettek, hogy megossza másokkal a hobbiját és szenvedélyét: a horgászást.

Most pedig Lady Jane olyan fenyegetően tűnt fel, akár egy kövér viharfelhő a láthatáron.

Talán túlságosan komolyan veszi ezt az egészet, de igazából sem ő, sem pedig Heather nem végezte valami remekül a dolgát ezen a héten. Szokás szerint nagyobb gonddal foglalkoznak a csoportjukkal, alaposabban tanítják meg őket a dobásra, az előke kötésére meg a légykötésre, valamint az ügyes lazac szokásaira. Ám ezúttal mindketten már annak is örültek, hogy az embereket, akik rájuk bízták magukat, kivitték a vízre, mintha elhessegetné a fenyegető légkört, ha a lehető legtávolabb helyezik el őket egymástól. És nem tehettek semmit – törvényesen nem –, hogy megvédjék magukat Lady Jane-től. Választhattak: imádkoznak vagy megölik. John azonban nem hitt Istenben, és visszariadt az erőszaknak még a gondolatától is. Tegnap este Lady Jane elbűvölő volt a vacsoránál, és szemlátomást jól érezte magát. Talán apellálhatna a jóindulatára… Már amennyiben van neki.

Már oszladozott a köd a tó fölött, mikor a csoport összegyűlt a társalgóban. Forró napot ígértek. Alice kék-fehér pamutblúzt viselt, és rövid fehér sortot, amely fölöttébb előnyösen mutatta meg hosszú, karcsú lábait. Olcsó, túl édes parfümöt spriccelt magára, s ez izgatta Jeremy orrát. Az olcsó illatokat viselő nők sokkal inkább megközelíthetők, a garzonlakások szétzilált flanel ágyneműjének emlékét idézik fel. Alice a csomókötés gyakorlására összpontosított, vékony szálú, borzas barna haja a homlokába hullt. Jeremy odament, és leült mellé a szófára. Olyan közel húzódott hozzá, hogy combja a lány csupasz lábszárához ért. Alice elpirult, keze megremegett egy kicsit.

– Csodásan fest ma reggel – mormolta Jeremy, és könnyedén megérintette a lány térdét. Alice abban a gyönyörű pillanatban döbbent rá, hogy a térde is képes elpirulni.

– Mennyire örülök, ha olyan fiatalemberrel találkozom, aki szóló

lányok után jár – jegyezte meg Lady Jane, csak úgy bele a vakvilágba. – Én azok közé a régi vágású asszonyok közé tartozom, akik bűnnek tartják a házasságtörést. A következő legrosszabb dolog a cselédek elcsábítása.

E fensőbbséges megjegyzést a jelenlévők többsége elengedte a füle mellett, viszont furcsa hatást tett Jeremyre és Daphne Gore-ra is. A férfi lassan elvette kezét Alice térdéről, szinte mozdulatlanná dermedt. Daphne leejtette a kávéscsészét, és elkáromkodta magát.

– Abból nem sül ki semmi jó – folytatta Lady Jane. – Ismertem lányokat, akik spanyol pincérekkel szöktek meg, és bolondot csináltak magukból, valamint fiatalembereket, akik férjezett mixernőket csábítottak el. Gusztustalan!

Hosszú csönd lett. Daphne riadalma túlságosan nyilvánvaló volt, Jeremy pedig mérgesnek tűnt.

– Természetesen akadnak köztünk olyanok – szólalt meg Macbeth őrmester a maga lágy, felföldi hangján –, akiket éppenséggel a koruk és a külsejük óv meg a test bűneitől. Ön nem így mondaná, Lady Jane?

– Engem próbál inzultálni, biztos úr?

– Nem én! Még ha meg is fordulna a fejemben, az szinte lehetetlen volna…

Lady Jane hatalmas mellkasa szinte felfúvódott a vékony, csokoládébarna selyemblúz alatt. Olyan, mint Hulk, gondolta Alice. Bármelyik pillanatban zölddé változik, és szétrobban.

– Ha nem volnék tudatában a családi körülményeinek, mármint annak, hogy mennyire szegények – folytatta Lady Jane –, elvenném a kedvét a kávéhappolástól. Hat kistestvér, akiket támogatni kell, igaz? Meg az idős szülőket Ross and Cromartyban. Mekkora könnyelműség középkorúan gyerekeket világra hozni! Tudja, akár retardáltak is lehetnek.

– Inkább legyenek retardáltak… bár nem azok, mintsem ostoba, kövér, meddő középkorú boszorkánnyá vénüljenek, mint amilyen maga – felelte kedves mosollyal Hamish.

– Ezt még megemlegeti! – rikácsolta Lady Jane. – Maguk nem tudják, ki vagyok? Nem tudják, mekkora hatalmam van?

– Nem – vágta rá kereken Amy Roth. – Nem tudjuk.

Lady Jane kitátotta, majd azonmód be is csukta a száját, akár egy partra vetett pisztráng.

– Így igaz, szívem – mondta Marvin Roth. – Maga sértegethet, gorombáskodhat, de akkor sem fog elcseszerinteni semmit. Megkeserítheti mások életét a burkoltan becsmérlő célozgatásaival, én azonban tősgyökeres New York-i vagyok, Amy pedig egy igazi Blanchard Augustából, és a georgia-i Blanchard családnál tökösebbeket sehol nem talál.

Lady Jane fura változáson ment keresztül. Egyik percben még úgy festett, mintha néhai férje sorsára jutna, a következőben már nyoma sem volt dühtől vöröslő ábrázatának, hanem kedvesen fordult Amyhez.

– Ez komoly? – kérdezte negédesen. – Egy született Blanchard?

– Igen, asszonyom – felelte büszkén Marvin Roth. – Amy régi, jómódú család sarja, akár a Rockefellerek.

– Kérem, legyenek szívesek… – kiáltotta John Cartwright. – Engedjenek beszélni, különben sosem kezdjük el ezt a napot.

Félkörbe húzták a székeket. Heather kitekert egy vetítővásznat, majd nekiállt összerakni egy kis diavetítőt.

– Vetített állóképek? – horkant fel Lady Jane.

John arcának bal oldalán megrándult egy izom, de a férfi határozottan folytatta előadását. Diaképeken mutatta be, hogy néznek ki a lazacok, mikor a tengerből fölfelé haladnak a folyón, milyenek íváskor, végül a tenger felé vándoroló ivadékokat.

– Ennek az iskolának az árai nagyon méltányosak – mondta. – Nagyon méltányosak – ismételte határozottan, miután Lady Jane bosszúsan fújt egyet. – A jobb minőségű lazacos területek szigorúan karban vannak tartva, és rendszerint csak méregdrágán lehet ott horgászni. Lazacot legyezéssel fogunk, különösen a kisméretűeket, mégpedig közönséges pisztrángbottal. Azok, akik rendszeresen horgásznak lazacra, a felszerelésük közt tartanak hosszabb botokat is, némelyiket kétkezes dobásra tervezték, továbbá nagyobb orsókat, nehezebb zsinórokat, vastagabb előkéket és jóval nagyobb legyeket, mint amilyennel pisztrángra mennek.

– Ha tisztességes kormány volna hatalmon – szakította félbe Lady Jane –, annak a Thatcher nőszemélynek a diktatúrája helyett, akkor mindenki foghatna lazacot, még a közemberek is.

John felsóhajtott, és intett Heathernek, csomagolja össze a vetítőt. Ők imádták a sutherlandi tájat, és általában gyönyörű, színes diákkal szokta befejezni az előadását folyókról, hegyekről és tavakról. Ám úgy érezte, a

jelen bagázsra nem érdemes elpocsékolni ezt a szépséget.

– Ma a Sutherland felső folyásánál legyezünk. Heather majd kiosztja a térképeket. A folyónak azon a részén kicsik a medencék, könnyű legyezni bennük, közelebb is vannak egymáshoz, és nincsenek megerőltetően távol az úttól. Nyáron a halak nem tudnak átjutni a Sutherland-vízesésen, ezért koncentrálódnak a felső területekre. A térképükön be van jelölve a Lassú Medence. Ez egy nagyon jó, csöndes vizű, mély tartómedence, különösen magas vízállás idején, olyankor a jobb partján érdemes legyezni. Heather meg én magunkkal visszük Alice-t és Charlie-t, a többiek pedig jöjjenek mögöttünk, mint eddig.

Pompásan meleg nap volt, még Charlie is levetkőzte megszokott tartózkodását, és vidáman fütyörészett, miközben a hatalmas kombi ide-oda farolt a felföldi utak hajtűkanyarjaiban. Útközben katonai repülőgép dübörgött át a fejük fölött. Olyan alacsonyan szállt, hogy majd megsüketültek.

– Jaguár! – mondta Charlie.

John a rádió gombjaival babrált. Fülsértő kelta siratóének hasított a csöndbe. John újra próbálkozott: kelta.

– Angolul semmi nincs? – tudakolta Alice, aki a rádióból hallatszó érthetetlen nyelv hallatán még inkább elvágva érezte magát a civilizációtól.

– She's got a ticket to ride – bömbölte a Beatles, mire mindnyájan nevettek, és velük énekeltek.

Volt valami a rekkenő napsütésben meg a tiszta levegőben, amitől a Lady Jane-félék apócska ponttá zsugorodnak a horizonton. Alice most nagyon is megértette, miért képzelték hajdan az emberek ijesztőnek az éjszakát a maga gonosz teremtményeivel. Csupán azt sajnálta, hogy a nagy kombi csomagtartójában el lehetett fektetni a horgászbotokat. Vidámabb lett volna, ha a kocsi nyitott ablakán kikandikálva világgá kürtölik, hogy ő egy igazi, profi lazachorgász.

Egy használaton kívüli kőbányában parkolták le a kocsikat. Lady Jane görög halászkalapot viselt, a fejfedő amolyan hermafrodita külsőt kölcsönzött húsos, csőrorrú arcának.

John szétterítette a térképet a motorháztetőn, majd párokba osztotta a társaságot. Daphne és Lady Jane a Nyugodt Medencénél horgászik, az remek tartómedence, és megmondták nekik, hogy a felső része bővizű, ott a legjobb. Az őrnagy és Jeremy a Lassú Medencében próbál

szerencsét, a Roth házaspár az Ezüst Parton, Alice és Charlie pedig a Sheilingen. Heather az utóbbiakkal megy, John pedig az őrnaggyal és Jeremyvel.

Alice egészen addig legyezett, amíg Heather be nem jelentette az ebédszünetet. Elkapta a lányt a horgászláz, egyetlenegyszer sem gondolt Jeremyre.

Ebédnél derült ki, hogy Lady Jane és az őrnagy hiányzik. Jeremy azt mesélte, hogy a helybéli ghillie Lochdubh-ból félrevonta az őrnagyot, és mondott neki valamit, mire az összepakolt, majd vele együtt távozott. Daphne morcosan azt mondta, hogy Lady Jane olyan ostobán dobta ki a zsinórját, hogy attól még egy bálna is megriadt volna. Aztán szerencsére eltűnt.

Lady Jane hiánya pezsgőként dobta fel a társaság hangulatát. Heather viszont házi készítésű kolbászos haséval, burgonyás pitével és gyümölcskenyérrel javította fel a szálloda ebédcsomagját. Az utóbbi tetején bőségesen volt vaj és eperdzsem. Alice repesett a boldogságtól, amikor meglátta, hogy Daphne pulykavörösre sült a napon, az ő bőre ugyanis szép aranybarna lett. Könnyű szél legyezte az arcukat, és Jeremy azzal az ötlettel tette tökéletessé Alice napját, hogy a délután további részében vele horgászik.

Egy idő múlva Jeremy javasolta, hogy pihenjenek egyet. Alice a víz partján a rugalmas hangára heveredett, és ábrándosan szemlélte a kék eget.

– Mi a véleménye Lady Jane-ről? – kérdezte váratlanul Jeremy.

Alice fél könyökre támaszkodott.

– Nem is tudom – felelte óvatosan. – Úgy vélem, ő egy másfajta horgászat csínját-bínját tanulta meg. Szerintem tudja, hogy mindenkinek van valami csontváz a szekrényében, ezért csak úgy találomra dobja be a megjegyzéseit, és addig figyel, amíg nem látja, hogy valaki a horgára akad. Mint ma reggel maga és Daphne esetében. Bármire utalt is azzal a cseléd meg spanyol pincér megjegyzésével, végtelenül kiborította önt és Daphnét.

– Badarság – vágta rá Jeremy. – Én Daphne miatt borultam ki. Láttam, hogy a megjegyzés célba talált.

Hiszen már azelőtt mérges voltál, gondolta Alice.

– Szerintem ez a nőszemély szimplán őrült. Az a halandzsa a hatalmáról merő ostobaság. Csupán egy tizedrangú munkáspárti főrend

özvegye, semmi több. Még csak nem is származik jó családból. Tegnap este felhívtam apámat. Annyit mondott, hogy a nő Marie Phipps lánya, aki Lord Chalcontnak volt a titkárnője… és a szeretője. Marie kényszerítette a lordot, hogy írassa be Jane-t egy svájci felsőbb lányiskolába. Tudja, Mr. Phipps sosem létezett.

– Úgy érti, a Lady törvénytelen gyerek? – álmélkodott Alice. – Ez óriási! Legszívesebben a képébe vágnám.

– Az isten szerelmére, eszébe ne jusson! – fortyant fel Jeremy. – Visszaharapna, akár egy vipera.

– De hiszen azt mondta, nem bír semmilyen hatalommal.

– Nincs semmilyen hatalma – javította ki automatikusan Jeremy, és Alice egy kurta pillanatig utálta ezért a férfit. – Pusztán arról van szó, hogy talán jelöltetem magam képviselőnek, és nagyon vigyázok arra, hogy ne szerezzek ellenségeket.

– Maga csodálatos volna – súgta Alice. Nahát, Jeremy akár miniszterelnök is lehet, elvégre Maggie Thatcher sem élhet örökké.

– Mókás, érdeklődő kis teremtés maga – mondta Jeremy. Előrehajolt, és szájon csókolta a lányt, amolyan határozott, mégis kamaszos öleléssel. – Na, menjünk horgászni! – Vigyorgott.

Alice kóválygva gázolt bele a Sheiling vizébe. Lába remegett, a szédítő izgalomtól háborgott a gyomra. Épp az imént csókolta meg Nagy-Britannia leendő miniszterelnöke. „No comment” – mondta a lármázó sajtósoknak, amikor gyorsan bevonult a 10-es számú házba. Vajon Diana hercegnő hol vásárolja a kalapjait? Feltétlenül meg kell tudnia.

Napsütés, testedzés és ábrándozás a dicsőségről. Alice gyakran gondolt vissza erre a délutánra, mint élete utolsó aranykorára.

Lemenőben volt a nap a hegyek mögött, s afféle kétdimenziós díszletté változtatta az ormokat. Kakukkfű-, zsálya- és fenyőillat terjengett a tiszta levegőben.

Alice örömére Daphne enyhe napszúrást kapott, és Heather visszavitte a szállodába. Így a lány Jeremyvel utazhatott haza.

Nincs is érzékibb annál, mint egy pompás, gyors autó, amelyet egy pompás, gazdag férfi vezet a felföldi estében.

Alice ábrándosnak és szexinek érezte magát. A lemenő nap fel-felvillant a fák és bokrok között, a messzi észak sápadt aranyragyogásával. A fű végtelenül zöld volt ebben az esti fényben,

ebben a ragyogásban. Zöld, akár a mesék, zöld és arany, akár Sohaország. A lány már értette, miért hisznek a felföldi emberek a tündérekben.

A falu előtt Jeremy lelassította az autót, mert a magas, szőke nő, akit Alice az őrmesterrel látott, gyalogolt feléjük hosszú léptekkel az úttest szélén, két ír farkaskutyát vezetve pórázon.

– Ő Macbeth őrmester életének szerelme – mondta a lány boldogan, hogy pletykálhat egy kicsit.

– Kár a fáradságért – felelte derűsen Jeremy, és tudta nélkül Lady Jane-t idézte. – Ő Priscilla Halburton-Smythe, James Halburton-Smythe ezredes lánya. A múlt héten láttam a fényképét a Country Life-ban. A Halburton-Smythe családé a legtöbb föld ezen a vidéken.

– Ó! – mondta Alice, s némi rokonságot érzett a falu rendőrével. – Talán a lány is szereti őt.

– Annyira nem lehet ostoba – jelentette ki Jeremy. – Itt még nekem sem volna esélyem.

– Az emberek származása olyan sokat jelent magának? – kérdezte halkan Alice.

– Dehogy – felelte derekas védekezéssel a férfi, elvégre politikusnak készült. – Véleményem szerint az effajta dolog ostobaság. Egy hölgy az hölgy, nem számít a családi háttere.

Alice ragyogó mosolyt küldött a férfi felé, aki visszamosolygott rá, s közben arra gondolt: ez a lány csakugyan szép kis teremtés.

A nap épp eltűnt a horizontról, mikor behajtottak Lochdubh-ba. Alice fohászkodott, hogy Jeremy állítsa meg az autót, és újra csókolja meg őt, de a férfi szemlátomást elmerült a saját gondolataiban.

Mire megérkeztek a szállodához, a horgásztársaság többi tagja Peter Frame őrnagy körül csoportosult, aki büszkén tartott magasra egy jókora lazacot, Heather pedig fényképezte őt. Még két hatalmas lazac hevert a földön, műanyag zacskóban, az őrnagy lábánál.

– Hát ezt meg hogy a csudába csinálta? – tudakolta az őrnagyot hátba veregetve Jeremy. – Hé, annak a fickónak hiányzik egy darab az oldalából!

– Attól tartok, ott téptem ki belőle a horgot, öregem – felelte az őrnagy –, annyira izgalomba jöttem.

– A mindenit! Bárcsak magával lettem volna – mondta Jeremy –, de azt hittem, valamerre másfelé ment. Így volt?

Az őrnagy az orra mellé tette az ujját.

– Pszt, erről egy szót se.

– Vigyük a halakat a mérleghez, és rögzítsük a fogást a naplóban – javasolta ragyogó ábrázattal John. A fénykép be fog kerülni a helyi lapokba meg a horgászmagazinokba. Imádta, mikor a diákjai jó fogást csinálnak, és ekkora szerencséje még senkinek nem volt.

Valamennyien várták az estét, utóvégre eljött az idő, amikor Lady Jane garantáltan a legjobb formáját hozhatja. Abban maradtak, hogy nyolckor találkoznak a bárban, és koccintanak az őrnagy lazacfogására.

Alice rengeteget dolgozott a külsején. Egyetlen szép kisestélyit vásárolt egy elegáns „Segítsük az időseket" boltban, Mayfairben. Noha a ruhák használtak, a java részét alig viselték, és a kisestélyi is olyan volt, mintha új lenne. Fekete selyembársonyból készült, mély dekoltázzsal. A szűk szoknya mindkét oldalát combközépig felsliccelték. Nagyon komoly darab volt.

Végre elkészült, ráadásul fél órával korábban. Ez alkalommal eldöntötte, adni fog a megjelenésre. A tűsarkú, vékony pántos fekete szandál megnövelte a magasságát, no meg az önbizalmát is. A hotelszoba árnyalt fényében légiesnek és sikkesnek látszott a tükörképe.

Alice épp elfordult a tükörtől, amikor Lady Jane tüskés megjegyzései morajlottak fel az agyában. Hasztalan lett volna másként értelmeznie: a Lady fogta magát, és elindult, hogy mindegyikükről megtudjon valamit. Jeremy arról sosem szerezhet tudomást. Nagy-Britannia jövendő miniszterelnökének nem lehet olyasvalaki a felesége, akinek priusza van. Csakhogy Lady Jane valamit Jeremyről is tudott. Talán elcsábított egy szolgálót? Mindamellett ez felsőosztálybeli bűn, következésképp bocsánatos, gondolta szerencsétlenül a lány. Leült az ágy szélére, s reménytelenül nézett maga elé.

Milyen tökéletes volna visszamenni Mr. Patterson-Jameshez, beadni a felmondását, majd közölni vele: „Jeremy Blythe-hoz megyek feleségül… tudja, a somerseti Blythe családból." Anya és apa Liverpoolban, velük is meg kéne birkóznia. Alice a kicsi, levegőtlen, kopott, de kényelmes lakására gondolt. Jeremy oda be nem teheti a lábát. Anya és apa majd felutazik Londonba az esküvőre.

Csakhogy Alice és az álmai között ott állt Lady Jane. A lányt betemette a Jane Winters iránt érzett gyűlölet hulláma. Primitív, nyers gyűlölet volt.

Nyolc óra tíz! Gyötrődő pillantást vetve az utazóórára, felugrott.

A bár zsúfolásig tele volt, amikor Alice megjelent a színen.

– Istenem, a víg özvegy – mondta Lady Jane, fakó tekintettel méricskélve Alice fekete bársonyruháját.

A horgásztársaság az ablaknál foglalt el egy asztalt, ahol az őrnagy vidáman töltögette a pezsgőt. Alice belépője dugába dőlt, hiszen a férfi éppen azt ecsetelte, hogyan ért partot az első lazac, és valamennyien csüngtek minden szaván.

– Szinte túl szép ahhoz, hogy igaz legyen – jegyezte meg Lady Jane.

– Pedig kétségtelenül igaz – felelte háborítatlan jókedvvel az őrnagy. – Itt vagyok én, és itt vannak a halaim. Az összes a szálloda mélyhűtőjében várja, hogy megfüstöljék. Apropó, Alice, az ön pisztrángja is ott van. Miért nem fogyasztotta el reggelire?

– Magában és Alice-ben nagyon sok a közös – mondta nyájasan Lady Jane. – Már látom, hogy a hét végére az a szállodai mélyhűtő dugig lesz olyan halakkal, amelyeket egyikük sem fogott ki.

A társaság úgy tett, mintha meg sem hallották volna Lady Jane megjegyzését.

– Mesélje el, őrnagy, pontosan hol fogta ezeket a lazacokat – kérte Jeremy.

– Igen, mondja csak el! – visszhangozta Daphne. – Nem fair önmagának megtartani egy ilyen kincsesbányát. – Az őrnagy nevetett, és megrázta a fejét.

– Ó, majd én elmondom maguknak – szólalt meg Lady Jane. Virágmintás pizsamára hajazó nadrágkosztümöt viselt, valamikor a múlt század harmincas éveiben volt divatban. Zsémbes, lekonyuló száját tűzpiros rúzzsal emelte ki. – Nemrégiben beszéltem Ian Morrisonnal, a ghillie-vel. Az a drága ember felöntött a garatra, és elmesélte, hogyan is fogta maga ezeket a halakat.

Kínos csönd telepedett a társaságra. Az őrnagy egyik kezében pezsgősüveggel, a másikban pohárral állt. Az ostoba mosoly ráfagyott a képére.

– Gondolom, mehetünk vacsorázni – jelentette be fennhangon Heather.

– Helyes, menjünk – csatlakozott lelkesen az őrnagy.

Valamennyien fölálltak, Lady Jane azonban, aranyszínű papucsát hintáztatva vastag lábfején, ülve maradt.

– Frame őrnagy egyáltalán nem horgászta ki azokat a halakat – mondta hangosan és tagoltan. – Ian Morrison fölvitte őt az Anstey felső, csendes vizű medencéihez. Az egyik ilyen medencében csapdába esett három lazac, a hőségben ugyanis hirtelen apadni kezdett a folyó vízszintje. Már haldokoltak az oxigénhiánytól. Az egyik félig kilátszott a vízből, s egy sirály belecsípett az oldalába. Nem a kedves őrnagy képzeletbeli horga szaggatta ki azt a darabkát a lazacból.

Libasorban vonultak be az étterembe, nem néztek egymásra, nem néztek az őrnagyra. Alice-nek már elege volt. Az őrnagy mellé telepedett le.

– Egy szót sem hiszek el ebből – mondta megpaskolva a férfi kezét. – Az a rémes nőszemély találta ki az egészet.

Az őrnagy mereven mosolygott a lányra, és állhatatosan itta a pezsgőjét.

Charlie Baxtert is meghívták a mai vacsorára. A bárban nem volt ott, következésképp nem tudott az őrnagy megalázásáról. Ám amint végigmustrálta az arcokat, tüstént nekilátott az evésnek, hogy a lehető leggyorsabban eltűnhessen a színről.

Lady Jane belekezdett az immár szokásos esti anekdotázásba, miközben a többiek gyűlölködő pillantásokat vetettek rá.

Amit az őrnagy tett, nem is volt annyira vészes, Alice vélekedése szerint nagyon is okosan cselekedett. A maga részéről biztosan vakon megesküdött volna rá, hogy ő fogta ki a lazacokat.

Heather Cartwright nyomorultul érezte magát. Már elpostázta a helyi lapoknak meg a horgászmagazinoknak a képeket, amelyeket John gyorsan előhívott a saját laborjukban. Heather nem tudta, melyiküket szeretné inkább eltenni láb alól: Lady Jane-t vagy az őrnagyot. Amikor úgy tűnt, hogy az őrnagy lehengerlő fogást csinált, Heather és John megkönnyebbülten sóhajtott fel. Lady Jane most már semmi olyat nem mondhat, ami rosszul érinthetné őket. Ez volt a legcsodálatosabb reklám a horgásziskola számára. Csakhogy az ostoba, hiú őrnagy most egyenesen Lady Jane kezére játszott. Én csak elviselem valahogy, gondolta Heather, de ha bármi történne a horgásziskolával, abba John belehalna.

– Azon a véleményen vagyok, hogy ezek az elöl deszka, hátul léc nők, akik ruhákat mutatnak be, nagyon ostobák – mondta Lady Jane. – Emlékszem, a Hartnell-kollekció bemutatójára mentem, és persze ott

volt a megszokott, élettelen ábrázatú manökencsapat, akik a szezon kreációit vonultatták fel. A társalgó annyira meleg és levegőtlen volt, hogy mindannyian félig aludtunk, ők meg csak folytatták a felvonulást, és azon a szörnyű dél-londoni első bálozó hangon nyafogták: „Goodwoodba”, „Escottba” és így tovább, aztán bemasírozik ez a lány, és azt mondja: „Cowesba”… Na persze, a jachtmustrára. Mindnyájan majd’ szétrobbantunk a nevetéstől. – Lady Jane egymaga nevetett teli torokból, vidáman.

Marvin Roth lógó orral azt kívánta, bárcsak megjelenne az a vörös hajú falusi zsaru. Úgy tűnt, senki másnak nincs bátorsága legorombítani Lady Jane-t. Ha őróla, Marvin Rothról tudna valamit, hát sok szerencsét hozzá, de a zsarunak tett megjegyzése, miszerint „hatalma van”, eléggé aggasztó. Mégis miféle hatalma?

Zsarolás, gondolta hirtelen Marvin Roth. Ez az. És azzal szemben tehetetlen volna. Ha New Yorkban lennének, másként állnának a dolgok. Ott mindig akad valaki, akit föl lehet bérelni az efféle alakok eltüntetésére, mint Lady Jane… Ámbár hallotta, hogy már a jó öreg New Yorkban sem úgy mennek a dolgok, mint a hetvenes évek elején, mikor a helyi maffia egy ezresért elintézett bárkit. Bárcsak ő maga intézhetné! Mi volna, ha egyszerűen megpróbálná lefizetni a nőt, mielőtt még az rászállna. Amynek sosem szabad megtudnia. Amy az ő trófeája. Annak érdekében, hogy elváljon attól a kis kurva első feleségétől, egy vagyont fizetett ki, de Amy Blanchard elnyerése minden pénzt megért. Tisztában volt vele, hogy Amy vérmes reményeket fűz hozzá a politikai színtéren. Természetesen tudott vagy sejtett valamit az ő kétes múltjáról, de Lady Winters bármiféle megkörnyékezését titokban kell tartania. Amynek, úgymond, acélvénái vannak, és a férfi tudta, megvetné őt, amiért megpróbálja maga mellé állítani Lady Jane-t.

Marvin megsimogatta kopasz fejét, s a szeme sarkából Lady Jane-re nézett. Nem, asszonyom. Azon a napon, amikor hagyom, hogy egy magadfajta vén tyúk elcsessze a munkámat, nos, akkor megcsókolhatod a seggemet a Macy’s kirakatában – gondolta.

Végre befejeződött a rémes vacsora. Alice nyugtalan kézzel simítgatta le a fekete bársonyt, és reménykedő pillantással Jeremyre mosolygott. A férfi tétován ránézett, majd váratlanul Daphne Gore-hoz fordult.

– Gyere! – mondta Daphnénak. – Beszélnünk kell.

Alice szemét elhomályosították a könnyek. Rettentően fáradt volt. Nem odatartozónak, idegennek, magányosnak érezte magát. Mikor elhaladt a bár előtt, látta, hogy iszogató, nevetgélő vendégekkel van tele, akik nem a horgásziskola tanulói voltak. Habozott, bátorságért áhítozott, hogy bemenjen, és csatlakozzék hozzájuk. Arra vágyott, hogy legalább egyetlen bókot kapjon a ruhájára – úgy talán kicsivel kevésbé érezné szerencsétlennek magát.

Hamish Macbeth őrmester a kertkapunak dőlt, s a tó túlpartján álló szálloda fényeit nézte. A csirkéket meg a libákat már megetette, kutyája békésen hortyogott – a cipőjén terült el, akár egy lábtörlő.

Cigarettára gyújtott, hátratolta a sapkáját. Nem volt boldog, ami meglehetősen szokatlan lelkiállapot nála. A napnak ezt a szakát kedvelte a legjobban.

Be kellett ismernie: Lady Jane kihozza a sodrából. Nem tetszett neki, hogy az a hájas nőszemély kiteregeti a családja dolgait. Még akkor sem, ha nincs semmiféle szennyes, amit ki lehetne teregetni.

Hamish Macbethnek csakugyan három fivérét és három húgát kellett támogatnia. Ő maga egy évvel a szülei házasságkötése után született, azután hosszú űr következett, majd Mr. és Mrs. Macbeth három fiút és három kislányt produkált olyan gyors egymásutánban, amennyire az fizikailag lehetséges. Sok kelta családban természetesnek vették, hogy a legidősebb fiú egészen addig nőtlen marad, míg a sorban a következők képesek ellátni önmagukat. Hamish tudatosan választotta a nem éppen ambiciózus falusi rendőr pályát, az ugyanis lehetővé tette, hogy a fizetése javát hazaküldje. Ügyes orvhalász volt, így rendszeresen utat találtak a vadhús- és lazacajándékok a szülei tanyájára, Ross and Cromartyban. A csirkék révén kapott csekélyke tojáspénzt szintén hazaküldte. Aztán ott volt még az az összeg is, melyet a legjobb hegyfutásért kapott a Strathbane-i Felföldi Játékokon. Hamish immáron ötödik éve, sorozatban nyerte meg a pénzösszeggel járó díjat.

Apja tanyabérlő létére nem keresett eleget ahhoz, hogy mind a hat kisgyerekét eltartsa. Hamish a maga alkalmazkodó, jó természetével elfogadta a sorsát, ahogyan szinte minden mást is.

Az utóbbi időben mégis azon kapta magát, hogy egy kicsivel több pénzt szeretne a zsebében tudni, bár az okát még nem akarta beismerni.

Amit azonban beismerhetett: aggodalommal töltötte el a

horgásziskola jelenlegi osztálya. Hamish körzetében a bűnügyek rendszerint a bigámiáig vagy az alkalom szülte, szombat esti lerészegedésig terjedtek. A legtöbb falusi viszályt perlekedés nélkül intézték el, mondjuk úgy, a Hamish-féle diplomácia segítségével. Az ő életét ugyan nem keserítette meg az orvvadász bandák kegyetlenkedése, ámbár biztos volt benne, hogy ennek is eljön az ideje. Új lakótelepet építettek a faluszélen. Ez is amolyan őrült terv volt, mikor a szociálisan legdurvább elemeket kiszakítják a városi nyomornegyedek lakályos zajából, és áttelepítik a végzetesen kietlen Felföldre. Hamish ezeket a lakótelepeket az olyan vadorzó bandák melegágyának tekintette, akik dinamittal hozzák felszínre a lazacot, egymással pedig borotvával meg biciklilánccal hadakoznak.

A csontjaiban érezte, hogy ezzel a legyes csoporttal baj lesz. Úgy döntött hát, ideje megtudni valamivel többet Lady Jane-ről.

Átrostálta elméje iratszekrényét, mely különböző barátok és rokonok nevével, címével meg telefonszámával volt tele. Miként a legtöbb felföldinek, Hamishnek is szanaszét szóródtak a világban a rokonai.

Aztán eszébe jutott a másod-unokatestvére, Rory Grant, aki a Daily Recordernél dolgozott, a Fleet Streeten. Hamish bebattyogott a házba, és R beszélgetést kért.

– Macbeth őrmester vagyok, Lochdubh-ból. Naggyon fontos történetem van Rory Grant számára – mondta nyomatékosan, mert az újság telefonközpontosa vonakodás jeleit mutatta, hogy ők fizessék a hívást. Amikor végre kapcsolta Roryt, Hamish részletes leírást adott Lady Jane Wintersről, és közelebbi adatokat kért a nőről.

– Át kell néznem a könyvtárt, és cikkeket kell keresnem… – mondta Rory. – Beletelhet némi időbe. Majd visszahívlak.

– Ugyan dehogy – felelte gondtalanul Hamish. – Nem én fizetem a hívást, úgyhogy tartom a vonalat, és mialatt te keresgélsz, én megiszom egy sört.

– Egészségedre!

Hamish, füle alá szorítva a telefont, egy üveg sört halászott elő a legalsó fiókból. Nem szerette a hideg sört, különben is, amerikai filmeken nőtt fel, melyekben a főhős mindig az íróasztala fiókjából vett ki egy palackot, és nem tudott betelni a boldogsággal, hogy ő is megteheti ugyanezt, még akkor is, ha meleg sör, nem pedig whisky volt az üvegben.

Nyitva hagyta a rendőrségi iroda ajtaját, s egy kíváncsi tyúk totyogott be, majd felrepült az írógép tetejére, és érdeklődő gyöngyszemével méregette Hamisht.

Váratlanul Priscilla Halburton-Smythe jelent meg az ajtóban. Egy pár lőtt fajd himbálódzott a kezében, és megmosolyogta a látványt: Hamish jókora bokacipős lába az íróasztalon, a férfi egyik markában sörösüveg, a másikban telefon, előtte pedig egy tyúk.

– Úgy látom, épp a falu bűnözőjét hallgatod ki – mondta Priscilla.

– Én aztán nem – felelte Hamish. – A londoni unokatestvéremre várok, hogy visszajöjjön a telefonhoz néhány életbevágóan fontos információval.

– A tyúkra gondoltam, te buta, viccelek. Hoztam neked fajdot.

– Fel voltak lógatva?

– Nem. Tegnap lőttem őket. Miért kérdezed?

– Ó, semmi-semmi. Naggyon kedves tőled, Priscilla.

Hamish családja ugyanis nem szerette a fajdot, s az őrmester azt számolgatta, milyen hamar sikerülhet bejutnia Ullapoolba, ahol minden kétséget kizáróan jó árat kap a fajdokért valamelyik hentestől. Ha frissek, van még rá néhány napja. Hamishnek nem volt mélyhűtője, csupán a frizsiderben az a kis rekesz, ám azt színültig telerakta vásárolt készétellel.

Felállt – úgy megriasztotta a tyúkot, hogy az kotkodácsolva elrepült –, majd kihúzott egy széket Priscillának. Figyelte a lányt, miközben leült. Bézs színű selyemblúzát kordnadrágjába betűrve viselte, dereka karcsú volt, melle magasan álló és kemény. Aranyszínű haj keretezte sápadt, ovális arcát, melyet fekete pillákkal szegélyezett világoskék szempár mentett meg a színtelenségtől. A férfi megköszörülte torkát.

– Nem hagyhatom itt a telefont, de találsz egy üveg sört a konyhában, a hűtőszekrényben.

– Azt hittem, nem szereted a hideg sört – szólt vissza Priscilla, miközben a rövid előszobán keresztül a konyhába ment.

– A vendégeknek tartok egy hideget – kiáltotta utána Hamish, miközben csendes vágyódással arra gondolt, hogy kifejezetten a lány kedvéért tartja ott azt az üveg sört, mégpedig attól a naptól fogva, amikor négy hónappal ezelőtt, először nézett be hozzá egy kisebbfajta orvvadászügyben.

– Remélem, nincs újabb gond – fűzte még hozzá Hamish, amikor a

lány visszatért a habzó itallal. – Remélem, nem valami bűntény hozott ide.

– Nem, arra gondoltam, talán örülnél néhány madárnak a fazékba. – Priscilla hátrahajolt, keresztbe vetette a lábát, s a mozdulattól megfeszült combján az anyag. Hamish félig lehunyta a szemét. – Voltaképp menekülök – folytatta a lány. – Papa a legrémesebb, legbosszantóbb, legunalmasabb fickót hozta föl Londonból. Hozzá akar adni feleségül.

– És hozzámész?

– Dehogy, te buta rendőr. Hát nem az imént mondtam, hogy bosszantó fráter? Figyelj, filmvetítés lesz a faluházán. A második előadás tíz órakor kezdődik. Nem köpnének be, ha elmennénk?

Hamish mosolygott.

– Bill Haley és a Comet lesz a Rock around the clockban. Azt hiszem, jóval azelőtt mutatták be, mielőtt te megszülettél, kislány.

– Remek! Mehetünk is, miután beszélsz azzal, akivel telefonálsz, bárki legyen is az.

– Nem hinném, hogy Halburton-Smythe ezredes örülne, ha a lánya a helybéli fakabáttal menne moziba.

– Úgysem tudja meg.

– Nem vagy még elég régen a Felföldön. Adj neki egy napot, adjál egy hetet, és itt mindenki tudni fog mindent.

– Hiszen a papa senkivel nincs beszélő viszonyban a faluból.

– A cselédetek, Maisie filmőrült. Ő ott lesz. Elmondja a többi szolgálónak, az a himlőhelyes komornyikotok, Jenkins pedig majd kötelességének érzi, hogy tájékoztassa a gazdát.

– És ez izgat téged?

– Nem különösebben – vigyorgott Hamish. – Ó, Rory, hát itt vagy! – mondta immár a kagylóba, és figyelmesen fülelt.

Priscilla a férfi arcát nézve először fedezte fel, milyen macskaszerű Hamish mogyoróbarna szeme.

– Kösz, Rory, ez naggyon érdekes – szólalt meg ismét Hamish. – Meglep, hogy nemigen tudják róla ezt a dolgot.

A telefonban ismét fecsegett a hang.

– Kösz – mondta bánatosan Hamish –, talán a következő néhány napban még be fogok számolni neked egy gyilkosságról. Nem, Rory, csak vicceltem. – Amikor Hamish izgatott volt, kiejtése sziszegősebbé és felföldiesebbé vált.

Lerakta a kagylót, és a semmibe bámult.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte kíváncsian Priscilla.

– Pletyka egy pletykásról – felelte Hamish, és fölállt.

– Várj, máris bezárok, Halburton-Smythe kisasszony, és mehetünk is. Majd valamelyik nap mesélek neked erről.

Negyedik nap

Először is, amikor nagy hallal játszol, maradj nyugodt.
PETER WHEAT: THE OBSERVER'S BOOK OF FLY FISHING[4]

Fölöttébb csüggedt társaság találkozott reggel a társalgóban. Heather Cartwright láthatóan elveszítette rendíthetetlen nyugalmát. Pufók arcát az aggodalom ráncai barázdálták. Hangja remegett, amikor megkérte őket, hogy foglaljanak helyet.

Lady Jane nem volt jelen, de mintha mindenki összerezzent volna, amikor valaki belépett a helyiségbe. John Cartwright fáradt hangon közölte, hogy úgy érzi, nem tanulták meg valamennyien a helyes dobást, ezért hátraviszi őket a pázsitra, és bemutatót tart. A férfi tekintete az őrnagy felé fordult – már a nyelvén volt a szokásos megjegyzés, miszerint a tapasztaltak előremehetnek –, de valamiért nem tudta rávenni magát, hogy bármit is mondjon.

Vacogva állták őt körül a hideg, ködös reggeli levegőben, miközben bemutatta a tökéletes dobást. John belemelegedett a témába, de kisszámú közönsége idegesen izgett-mozgott, egyik lábukról a másikra álltak.

Végül Johnra is átragadt a nyugtalanság, és felsóhajtva abbahagyta az oktatást.

– Elég volt belőlem – mondta. – Az Anstey felső szakaszaihoz megyünk. Majd hagyok üzenetet a portán Lady Jane-nek. Nincs értelme zavarni őt, ha sokáig alszik.

Akárcsak előző nap, a ködön kezdett áthatolni a meleg napfény.

– Nem legyezésre való idő – jegyezte meg az őrnagy jól informáltan, s Alice csak irigyelni tudta, amiért ilyen gyorsan összeszedte magát a megaláztatása után.

– Én szeretem a napfényt – mondta a lány, és önkéntelenül hozzáfűzte: – Remélem, Lady Jane nem bukkan fel, hogy tönkretegye.

– Érzésem szerint nem fogunk találkozni vele – felelte vidáman az őrnagy.

Mintha valamennyien ugyanazt érezték volna, kezdett jobb kedvük

[4] The Observer's Book of Fly Fishing: A The Observer legyezőhorgász könyve

kerekedni. John Cartwright a feleségére mosolygott, és megszorította a kezét, miközben fölfelé hajtott a kanyargós úton a folyóhoz.

– Azt hiszem, túl sokat szorongunk a miatt a nő miatt – súgta Heathernek. – Ne aggódj, gondoskodom róla, hogy ne bosszantson többé bennünket.

Alice megkönnyebbülten sóhajtott fel. Cartwrighték nyilvánvalóan közölni fogják Lady Jane-nel, hogy távozzék. Charlie-ra vigyorgott, ám a fiúnak falfehér volt az arca. Betegnek tűnt, és elfordította a fejét.

A lány vállat vont. A napfény megint csak elhalványította az éjszaka aggodalmait. Hajlamos volt elfogadni, hogy nincs esélye Jeremynél. Hadd legyen hát Daphnéé. Semmi értelme küzdeni érte. Ő majd élvezi a testedzést meg a tájat. Gondolatai ismét visszatértek Mr. Patterson-Jamesre. Biztosan nagy benyomást tesz majd a férfira, amikor mesél neki a vakációjáról.

Amikor azonban kiszállt az autóból, és arra várt, hogy Heather odaadja a horgászbotját, természetesen azt kívánta, bárcsak Jeremy csatlakozna hozzá, ahogyan a minap.

Csakhogy John Cartwright, a Lady tartós távollétében, ismét formába lendült, s úgy döntött, maroknyi csapatának kijár a tisztességes oktatás. Bejelentette hát, hogy megmutatja nekik, hogyan kell lazacot fogni. Mihelyt valamennyien fölszerelkeztek, sietős léptekkel az élen haladt a folyó mellett kanyargó ösvényen. Alice a férfi mögött botladozott, érezte, amint veríték csorog az arcán. Lent, a meredek part alján tajtékzott és habzott az Anstey. Néhol kecses ezüsttörzsű nyírfák, éger- és mogyoróbokrok fogták el a kilátást. Aztán a következő kanyarban ismét előtűnt a hanyatt-homlok a tengerbe siető folyó. Jobb felől kusza erdő kapaszkodott föl a hegyoldalon.

Marvin Roth átkarolta a neje vállát, hogy segítsen neki.

– Nem túlélő tanfolyamra akartalak elhozni – mondta. Amy lerázta magáról a férfi karját, és hosszú, sportos léptekkel haladt tovább az ösvényen. Marvin tétovázott, levette a sapkáját, végigsimított kopasz koponyáján, majd visszatette a sapkát, s a nő után sietett.

– Mi történt önnel ma délelőtt, Ms. Alice? – Jeremy hangja hallatszott a lány háta mögül. – Nem jár nekem egy mosoly?

Ne feledd, semmi értelme – korholta magát indulatosan Alice. Hangosan ezt mondta:

– Semmi másra nincs energiám, csak igyekszem lépést tartani.

Nagyon meleg van. Nem gondoltam volna, hogy a skót Felföldön ennyire meleg lesz.

– Megesik néha – felelte Jeremy, immár utolérve a lányt. Nyakánál nyitott, kék pamutinget viselt. Olyan kéket, akár az égbolt. Tiszta vászon, arcszesz és férfias veríték szaga volt. Frissen lesült, napbarnított bőre kiemelte karórája súlyos aranyszíját. Alice erős elhatározása kezdett meggyengülni.

– Mi a véleménye az őrnagyunk aprócska trükkjéről? – folytatta Jeremy. – Nem igazán tisztre vagy úriemberre valló viselkedés, ahogyan a mi Lady Jane-ünk rámutatna.

– Szerintem érthető volt – felelte Alice. – Biztosan iszonyatos kísértés lehetett a hazugságra. Csak gondoljon bele, hogyan áradoznak a férfiak kocsikról, lovakról meg… hajókról. Kétségtelenül hajlamosabb egy úriember a hazugságra, ha sportról van szó.

Fölöttébb kemény pillantást vetett Jeremyre. Józanabbik esze megpróbálta elűzni a férfit, ám Jeremy csak annyit érzett, hogy a lány már nem rajong érte, s ezt kissé rossz néven vette.

– És ön nem hazudott magának? – gúnyolódott. – A mi pletykásunk azzal vádolta meg, hogy füllentett a halról, amelyet állítólag kifogott.

Alice szemét elöntötték a könnyek.

– Maga rémes! Hogyan vádolhat engem ilyesmivel?

– Hé, lassan a testtel! – Jeremy megfogta a lány karját. – Fölösleges így dühbe gurulnia.

– Nem tudom, mi ütött belém – mondta Alice, kézfejével dörzsölgetve a szemét –, talán ez a Jane nevű nőszemély az oka. Örökösen rosszindulatú megjegyzéseket hint el.

– Tudja – felelte Jeremy, és megfogta Alice kezét –, nem hiszem, hogy valaha is viszontlátjuk. Szerintem vette az adást, és távozott. Senkinek nem lehet annyira vastag bőre… Kétségkívül felfogta, hogy ki nem állhatjuk.

Megszorította a lány kezét. Alice állhatatlan lelke szárnyalt, teljesen megfeledkezett a Jeremyvel kapcsolatos elhatározásáról, amely gyorsan az égbolt felé szökkent, és azonmód nyoma is veszett.

Miután legalább egy mérföldet kapaszkodtak fölfelé, s Amy Roth hangosan és tisztán azzal fenyegetőzött, hogy részéről ennek a napnak annyi, és visszamegy a szállodába, John végre megállt.

– Itt most lemegyünk a Vadőr Medencéhez – jelentette be –, és

legyenek nagyon csöndben.

A medencének azon az oldalán, ahol álltak, a kusza aljnövényzet átadta helyét egy lapos kövekből álló peremnek, amely kinyúlt a víz fölé. A medence vize úgy örvénylett és fortyogott, akár egy boszorkány üstje.

Öröm volt nézni, ahogyan John dobott. Pergetett a víz fölött, s a légy kecsesen landolt a felszínen. Egyszeriben elkapta a legyezés láza, és megfeledkezett tanítványairól. Hirtelen ezüstpikkelyek villantak fel, s egy lazac szökkent a levegőbe. Alice izgatottan csapta össze a kezét, mire mindenki lepisszegte.

Most az egész csoport éppolyan feszülten figyelt, mint az oktatójuk. Ám amikor John dobott, Charlie megcsúszott, és majdnem beleesett a vízbe. Heather felkiáltott:

– Vigyázz! – És elkapta a fiú karját.

John megfordult, látni akarta, hogy a gyerek biztonságban van, és hagyta a zsinórját bukdácsolni a vízben. Amint meggyőződött Charlie épségéről, tüstént visszafordult. Suhintott a zsinórral, s a botja máris kezdett meghajlani.

– Elkapott egyet! – suttogta az őrnagy.

– Nem tudom, szerintem egy szikla – motyogta John. Más szögbe mozdult, és megpróbálta feltekerni a zsinórt. Valami súlyos volt a végén, ami vonaglott és forgott.

Sebesen kezdett verni John szíve. Természetesen ha nem szikla, akár egy elsüllyedt faág is lehet, amely összevissza forog a tajtékos vízben. Hátrálva a sziklás part felé fordult, ahol a csoport ácsorgott. A perem alatt tiszta és csöndes volt a víz.

John újra föltekert a zsinórból. Valamennyire lanyhult az izgalma, ahogy a horgára akadt tárgyat elmozdította a habzó vízből a sekély részbe. Egy farönk lesz – gondolta.

És akkor Daphne Gore, a rendszerint hűvös, higgadtságát megőrző Daphne sikoltozni kezdett. Éles, rémült sikolyok szaggatták a szép fák, énekesmadarak s a tajtékos víz erdei nyugalmát.

Alice a sziklaperem szélén állva lenézett az alatta aranyosan csillogó vízbe, és Lady Jane meredt vissza rá.

Lassan a felszínre emelkedett Lady Jane Winters püffedt, eltorzult arca. Nyelve kilógott, két kidülledt szeme az arcok gyűrűjére meredt.

– Biztosan megütötte a fejét, és beleesett – súgta Jeremyhez bújva Alice.

John belegázolt a vízbe, fölrántotta a testet, majd nagy loccsanás kíséretében elengedte. Krétafehér arccal fordult Heatherhez.

– Hívd Macbethet! – mondta. – Hívd a rendőrséget!

– De nem csak elesett? – kérdezte Heather éppolyan sápadtan, mint a férje.

John a Lady nyakára mutatott.

– Horgászzsinór van a nyaka körül, megfojtották. És nézd! – mutatott Lady Jane lábára.

– Jaj, istenem – szörnyülködött Alice –, láncot kötöttek a lábára.

– Önmagának is csinálhatta – jegyezte meg elfehéredett ajakkal Amy Roth. – Segíts, rosszul vagyok.

– Hívd már a rendőrséget, a francba! – ordította John. – És vidd innen azt a gyereket! A többiek maradjanak ott, ahol vannak.

– Gyilkosság történt, jobb lesz, ha valamennyien itt maradunk – szólalt meg magához szorítva a feleségét Marvin.

– Ne butáskodjék! – felelte Heather. – Erős ember kellene ahhoz, hogy legyűrjön egy olyan nőt, mint Lady Jane, és megfojtsa egy horgászzsinórral. Menjünk, Charlie, elviszlek a nagynénédhez, aztán idehozom Macbeth őrmestert.

– Vigyetek a parancsnokhoz! – mondta Daphne, és kuncogni kezdett.

– Leállítaná őt valaki? – könyörgött Amy.

– Szedje össze magát, Daphne! – csattant fel John Cartwright.

– Higgadjon le! – sürgette az őrnagy.

Daphne hirtelen leült, arany cigarettatárcát vett elő, kihalászott belőle egy szálat, de reszketett a keze, és a cigaretták kiszóródtak a sziklára.

Jeremy lehajolt, hogy segítsen neki. Tekintetük találkozott, s egy hosszú pillantásig egymásba kapcsolódott.

– Menjenek fel a dombtetőre, ott várakozzanak! – rendelkezett John. – Én itt maradok a holttesttel.

Alice, Jeremy, Daphne, az őrnagy, valamint Marvin és Amy Roth elindult az ösvényen. Addig haladtak csoportban a felső úton, mígnem az széles irtásba torkollt. Szótlanul letelepedtek a földre. Peter Frame őrnagy elővett egy pakli cigarettát, és körbekínálta.

Marvin szólalt meg elsőként:

– Mindig is tudtam, hogy az a spiné egy ünneprontó – mondta bánatosan –, de holtan még rémesebb, mint életben. Természetesen meggyilkolták.

– Hát, közülünk senki nem tette – mondta Alice. Igyekezett bátran beszélni, a hangja azonban remegett, és libabőrös karját dörzsölgette.

– Úgy vélem, az a fajta nő volt, akit bárki megölhetett – jegyezte meg erőtlenül Amy Roth. – Gazdag volt? Talán egy rokona követte ide, és eltette láb alól.

– Istenemre, azt hiszem, igaza van – szólt közbe élénken az őrnagy. – A holtakról jót vagy… de fölöttébb visszataszító, pimasz nőszemély volt. Gondoljanak csak bele, hogyan szállt rá valamennyiünkre. Magától értetődő, hogy évek óta ugyanígy viselkedett másokkal is.

– Feltételezem, a vakációnknak vége – mondta Daphne, aki újra a nyugodt önmaga volt. – Úgy értem, mi lesz most velünk?

– Nem fogják Macbethre bízni. Gyilkosságot nem – felelte Jeremy. – Valami nagykutyát küldenek ide. Gondolom, majd felveszik a vallomásunkat, fölírják az otthoni címeket, aztán elengednek.

– Ez annyira igazságtalan – nyafogta Daphne. – Épp amikor kezdtem beletanulni ebbe a legyezésbe. Tudják, biztosan éreztem, hogy ma lesz a nap, amikor foghatok valamit.

Mindenki helyeslően nézett Daphnéra. Nem csupán a gyilkosság tragédiája hozta őket össze, hanem az a megszállottság is, amely olyan régi, amilyen a világ: az ölés csábítása.

– Nos, én kifizettem ezt a hetet, és el is várom, hogy megkapjam a teljes értékű szolgáltatást – mondta az őrnagy –, vagy kénytelenek lesznek visszaadni a pénzemet. Amint az a semmirekellő falusi zsaru fölveszi a vallomásunkat, én már itt sem vagyok. Legyezéssel fogom tölteni a nap hátralévő részét, és amennyiben John Cartwright nem hajlandó rá, én bármelyiküket magammal viszem diákomként, föltéve, ha elfogadnak.

– Elsőnek jelentkezem – lelkesedett Jeremy, a többiek pedig bólogattak. Az lehet, hogy az őrnagy a fenséges lazacfogásáról hazudott, viszont kétségtelenül gyakorlott horgász. Az ő zsinórja sosem akadt fel a bokrokban, maga kötötte a műlegyeit, jó néhány ott kérkedett rikító színeivel a kalapján.

– Nekem megfordult a fejemben, hogy kinyírom – mondta váratlanul Alice. – Örülök, hogy meghalt, ugyanakkor bűntudatom is van. Úgy érzem, kívántam a halálát.

Döbbent csend lett.

– Nos – szólalt meg feszélyezetten Jeremy –, legyünk őszinték. Azt

hiszem, valamennyien ugyanígy éreztünk.

– Én nem – mondta Amy Roth. A szemhéja sarkánál szinte keletiesen megfeszült a bőr. – Minket, Blanchardokat nagyon kemény fából faragtak.

– Na, meséljen – vetette közbe nyersen Daphne. – Meséljen a nyavalyás régi ültetvényről meg az uraságokról és a rabszolgákról. Meséljen bármiről a világon, csak a gyilkosságról ne beszéljünk.

– Ha goromba lesz, akkor nem – felelte Amy. A férje vállára hajtotta a fejét, s nyugtatásul a kezét kereste.

– Nem állt szándékomban, és tényleg hallani szeretnék róla. Csak amolyan Elfújta a szél-féle helyszínre tudok gondolni, ahol minden nő krinolint visel és mentás üdítőt iszik.

Amy fölnevetett.

– Akár hiszi, akár nem, többé-kevésbé így volt. Természetesen az a fajta élet már rég elmúlt, amikor én még kicsi gyerek voltam. Apám játékos volt, az igazi, hagyományos déli értelemben. Lássuk csak, a Blanchard-udvarház amolyan hatalmas, kocsiszínszerű hely volt, pontosan olyan, mint a filmen. Gyarmati stílusban épült, oszlopos homlokzattal, körös-körül széles verandákkal. Zöld zsalugáteres, padlóviasz- és levendulaszagú hűvös szobák, virágok mindenütt – mesélte Amy, s ahogy belemelegedett a témába, déli akcentusra váltott. Rendesen könnyed, majdhogynem bostoni akcentussal beszélt. – És a régiségek… Állítom, több Chippendale meg egyéb hogyishívják volt ott, mint egy előkelő angol házban. Éveken keresztül importáltuk ezeket.

– Figyeljenek! – az őrnagy amolyan „halga, ki közelg” stílusban tette kezét a füléhez. A legtöbb gesztusa színpadias volt.

Heather jelent meg, nyomában Macbeth őrmesterrel. A rendőr szokásos fekete egyenruháját viselte, mely kifényesedett a hordástól. Levette sapkáját, haja tűzvörösen fénylett a napon. Hamisítatlan felföldi vörös volt, ami olykor mintha bíborszínben játszana.

– Csak lemegyek, és vetek egy pillantást a holttestre – mondta szelíden. – Délutánra megérkeznek a detektívek Strathbane-ből, de nekem kell biztosítanom, hogy ne nyúljanak semmihez. Ha megtennék, hogy itt várnak, egy kurta perc múlva itt vagyok, és fölveszem a vallomásokat.

Most csöndben várakoztak. Mindenki gyomrában formálódni kezdett a félelem kis csomója. Már épp kellemesen képtelenné vált ez az egész,

most viszont a falusi rendőr képében, aki odalent a víznél a test fölé hajolt, visszatért hozzájuk a valóság.

Fontoskodó emberke robbant be a tisztásra, mérgesen nézett körül.

– MacArthur doktor – mondta Heather –, majd én lekísérem. Mr. Macbeth van most a holttesttel.

– Az ügyész már úton van Strathbane-ből – mondta az orvos –, de én ugyanúgy elvégezhetem az előzetes vizsgálatot. Macbeth gyilkosságról beszél, de az az ember hetet-havat összehord. A nőnek akár a saját damilja is a nyakára csavarodhatott, úgy esett a folyóba.

– És láncokat kötött a lábára, hogy elsüllyedjen? – jegyezte meg epésen Marvin Roth.

– Hm, mit mond? Jobb, ha megyek és megnézem.

Az orvos eltűnt Heatherrel. A csoport megint csak várt.

– Éhes vagyok – szólalt meg Alice. – Túl rémes volna, ha visszamennék a kocsikhoz, és ennék valamit?

– Inkább várjon – javasolta az őrnagy –, már nem tarthat túl soká.

Mégis egy örökkévalóságnak tűnt. Hallották a jövés-menést. A nap magasan állt az égen, a csendes, zöld tisztáson szúnyogok zümmögtek, táncoltak.

Aztán Hamish Macbeth bukkant fel. Indulatosnak, komornak látszott.

– Valamennyien visszamegyünk a szállodába – közölte. – Ezt az ösvényt lezárom, amíg megérkeznek a nagyfőnökök. Majd a halőrök őrködnek addig.

Alig egy perccel korábban mindenki úgy érezte, bármit megadna azért, hogy mozoghasson, most azonban furcsa vonakodás lett úrrá rajtuk, mert volt valami, amivel előbb vagy utóbb mindnyájuknak szembe kellett néznie, és mindegyikük húzta-halasztotta azt a percet.

A hotel társalgójában gyűltek össze. Macbeth őrmester komolyan vizslatta őket.

– Az igazgató a rendelkezésemre bocsátotta a recepció melletti kis szobát, úgyhogy egyenként fogom sorra venni önöket. Maga az első, Mr. Cartwright.

– Én is jövök – vágta rá Heather.

– Arra semmi szükség – felelte könnyedén a rendőr. – Erre, Mr. Cartwright.

Heather remegett az aggodalomtól, amikor helyet foglalt. Úgy nézett

ki, mint egy anyuka, aki először viszi internátusba legkisebb gyermekét.

John követte Hamish Macbethet a kicsi, sötét helyiségbe, melynek egy ütött-kopott íróasztal, néhány régi iratszekrény és két szék alkotta egyszerű berendezését. Hamish az íróasztal mögé telepedett, John pedig a szemközti széken foglalt helyet.

– Akkor hát – kezdte egy hatalmas jegyzetfüzetet elővarázsolva a rendőr – belevágunk. A doktor gyanúja szerint Lady Jane egész éjszaka a vízben volt. Mikor látta őt utoljára?

– A vacsoránál tegnap este – felelte John. – Az őrnagy lazacfogását ünnepeltük.

– Inkább mondanám „megfogásnak” – morogta Hamish. – És ugyanazt a ruhát viselte, amelyben holtan találták?

– Igen… vagyis nem. Nem. Virágos nadrágkosztüm volt rajta tegnap este, olyan… alkalmi szandállal. Amikor… amikor megláttuk őt a vízben, mintha a szokásos horgászöltözékét viselte volna.

Hamish jegyzetelt, majd fölpillantott.

– Tisztában volt Lady Jane foglalkozásával?

– Foglalkozás? – kérdezte John. – Nem tudtam, hogy dolgozott.

– Jó. Ezt majd későbbre hagyjuk. A felesége tudta, miféle munkát végez Lady Jane?

Izzadság csillant meg John felső ajka fölött. Csend volt. Hamish türelmesen megismételte a kérdést.

– Nem – felelte John hirtelen és harapósan. – Ugyan már, Macbeth, mi ez az egész? Hiszen mindkettőnket ismer. Úgy gondolja, az egyikünk ölhette meg a nőt?

– Ezt nem az én tisztem megállapítani – mondta Hamish –, de sosem jutok el ahhoz a személyhez, aki elkövette a gyilkosságot, ha nem zárom ki azokat, akik nem követték el. Szóval, mit csinált tegnap késő este?

– Mennyire későn?

– A hotel személyzete akkor látta Lady Jane-t utoljára, amikor fél tizenegykor felment a szobájába.

– Én lefeküdtem aludni – felelte John –, Heather úgyszintén. Nagyon kimerítő napunk volt.

– Akad olyan a csoportban, aki feltehetően gyűlölte Lady Jane-t?

– Dehogy! Mindnyájan imádtuk – gúnyolódott John. – Jóságos ég, ember, használja az eszét! Senki nem kedvelte, még maga sem.

– Lady Jane-nek megvolt az a rossz szokása, hogy örökösen

megjegyzéseket tett. Magának mondott valamit?

– Konkrétan semmit, csak úgy általában kötözködött.

– Aha. Nos, pillanatnyilag ennyi megteszi. Ha volna szíves beküldeni Mrs. Cartwrightot.

Amikor John belépett a társalgóba, Alice idegesen kuncogva épp azt mondta:

– Csak gondoljanak bele. Biztosan közülünk ölte meg valaki. Úgy értem, ez nyilvánvaló…

Tessék, kimondták, szavakba öltötték; pedig ezt a gondolatot tartották eltökélten távol maguktól, amióta csak felfedezték Lady Jane holttestét.

– Téged akar látni – szólt oda John a feleségének. Miközben az ajtót tartotta Heathernek, halkan hozzáfűzte: – Azt mondtam, nem tudtuk, mivel foglalkozott Lady Jane.

Nyílt a társalgó ajtaja, kis termetű nő robogott a helyiségbe, Charlie-t vonszolta maga után. Az asszony idomtalan púderkék ruhát viselt, és láthatóan aggódott.

– Mrs. Baxter vagyok, Tina Baxter – jelentette be, majd fölöttébb kidülledő kék szemével körbepásztázta a helységet. – Csak ma érkeztem. Szegény kisfiam! – Át akarta ölelni Charlie-t, de a gyerek meghátrált az anyai szeretet eme nyilvános kimutatása elől.

– Távol kellene tartania ettől a fiút – jegyezte meg John. – Szükségtelen volt idehoznia.

– Nagyon is szükség volt rá – felelte Tina Baxter. – Nekem azt mondták, a rendőrség az egész horgászosztályt ki akarja hallgatni, és az én kicsi fiamat senki nem fogja egy csomó kérdéssel megrémíteni.

Aztán a válásáról beszélt a társaságnak, arról, hogy milyen nehézségekkel jár fölnevelni egy fiút, és hogy Charlie megírta neki, milyen otromba, gonosz nő volt Lady Jane. Egyre érthetetlenebb áradatban ömlöttek az asszonyból a szavak.

Aztán hirtelen elhallgatott, és tátott szájjal meredt az ajtóra. Hamish felettesei megérkeztek Strathbane-ből.

A magas, testes férfi, aki kétsoros szürke öltönyt viselt, Blair nyomozó főfelügyelőként mutatkozott be. Két másik detektív volt vele, Jimmy Anderson és Harry McNab. Az előbbi sovány volt és inas, gyanakvó kék szemmel, az utóbbi alacsony és zömök, a haja fekete, sötét szeme vizenyős.

– Melyikük vezeti ezt az iskolát? – tudakolta Mr. Blair. Erős

glasgow-i akcentussal beszélt.

– Én – felelte John. – Macbeth őrmester épp a feleségemmel beszél.

– Hol?

– Odabent – mondta John. – Bekísérem önöket.

– Szükségtelen – morogta Blair –, majd bemutatkozunk.

Hamish felállt, mikor a három férfi belépett a kis irodába. Heather hálásan lelépett a színről.

– Macbeth, ugye? – kérdezte Blair, és letelepedett a székbe, amelyből Hamish az imént állt fel.

– Zaftos ügy. Nem egészen a maga súlycsoportja. A fiúk és a helyszínelő csapat most fésülik át a területet. Jól csinálta, hogy rávette az őrzésre a halőröket.

Hamishre mosolygott, várta a hálálkodását a bókra, de az őrmester egykedvű ábrázattal nézett vissza rá. Blair bosszúsan vonta össze a szemöldökét.

– Nos, igen. Feltételezem, valamennyien tudják, hogy itt kell maradniuk, amíg meg nem győződöm róla, hogy nem ennek az iskolának valamelyik tanulója az elkövető. Még hogy iskola! Ennyi pénz meg hűhó csak azért, hogy kifogjanak egy halat.

– Azt hiszem, közölnöm kellene velük, hogy pillanatnyilag nem hagyhatják el Lochdubh-t – mondta Hamish. – Nincsenek telepatikus képességeik.

– Ebből elég! – csattant fel Blair. – Mielőtt még behívom a többieket, maga szerint mi motiválta a gyilkosságot?

– Úgy gondolom, köze volt Lady Jane munkájához – felelte lassan Hamish.

– Munka, miféle munka?

– Lady Jane Winters valójában Jane Maxwell volt, a London Evening Star rovatvezetője.

– Az a szennylap! Mégis, mi olyan rémes abban, ha valaki rovatvezető?

– Értesüléseim szerint a nő arra specializálódott, hogy olyan helyekre ment vakációzni, ahová kis létszámú csoportokban utaztak a britek. Mindig kiásott valami szennyest a társaság tagjairól, ugyanis azt szerette bizonygatni, hogy mindenkinek van egy csontváz a szekrényében. Érkeztek panaszok a médiatanácshoz, de túlságosan népszerű a rovata. Az emberek csak falták, azt hitték, velük ez sosem történhet meg. Talán

valaki a csoportból ismerte a rovatot, bár azt a tényt, hogy Lady Winters valójában Jane Maxwell, szigorúan titokban tartották.

– És akkor maga hogyan derítette ki ezt a titkot? – kérdezte a falusi rendőr hórihorgas alakját vizslatva Blair.

– Megvannak a magam módszerei, Watson – vigyorgott Hamish.

– Nem tűröm a felföldi arcátlanságot – vicsorogta Blair. – Honnan tudta meg?

– Van egy rokonom, aki a Fleet Streeten dolgozik.

– És ebből a horgászbagázsból ki tudott arról, hogy a nő Jane Maxwell?

– Fogalmam sincs – felelte türelmesen Hamish. – Épp akkor láttam hozzá, hogy kiderítsem, amikor ön megérkezett. John Cartwrighttal már beszéltem, épp akkor szakított félbe, amikor Mrs. Cartwright kihallgatását foganatosítottam.

– Mielőtt foglalkoznék a többiekkel, jó lesz elrendeznem a magam és az embereim elszállásolását. Én itt szállok meg, de a stábnak ez egy kicsit drága. Öt rendőrünk fésüli át a bokrokat a helyszínelőkkel. Láttam a rendőrőrsét. Nagyon jó kis hely. Akad ott üres ágy egy vagy két embernek?

– Nincs helyem. Az egyetlen ágy az enyém, a másik hálószobában nincsen fekhely. Ott a kerti szerszámaimat tartom, meg a csirketápot és a műtrágyás zsákokat…

– Jól van, jól van, kíméljen meg a vidéki élet részleteitől. – Blair áthatóan nézett Hamishre, aki kedvesen mosolygott rá.

Együgyű – gondolta Blair. Nem csoda, ha leragadt itt.

Az íróasztalra tette húsos kezét, és barátságosan nézett Hamishre.

– Úgy gondolom, maga túlságosan tapasztalatlan az efféle főbenjáró bűnügyekben – mondta. – Az őrsön lévő irodáját fogjuk használni, átkozott legyek, ha kifizetem a szállodai telefonárakat. Már így is ki kell harcolnom a költségtérítésemet. Maga csak lássa el a szokásos teendőit, a nyomozó munkát pedig hagyja ránk. Valamennyien kipróbált emberek vagyunk.

Hamish bambán nézett a főfelügyelőre. Alig néhány perce azon tűnődött, hogyan maradhatna ki az ügyből. Megneheztelt a főfelügyelőre meg a haverjaira, és nem akart a sarkukban koslatni. Most azonban, mivel közölték vele, hogy tartsa távol magát, égető vágy támadt benne, hogy felderítse, ki gyilkolta meg Lady Jane-t.

– Akkor lelépek – mondta.

Blair figyelte a távozó Hamisht, és szomorúan csóválta a fejét.

– Szerencsétlen flótás, soha életében nem kellett még igazi munkát végeznie, és ahogy ezeket a felföldieket ismerem, amennyire csak lehet, kitér előle – mondta. – Küldd be az amerikai házaspárt, McNab! Tipikus turisták, a legokosabb, ha tőlük szabadulunk meg először.

Hamish a parton őgyelgett, álmodozva szemlélte a tavat. A kora esti napsütés arannyal árasztotta el az öblöt. Egy fókapár hengergőzött lustán, aranyló kis hullámokat keltve, melyek a jachtok fehér s a halászhajók zöld-fekete törzsét nyaldosták.

Amint meglátta Priscilla Halburton-Smythe elegáns alakját közeledni, hirtelen a félénkség meg a vágy elegye lett úrrá rajta. Megállt, a föveny fölötti mohás kőre könyökölt.

A lány lelassított mellette.

– Mi ez az egész? – kérdezte Priscilla. – A domboldal hemzseg a városi zsaruktól, műanyag zacskókba raknak ezt-azt.

– Lady Jane Winterst meggyilkolták.

– Hallottam valamit erről. Ugye, ő volt az a nagydarab, kövér, undok nő?

– Aha, mondhatni.

– És ki tette, Holmes?

– Gőzöm sincs, és a strathbane-i detektívek jószerivel azt mondták, menjek haza csirkét etetni.

– Ennek örülnöd kéne. Úgy értem, sosem tartoztál kifejezetten a világ élmunkásai közé.

– Hát ezt meg honnan tudod, Priscilla? No, nem mintha a hét minden napjára jutna nekem egy gyilkosság.

– El kell ismerned, mikor a papa beszélni akar veled a vadorzókról vagy bármiről, soha nem vagy ott, ahol lenned kéne. Mondtam is papának, hogy ne zaklasson a vadorzók miatt, hiszen magad is közéjük tartozol.

– Nem szép dolog ilyet mondani.

– Csak vicceltem. Tényleg meg akarod találni a gyilkost? Szükséged van egy Watsonra? Majd a nyomodban járok, és azt mondogatom: Istenemre, ön egy géniusz! Hát erre meg hogy a csudába jött rá?

– Úgy vélem, azt fogom csinálni, amit mondtak, és nem leszek útban

– felelte közönyösen Hamish.

– Vicces, én azt hittem, majd' meghalsz, hogy te magad derítsd fel az ügyet. Ó, az a felföldi kíváncsiság! – Priscilla csalódottnak tűnt.

– Aha, szóval… – kezdte Hamish, majd hirtelen megélénkült a tekintete. Mrs. Baxtert és Charlie-t látta kijönni a szállodából.

– Kikérdezed őket? – tudakolta a férfi tekintetét követve Priscilla. – Meghallgathatom?

– Ugyan már. A kölyöknek van egy érdekes bélyege, arra szeretnék vetni egy újabb pillantást.

– Hamish Macbeth, te reménytelen vagy.

A férfi hamiskásan elvigyorodott.

– Nem tudtam, hogy valaha is reményeket fűztél volna hozzám, Miss Halburton-Smythe. – Föltolta homlokán a sapkáját, zsebre vágta a kezét, és elindult Baxterék felé.

Priscilla bosszúsan követte őt a tekintetével.

Ötödik nap

A tökéletesség elérésére nagyon könnyű tanácsot adni, de többnyire megvalósíthatatlan.
MAXWELL KNIGHT: MADÁRKERTÉSZKEDÉS

Alice kapkodva látott hozzá az öltözködéshez, bár csak reggel hét óra volt. Meg akart szökni a szállodából, mielőtt még a tudósítók és fotóriporterek ismét megostromolják őket. Fokozatosan szivárogtak be, késő estére egész regiment lett belőlük: kíváncsiskodó arcok serege. Alice agyában óriásira nőtt az a serdülőkori bűntény. Ha Lady Jane ki tudta deríteni, akkor ezek az emberek is képesek lesznek rá. Rendes körülmények között odalett volna az örömtől, hogy a fényképe benne lesz a lapokban. Most azonban emésztette a sötét múltja. Jeremy különösen kedves és barátságos volt vele tegnap este. Még csak rá sem fog nézni többé, ha megismeri múltja sötét pontját, az egyszer biztos. Az őrnagy üvöltözött a szállodaigazgatóval a sajtósok miatt, s az igazgató vonakodva bár, de kitiltotta őket. Torkig volt azzal, hogy egy gyilkosság kapcsán ismerjék meg a szállodáját. Bosszúsága enyhítését attól a jelentős mennyiségű pénztől remélte, melyet a sajtót képviselő urak elköltenek a bárban. De nem csupán az őrnagy panaszkodott, hanem az évente visszatérő vendégek is. Így aztán a riportereket meg a fotósokat a faluban szállásolták el, többségüket az öböl túlsó végén lévő panzióban.

Alice már távozóban volt a szobájából, amikor megcsördült a telefon. A készülékre meredt, majd odaszaladt, és fölvette a kagylót. Anyja izgalomtól metsző hangját hallotta a vonalban.

– Mi ez az egész, drágám? A neved szerepel a reggeli lapokban. Még csak nem is említetted, hogy ilyen helyre mész. Rémesen aggódunk.

– Minden rendben, anya – felelte Alice. – Nekem ehhez semmi közöm.

– Tudom, drágám, de a nőnek, akit megöltek, a fényképe benne van az újságokban, itt járt a múlt héten, és kérdezősködött. Azt mondta, fiatal lányokról ír cikket, akik Londonba költöztek, és ennek a lépésnek az okairól.

Nyilván Heathertől kapta meg valamennyiünk címét – gondolta

Alice, és fájdalmasan összeszorult a szíve. Nekem is elküldte a névsort.

Az idegességtől szinte kiabálva kérdezte:

– Megtudott valamit arról, hogy bíróság előtt álltam?

– Soha nem voltál bíróság előtt, drágám.

– De igen. Nem emlékszel? Akkor történt, amikor betörtem Mr. Jenkins ablakát, és elvitt a fiatalkorúak bíróságára.

– Ja, az. Arról nem kérdezett, és kétlem, hogy a környéken bárki emlékezne egy ilyen buta kis ügyre. Várj csak, a nő beszélt Maggie Harrisonnal is.

Alice erősen markolta a kagylót. Maggie Harrison évekig a riválisa volt. Ha Maggie-nek bármilyen mocskos dolog eszébe juthatott volna vele kapcsolatban, mindent elmesélt volna, ehhez nem fér semmi kétség.

– Ott vagy? – kérdezte panaszosan az anyja. – Nyilvános fülkéből hívlak, és fogy az apróm. Vissza tudsz hívni?

– Nem, anya, mennem kell. Nem lesz semmi bajom.

– Vigyázz magadra! Nem tetszik, hogy ilyen emberekkel jársz össze. – Bontott a vonal.

Alice lassan tette helyére a kagylót, s kardigánjába törölte nyirkos tenyerét. Hát most már semmit sem írhat meg Lady Jane.

A lány sarkon fordult, és kiszaladt a szobából.

Odakint a szálloda előtt nagy cseppekben szitált az eső.

Alice gyors pillantást vetett a vízpartra. Attól rettegett, hogy egy lesben álló riporter lecsap rá, ám ameddig ellátott, néptelen volt minden. A lány habozott. Talán jobb lett volna a szállodában maradnia. Onnan most kitiltották a sajtót, akkor meg mi értelme kimerészkedni? Viszont a félelem, hogy bárki – főleg Jeremy – tudomást szerez a múltjáról, az őrületbe kergette. A házakból fa füstje, kátrány, szalonna, füstölt hal és erős tea kellemes szaga sodródott felé. Macbeth őrmester házához közeledve látta, amint a kertjében állva a csibéket eteti. A férfi a léptek zajára megfordult, halványan elmosolyodott.

– Vége a kínvallatásnak? – kérdezte.

– Annyira nem volt vészes – felelte Alice. – Én tényleg nem tudtam, hogy az a förtelmes nőszemély újságíró volt, és azt hiszem, elhitték nekem.

– Épp teázni készültem. Megkínálhatom egy csészével?

– Igen – felelte hálásan Alice, és arra gondolt, hogy Macbeth mennyire nem tűnik rendőrnek. Hajadonfőtt volt, régi katonai szvettert

és kifakult farmernadrágot viselt. A főfelügyelő világossá tette, hogy a falusi rendőrnek semmi dolga a nyomozással. Mr. Macbeth biztosan kihozta a sodrából, mert a lánynak eszébe jutott, hogy a felügyelő fölöttébb barátságtalanul beszélt erről. Blair megkérdezte, észlelt vagy hallott-e valami szokatlant, ami a gyilkosságra utalhatott, mire ő a fejét csóválta, de megjegyezte, ha eszébe jut valami, majd elmondja Macbeth biztos úrnak, és Blair akkor savanyúan közölte, hogy az őrmester nem vesz részt a gyilkossági nyomozásban.

Alice követte Hamisht a hosszú, keskeny konyhába, ahol egy asztal állt az ablaknál. A lány kíváncsian nézett körül. Rendetlenség volt, mégis tisztaság. Magazinhalmokat, porcelánt, régi tanyasi eszközöket, Viktória korabeli babákat és rengeteg lekváros üveget látott.

– Áruhalmozó vagyok – mosolygott Macbeth. – Igen, azt gondolom, hogy valaminek pusztán attól fölmegy az ára, ha csak úgy itt tartom. Förtelmesen érzem magam, amikor kidobok valamit. Tejet és cukrot?

– Igen, kérek – felelte Alice.

A férfi adott neki egy csészét, majd letelepedett mellé az asztalhoz, és ötkanálnyi cukrot szórt a saját teájába.

– Úgy nézek ki, mint egy gyilkos? – kérdezte feszülten Alice.

– Azt hiszem, egy gyilkos nézhet ki úgy is, mint bárki más – felelte nyugodtan a rendőr. – Szóval, ez a Lady Jane… Megdöbbentett, mennyi munkájába került azok után kutatni, akik részt fognak venni a horgásztanfolyamon. Ön honnan tudta, kik lesznek ott?

– Ó, ez egyszerű. Heather valamennyiünknek elküldött egy listát a nevekkel meg a címekkel, mégpedig abból a meggondolásból, hátha kapcsolatba tudunk lépni valakivel, aki a környékünkön lakik, és esetleg együtt utazhatunk fel. Jeremy ennek köszönhetően utazott együtt Daphnéval. Azelőtt nem ismerték egymást. – Alice skarlátvörös lett, s a csészéjére szögezte a tekintetét.

– Aha. Rólam és a családomról pedig biztosan akkor derített ki dolgokat, miután ideérkezett – jegyezte meg Hamish. – Mindössze néhány embert kellett csak megkérdeznie a faluban. A Felföldön semmit nem lehet titokban tartani.

– Bárcsak sose jött volna ide! – fakadt ki Alice. – Tönkretette az életemet.

– Csakugyan, és hogyan csinálta?

Egyre állhatatosabban esett az eső, s a zsúfolt konyha meleg volt,

békés. Alice nagyon vágyott rá, hogy letegye a terhét.

– Ha egy fiatalember érdeklődik egy lány után – kezdte, de nem nézett a férfira –, maga szerint az a fiatalember otthagyná ezt a lányt, ha kiderülne róla, hogy elkövetett valamit… Nos, valami törvényellenes dolgot művelt gyerekkorában?

– Az a fiatalembertől függ. Amennyiben Mr. Jeremy Blythe-ról van szó…

– Hát észrevette? Nagyon kedves velem. – Alice levette a sapkáját, és hátradobta borzas haját, mivel amolyan végzet asszonya gesztusnak tartotta a mozdulatot.

– És az elkövetett bűnön is múlik – folytatta Hamish. – Tegyük fel, ha megmérgezte az édesanyját, vagy…

– Nem, semmi ilyesmi – felelte Alice. – Nézze, kábé annyi idős lehettem, mint Charlie, amikor pusztán dacból betörtem egy téglával Mr. Jenkins ablakát. Undok öregember volt, az utcánkban lakott. A többi lány heccelt fel. Szóval az öreg följelentett, és bíróság elé vitt. Csak figyelmeztetést kaptam, anyának meg kellett térítenie az ablak árát, és a helyi újságban lehoztak néhány sort az egyik oldal alján. Úgy értem, ostoba kis ügy volt, tényleg az, de egy olyan férfit, mint Jeremy, zavarná ez a dolog? Tudja, rettentően ambiciózus és… nos, azt tervezi, hogy indul a parlamenti választásokon, és… és… Nahát, most, miután elmondtam magának, ébredek rá, hogy a semmi miatt aggódtam. El kellett volna mondanom neki. Ami azt illeti, jó lesz, ha én mondom el, mielőtt valaki más teszi meg. Hogy fog nevetni rajta!

– Ha ez annyira fontos, Ms. Wilson – mondta Hamish, miközben töltött még magának teát –, én úgy gondolom, senkinek sem szükséges beszélnie erről. Véleményem szerint Mr. Blythe amolyan sznob, és ha nem nyaralna éppen… nos, rendes körülmények között nem érdeklődne ön iránt…

Alice talpra ugrott.

– Maga a sznob! – mondta. – És goromba is. Majd én megmutatom magának. Tüstént elmesélem Jeremynek, és amikor Mrs. Blythe leszek, majd visszaszívja, amit mondott.

– Ahogy tetszik. – Hamish megvonta a vállát.

Alice bevágta maga mögött a konyhaajtót, és kiszaladt a házból. Hamish átkozta magát, amiért ennyire ügyetlen volt. A lány Ann Grantre emlékeztette. A fiatal nő Lochdubh-ban nevelkedett, és nem volt egy

szépség. Két évvel ezelőtt gyakran látták őt az egyik flancos nyaralóvendéggel. Mindenhová furikázta a lányt a kocsiján, és már nagy, fényes esküvőről szólt a pletyka. Ám a nyaraló elutazott, Ann pedig belebetegedett, vörösre sírta a szemét. Aztán váratlanul összepakolt, és egy rokonához utazott Glasgow-ba. A falu pletykafészkei azt terjesztették, hogy abortusza volt, és utcalány lett belőle. Hamish azonban a rokonaitól hallotta, hogy a lány gépíróként dolgozik egy glasgow-i irodában, és kijelentette, hogy soha többé nem akarja látni Lochdubh-t, sem a szüleit, mert ha a családja nem lenne ilyen „egyszerű", akkor az udvarlója feleségül vette volna.

Rémes dolog a sznobizmus, gondolta szomorúan Hamish. Képes kis híján megölni fiatal lányokat. Vajon gyilkolnak is miatta? Ezt a kérdést bizony érdemes minden oldalról megvizsgálnia.

Alice egészen a szállodáig futott, ott egyenesen föl Jeremy szobájához. Ököllel verte az ajtót, mígnem fojtott kiáltást hallott:

– Nyitva, a fürdőszobában vagyok.

A lány belökte az ajtót. Talán a gyilkosság őrjítette meg egy kicsit, talán túl sokáig élt fantáziavilágban, de a következő tettét azzal indokolta, hogy bebeszélte magának, össze fognak házasodni, vagy kénytelenek lesznek összeházasodni, amennyiben intim kapcsolatot létesít a férfival. Lezseren besétált a fürdőszobába, s a kád szélére ült.

– Helló, drágám – mondta.

Jeremy sebesen maga elé húzott egy hatalmas szivacsot, amely a fügefalevél szerepét töltötte be, majd anélkül, hogy Alice-re nézett volna, óvatosan azt kérdezte:

– Ittál? Valamennyiünket megrázott ez a gyilkossági ügy, de…

Alice, mint akit főbe kólintottak, visszatért a valóságba.

– A hálószobában várom – mondta lélegzet után kapkodva. – Valamit muszáj elmondanom.

Idegesen ült az ablak mellett álló fekhely szélén, s a függönyzsinórral babrált, miközben azt kívánta, bárcsak ne lett volna ennyire merész.

Jeremy a derekán csomóra kötött fehér törülközővel került elő, egy másikkal a haját szárította. Alice elfordította az arcát, zavartan gyűrögette tenyerében a zsebkendőjét.

– Na, most ismét önmaga – jegyezte meg Jeremy. – Odabent egy percig azt hittem, meg fog erőszakolni.

– Ne gúnyolódjék rajtam – mondta Alice, s arra gondolt, bárcsak ne tűnne ennyire elégedettnek és közönyösnek a férfi. Mi van, ha mégis Macbethnek lesz igaza?

De ha összeházasodnak, talán kiderülhet ez a kínos ügy. Jobb most elmondani neki. És Alice így is tett. Egyszerűen belevágott a történetébe az elején, és folytatta egészen a végéig.

Miközben beszélt, újra ott volt azon a poros udvaron, azon a forró nyári napon, mikor az aszfalt megolvadt az utakon. Még emlékezett a szégyenében zokogó anyjára. Fel tudta idézni saját megszégyenülésének émelyítő érzését.

Amikor befejezte, feszélyezetten pillantott Jeremyre. A férfi figyelmesen, komolyan tanulmányozta az arcát. Voltaképp azon tűnődött, elmondja-e a saját bűnös titkát, ugyanakkor észrevette, hogyan feszül a lány pici, feszes mellén a kislányos blúz. Istenem, milyen régóta nem… Aztán itt van ez a félelem és aggodalom a gyilkosság miatt. Igen, megértette, miért rettegett Alice attól, hogy Lady Jane kinyomtatja azt az apró gyerekkori ostobaságot. Nem járta meg ő maga is a poklok poklát, hogy megpróbálja befogni a nő száját? Az órára pillantott: fél kilenc. Egy italhoz még túl korán van, viszont a másik nyugtatóhoz egyáltalán nincs.

Leült Alice mellé az ágyra, s a még mindig nedves testéhez vonta a lányt.

– Nem okoz ez gondot neked? – suttogta Alice.

– Természetesen nem – felelte a lány haját simogatva Jeremy. Verítékszaga volt az idegességtől, erős és fanyar, mely a levendulaillatú hintőporral keveredett. Megfogta Alice egyik kicsi mellét, és cirógatni kezdte.

A lány beleborzongott. Nem volt szűz, a kíváncsiság és ital hatására vesztette el két éve az ártatlanságát egy kocsi hátsó ülésén, valami parti után. A srác nevére már nem is emlékezett. Fájó, degradáló élmény volt, a fiú pedig nehéz és amolyan vulgáris fajta.

Hosszú út áll még a feministák előtt, mielőtt az Alice-féle lányoknál leesik a tantusz. Mikor a férfi szája mozogni kezdett az övén, a lány egyetlen gondolata ez volt: „Ha lefekszem vele, feleségül kell vennie.”

Ahogy ott feküdtek az ágyon, egymáshoz préselődve, és Alice megszabadult a ruháitól, az az idióta kívánsága támadt, hogy Jeremy talán viselhetne valamilyen státusszimbólumot, mondjuk az arany

karóráját. Mire a túlontúl rövid előjátéknak vége volt, s Alice-t az ágyba döngölte a zihálva erőlködő férfi súlya, minden éppen olyan fájdalmasnak és degradálónak tűnt, mint annak idején az autó hátsó ülésén. Alice azt kívánta, hogy Jeremy siessen, és legyenek túl rajta. Ott volt az orgazmus félelmetes hatalma. Mégis mi az? A férfi nyilvánvalóan várta, hogy vele történjen valami. Ekszt̀ázisban sikongató nőkről olvasott, de ha sikítana, még berohannának az emberek, mert azt hinnék, újabb gyilkosság történt.

Jeremy némaságát horkantások, nem pedig szerelmes szavak szakították meg. Végül, mikor a lány azt hitte, már nem bírja tovább, a férfi ráomlott. Alice hosszan, megkönnyebbülten sóhajtott. Ekkor Jeremy puszit nyomott a fülére, és azt kérdezte:

– Neked is jó volt? – Elégedettségnek értelmezte a lány sóhajtását.

– Szeretlek, Jeremy – suttogta a férfit átkarolva Alice, és magához ölelte a sportkocsik, drága ruhák, a kulturált beszéd, no meg a parlamenti képviselő vízióját.

– Csakugyan? – Jeremy felkönyökölt. – Ez kedves. – Megpuszilta a lány orrát, majd a fenekére csapott. – Ideje felöltözni. A mindenit, de éhes vagyok!

Alice fölnyalábolta a ruháit, és besietett a fürdőszobába. Miután lezuhanyozott és felöltözött, jobban érezte magát. Reggeli szeretkezés. Milyen előkelő, milyen csodálatosan dekadens.

A száját rúzsozta, amikor Jeremy az ajtón keresztül bekiabált.

– Az étteremben találkozunk. Igyekezz!

Alice keze idegesen megrándult, össze is kente az arcát. Egy papír zsebkendővel törölte le a rúzst, aztán kirohant. Remélte, még eléri a férfit, de az már távozott.

Amikor kilépett a folyosóra, két szobalány piszkos ágyneműt gyömöszölt egy fedeles kosárba. Kíváncsian pillantottak rá.

– Jó reggelt! – köszönt Alice, s olyan keményen nézett mindkettőjükre, mintha provokálná őket, hogy adjanak hangot erkölcstelen gondolataiknak.

A horgásztársaság egy nagy asztalt ült körül a távoli sarokban, mintha az igazgatóság úgy döntött volna, karanténba teszi őket. A Roth házaspár volt ott, Daphne, az őrnagy és Jeremy. Charlie a nagynénjénél reggelizik, de hol vannak Cartwrighték?

– Nem tudom – vonta meg a vállát Daphne. – Szerintem nagyon is itt

kellene lenniük, hogy odaadják a visszatérítést. Told ide a lekvárt, Jeremy drágám.

Alice felvonta a szemöldökét. Ideje benyújtani a követelését. A Jeremy mellett álló székre csusszant, s az asztal alatt megszorította a férfi kezét. Bensőségesen mosolygott rá.

– Az evéshez mindkét kezemre szükségem van, Alice – jegyezte meg morcosan Jeremy. – A lány elkapta a kezét. Daphne kuncogott.

Heather és John Cartwright éppen sült szalonnát evett és teát ivott Hamish konyhájában. Azt mondták, épp csak errefelé jártak.

Heather ösztönzésére beszéltek az őrmesterrel. Elvégre Hamish képviselte a törvényt, és bár alig lehetett a törvényesség tántoríthatatlan őrének nevezni, mégis olyan helyzetben volt, hogy értesülhetett a nyomozás állásáról.

– Remélem, ez nem fogja tönkretenni a horgásziskolát – szomorkodott John.

– Nem hinném – felelte Hamish, miközben ügyesen megfordította a bacont a serpenyőben –, feltéve persze, ha megtalálják a gyilkost. Közbevetőleg, ez csak vonzóbbá teszi a helyet.

– Engem sokkolt, amikor Blair megmondta, hogy Lady Jane csakugyan az a förtelmes újságírónő volt.

Hamish háttal állva, szótlanul munkálkodott a tűzhelyen.

– És ezt azelőtt nem tudták? – kérdezte végül.

Némi csönd volt, majd John szólalt meg:

– Természetesen nem. Ha tudtuk volna, nem engedjük meg, hogy eljöjjön.

– Aha, de miután megérkezett, akkor sem derült ki? – kérdezte Hamish. Ismét csend következett. Az őrmester megfordult, egyik kezében egy szelet bacont tartott.

– Nem, nem tudtuk – mondta határozottan Heather.

Hamish gondosan és lassan kiemelte a bacont a serpenyőből, s egy tányérra helyezte. Kikapcsolta a gázt, fölemelte a tűzhely mellől a teáscsészéjét, majd csatlakozott az asztalnál Heatherhez és Johnhoz.

– Történetesen tudomásom van arról, hogy kaptak egy levelet Ausztriából. Tudja, maga kidobta az ablakon. Azt remélte, a tóban landol. Csakhogy apály volt, és a Charlie gyerek fölszedte, mert a bélyeg fölkeltette a figyelmét. Rendes körülmények között nem olvasom el

senki levelét, de amikor gyilkosságról van szó, nos, nincsenek különösebb aggályaim. Egy baráti pár küldte maguknak Ausztriából, akik sípanziót vezettek, amíg Lady Jane oda nem utazott vakációzni.

– Nincs joga elolvasni egy magánlevelet! – kiáltotta John. Hamish flegmán nézett rá.

Heather megfogta John karját.

– Semmi értelme – mondta fáradtan. – Tudtuk. Rettegtünk. Ez az iskola az életünk. Évek kemény munkájával építettük fel. Arra gondoltunk, az a nő el fogja venni tőlünk.

– Viszont a síházban lévő párról kiderült, hogy nem egymás, hanem más-más házastársai – hangsúlyozta Hamish. – Azt mondták, a Lady Jane keltette nyilvánosság csak azért tette tönkre őket, mert Mr. Bergen, az intézmény tulajdonosa éveken keresztül nem fizetett feleségtartást. Maguk ketten biztosan nincsenek ilyen helyzetben. Amikor rájöttek, hogy mivel keresi a kenyerét, nem lett volna jobb nyíltan és Lady Jane előtt elmondani a vendégeiknek?

– Erre nem gondoltam – motyogta szerencsétlenül John. – Akkor már azt is tudhatja, hogy találkoztam Jane-nel azon az estén, amikor megölték. Vacsora után fölmentem a szobájába.

– És?

– Egyszerűen kinevetett. Azt mondta, az effajta legyezőhorgászat ezekben a vizekben olyan, mint a fogoly- vagy a szarvasvadászat… A gazdagok sportja, és ő azt akarja illusztrálni, hogy az ilyen vakációkon részt vevő emberek társadalmi törtetők, akik megérdemlik, hogy a helyükre tegyék őket.

– Uram atyám – jegyezte meg teáját kevergetve Hamish –, kommunista volt?

– Nem tartom valószínűnek, hogy a kommunista párt tagja lett volna, ha erre gondol – felelte John. – Valószínűleg meg akarta gyötörni az embereket. Olyan volt, mint egy zsaroló, aki élvezi a hatalmát. Skóciában úgy mondanák, az egész világ ellen volt.

– Kijelentette, hogy azért jött ide, mert tönkre akarja tenni a horgásziskolát?

– Ennél szűkszavúbb volt, de erre készült.

– És maga pontosan mit mondott, John?

– Elmeséltem, milyen keményen dolgoztam ennek az iskolának a felépítésén, és könyörögtem, hogy ne ártson neki. Nevetett, és azt

mondta: „Kívül tágasabb.” Erre én… erre én…

– Igen? – csapott le rá szelíden Hamish.

– Mondd el! – kérte Heather.

– Azt kiabáltam, hogy meg fogom ölni – suttogta John. – Üvöltöttem. Muszáj beszélnem erről Blairnek… Azt hiszem, Jeremy meghallotta.

– Mr. Blythe? Miért hallotta volna meg? A szomszéd szobában lakik?

– Nem, odakint volt a folyosón, amikor távoztam.

– Mitévők legyünk, Mr. Macbeth? – rimánkodott Heather.

– Úgy vélem, el kéne mondania ezt Mr. Blairnek. Ha létezik valami, ami egy Blair-féle nyomozót, ami azt illeti, bármilyen nyomozót gyanakvóvá tesz, az az, ha rájön, ha valaki eltitkol valamit. A kettejük múltjában nincs olyan sötét folt, amit Lady Jane le akart leplezni?

Mindketten a fejüket rázták.

– És attól a rövid időtől eltekintve, amikor Mr. Cartwright azzal a nővel volt, az egész éjszakát együtt töltötték?

– Miért kérdi? – Heather falfehér lett.

– Azért – felelte türelmesen Hamish –, mert bármelyik rosszindulatú zsarunak megfordulhatna a fejében, hogy az egyikük talán kiosont, és eltette láb alól a nőt, de az is lehet, hogy mindketten.

– Jobb lesz, ha indulunk – mondta Heather. – Üzenem Mr. Blairnek, hogy felvisszük az osztályt legyezni a Maragra. Elég közel van. Úgy kell folytatnunk, mintha mi sem történt volna.

Miután távoztak, Hamish, aki már hallotta az utcai fronton lévő irodája felől a hangokat, kezében egy csésze teával odaőgyelgett.

– Nem kéne magának egyenruhában lennie? – dörmögte Blair, aki Hamish asztala mögött ült, oldalán a két nyomozóval.

– Egy perc – felelte könnyedén Hamish.

– És megmondtam, hogy tartsa távol magát az ügytől. Cartwrightékat láttam távozni.

– Igen.

– Nos, mit mondtak el maguktól?

– Pusztán annyit, hogy tudnak valamit, amiről nem számoltak be önnek, és most úgy gondolják, kellett volna. Ja, meg azt is, hogy felvitték az osztályt a Maragra. Az nagyon közel van, tehát könnyűszerrel odamehet, és bármelyikükkel találkozhat.

– Az istenit! Hát nem fogják fel, hogy ez egy gyilkossági nyomozás?

– Találtak valami nyomot? – tudakolta Hamish.

– Csak egyet. Ha olyan lett volna az idő, mint ma, talán többet is találtunk volna, de a föld java része keményre szikkadt. Az ügyészségi jelentés szerint a nőt valahol máshol fojtották meg, aztán húzták ide a cserjésen keresztül, végül bedobták a folyó egyik medencéjébe.

– És mi az a nyom?

– Csak egy fénykép darabkája – felelte McNab, mielőtt még Blair leállíthatta volna. – Épp csak egy kicsi szakadt le a felső sarkából. Tessék.

A nyomozó egy csipesszel fogva odanyújtotta a fekete-fehér fotó darabkáját. Hamish óvatosan vette át tőle. Egy nő feje búbját látta, legalábbis gyanította, hogy nőé, mert valamilyen csillogó dísz volt rajta, egy tiara széléhez hasonló. A háttérben lévő plakáton ez a szövegrész látszott: VÁSÁROLJ BRIT…

– Ez lehetne akár vásárolj brit terméket – mondta Hamish –, ami azt jelenti, hogy a hatvanas években készült a felvétel, amikor Wilson azt a Vásárolj brit terméket-kampányt hajtotta! Következésképp ez kizárja a horgászcsoport fiatalabb tag…

– Halljátok a szuperdetektívet? – gúnyolódott Blair. – Ezt a következtetést kerek két másodperc alatt levontuk. Miért nem indul el, és deríti fel, hogy kifosztotta-e valaki a szegények perselyét valamelyik templomukban. Kész röhej, mennyi templom van egy ilyen fikarcnyi kis helyen.

Hamish megfordult, hogy elporoszkáljon.

– És vegye föl az egyenruháját! – üvöltötte Blair. – Tehát – mondta aztán már a tanúvallomásokat lapozgatva – ezek alapján valamennyien ártatlanok. De egyikük olyannyira félt attól, hogy Lady Jane lehoz valamit róla az újságjában, hogy megölte a nőt. Szóval, nógassatok mindenkit, akivel tegnap telefonon beszéltetek, és sürgessétek meg őket. Ez vonatkozik a Roth házaspár hátterére is. Nézzetek utána, jött-e telex az FBI-tól. Derítsétek ki, volt-e valamelyiküknek dolga a rendőrséggel, ámbár azt hiszem, ehhez mélyebbre kell ásnotok.

Hamish átöltözött, s immár egyenruhában beismerte a tükörképének, hogy ő, Hamish Macbeth irtó dühös. Valójában nem is emlékezett rá, volt-e ennyire dühös egész kényelmes életében. Úgy döntött, addig folytatja a beszélgetést a horgásziskola diákjaival, amíg valaki el nem árulja magát. Ő ugyan nem esik pánikba pusztán azért, mert ez egy gyilkossági nyomozás. Minden bűnöző egyforma, legyen szó iskolai

lopásról vagy szarvas orvvadászatról a hegyekben. Beszélgettél, kérdéseket tettél fel, füleltél, figyeltél és várakoztál. A pokolba Blairrel! Majd ő felmegy a Maraghoz, és kideríti, mit keresett Jeremy a Lady szobája előtt.

Amikor Hamish távozott a hátsó ajtón, akkor léptek be az újságírók a rendőrősre az utca felőli oldalon. Lochdubh-t legalább másnap reggelig megkímélik a főcímeiktől, ide egy nap késéssel érkeznek az újságok.

Egy közönséges vagy „kerti gyilkosság" esetén az újságírók legfeljebb két napig lógtak volna ott. Ám ennek az áldozatnak nemesi címe volt, a gyilkosság helyszíne pedig nagyon távol esett az irodájuktól. Kiszállási költséggel járt, így aztán valamennyien igyekeztek annyira elnyújtani az ott-tartózkodást, amennyire csak lehetett. Persze Lady Jane közülük való volt, és Hamish már egy ideje megtanulta Fleet Street-i rokonától, hogy a sajtó nem olyan, mint a rendőrség: őket hírhedten nem érdekli semmi, ami a közülük valóval történik, hacsak nem pletykaszinten.

Fülledt meleg volt, s noha az eső elállt, mindenen vastag köd ült, felhőkben rajzottak a szúnyogok. Hamish szúnyogriasztó stiftet vett ki a zubbonyzsebéből, és bedörzsölte vele az arcát meg a nyakát.

Amikor felért a Maraghoz, a horgásziskola tanulói ott szorgoskodtak. Mindegyikük arcát szúnyogháló védte, úgy festettek, mintha egy régi katonai dzsungelfilmben lettek volna.

Hamish az alig kivehető alakokat pásztázta. Heathert és Johnt inkább a hozzáértő dobásuk, mintsem a külsejük alapján szúrta ki, Charlie-t pedig a mérete okán, és azért is, mert az anyja ott ült egy közeli sziklán. A szúnyogokat hessegetve nézte a fiát, mint aki arra számít, hogy bármelyik pillanatban elvonszolhatják a gyerekét a börtönbe. Az őrmester odament a nőhöz.

– Szerintem ez nevetséges! – tört ki Mrs. Baxter, amint meglátta őt. – Förtelmes az idő, az egész tanfolyamot fel kéne oszlatni, és hazaküldeni az embereket.

– Nagyon boldognak tűnnek – felelte Hamish.

– Én ezt nem értem – nyafogta a nő. – Ezek a Cartwrighték azt javasolták, hogy próbálják meg úgy folytatni a tanfolyamot, mintha mi sem történt volna, mire ők kapva kaptak az ajánlaton, pedig alig egy perccel korábban még azzal fenyegetőztek, hogy visszakérik a pénzüket. Rögtön haza akartam vinni az én Charlie-mat, de ellenszegült. Éppolyan,

mint az apja. – Két hatalmas önsajnálat-könnycsepp jelent meg Mrs. Baxter szemében, de sietve felitatta a zsebkendőjével. – Sosem lett volna szabad ilyen messzire elengednem Charlie-t. Abban a pillanatban, amint megkaptam a levelét, már ültem is fel a vonatra.

– Aha, és mikor érkezett?

– Már elmondtam a rendőröknek. Közvetlenül a szörnyű gyilkosság után érkeztem Lochdubh-ba.

– Akkor hogyan lehetséges, hogy Mrs. McPharson odalent a pékségben már az előző este látta önt?

– Az nem én voltam. Valaki másnak kellett lennie.

– Tudja, Blair ellenőrizni fogja a buszokat és így tovább – jegyezte meg Hamish. – Mindig jobb elmondani az igazat. Ha nem teszi, az olyan, mintha rejtegetne valamit. Ön tudta, hogy Lady Jane újságíró volt?

Mrs. Baxter némán ült, nedves zsebkendőjét gyűrögette. Esőcseppek csöppentek le viaszosvászon hajóskalapjáról.

– A szomszédainknál kérdezősködött – felelte végül halkan. – Sosem jöttem ki velük, tudom, hogy mindent elmeséltek neki a válásomról. Mégis, mi egy válás? Minden évben a brit lakosság fele elválik. Nincs miért szégyenkeznem emiatt, és ezt meg is mondtam neki.

– Beszélt Lady Jane-nel?

– Hát, felhívtam, mielőtt vonatra ültem – felelte szerencsétlenül Mrs. Baxter –, és közöltem vele, ha bármit ír az én Charlie-mról, akkor…

– Megöli?

– Dühében annyi mindent hord össze az ember, amit nem gondol komolyan – mondta dacosan Mrs. Baxter. – Szerencsétlen ügy ez. Tud róla, hogy az a detektív, McNab tegnap este a házunkban járt, és Charlie horgászzsinórja felől érdeklődött?

– Nem, nem tudtam. Meg vagyok döbbenve.

– Hát, legyen is. Egy kisgyereket gyanúsítani!

– Engem nem ez döbbentett meg, hanem a tény, hogy nem azonnal, nem korábban ellenőrizték mindenkinek a horgászzsinórját. Hiányzott valakié?

– Fogalmam sincs, ezt magának kéne tudnia. Mindenkitől vettek ujjlenyomatot is.

A szeme sarkából Hamish egy fehér rendőrségi autót látott lassan befordulni a tónál. Gyorsan a fák mögé lépett, hogy ne lássák meg, majd

halkan elindult a faluba vezető egyik nyúlcsapáson. Jeremy várhat.

Egyenesen a szállodába ment, és megkérdezte az igazgatót, Mr. Johnsont, hová tűntek az újságírók, mert arra számított, hogy odafent lesznek a tónál, és az iskola tanulóit fényképezik.

– Valami óriási, Hasfelmetsző Jack-típusú gyilkosság robbant ki Londonban – felelte Mr. Johnson –, ezért a legtöbben hanyatt-homlok hazarohantak. Az országos lapok tudósítói mindenképpen. Ez itt kis falat ahhoz képest. Tetejébe Blair megkérte a halőröket, hogy zárják le a Maraghoz vezető magánutat. A pasas gyűlöli a médiát. Megoldja nekünk ezt a gyilkosságot, Mr. Macbeth?

– Aha, talán – vigyorgott Hamish. – Valami remény egy kis kutakodásra Lady Jane szobájában?

– Blair természetesen lezáratta, senki sem mehet be. Ez rendőrségi parancs.

– Én vagyok a rendőrség, abból nem lesz baj, ha engem beenged.

– Gyanítom. Akkor jöjjön velem. De azt hiszem, jobban tenné, ha mindent úgy hagyna, ahogyan van. Úgy érzem, Blair nem kedveli magát.

Hamish követte az igazgatót az emeletre és végig a hotel folyosóin.

– Az összes szoba tervrajzát elkérték – szólt hátra Mr. Johnson –, nem tudom, mit várnak ettől, hiszen állítólag odafent a hegyen fojtották meg a nőt az éjszaka kellős közepén, nem messze attól a helytől, ahol bedobták a medencébe. Találtak valami fényképdarabot is, és Blair mindenkinek levette az ujjlenyomatát, egészen az utolsó szobalányig. Persze a fényképen nem voltak ujjlenyomatok, ahogyan a láncon sem, amelyet a nő lábszárán találtak. Mintha bárminek is értelme volna, miután ennyi időt ázott és hánykolódott a vízben, de Mr. Blair szeret fontoskodni. Itt is vagyunk.

Beillesztette a zárba a kulcsot, és kinyitotta az ajtót. Lady Jane egy lakosztályt foglalt el, szép kilátással a tóra.

– Magára hagyom – mondta derűsen Mr. Johnson. – Én nem tudok szomorkodni e miatt a gyilkosság miatt. Végül is jót tett az üzletnek. Hetekkel előre minden asztal foglalt az étteremben, délben is meg vacsorára is. Egészen Aberdeenből feljönnek ide, ámbár ezeknek az olajos fazonoknak több pénzük van, mint eszük.

Amint egyedül maradt, Hamish a hálószoba közepére állt, és körülnézett. Blairnek nyilvánvalóan és mindenekelőtt arra kellett gondolnia, hogy Lady Jane jegyzeteket hozott magával. Igen, biztosan

így volt. Minden felületet szürke ujjlenyomatpor borított, mint valami szürke hó. Aligha valószínű, hogy visszajönnek még több ujjlenyomatért. Hamish keresgélni kezdett. A lakosztály egy kis előtérből – konzol meg egy szék volt benne –, egy apró nappaliból – íróasztal, televízió és két karosszék – meg egy hálószobából állt, onnan nyílt a fürdőszoba.

Az asztalon az írógép mellett egy köteg a hotel levélpapírjából. Hamish fürgén kutatta át az íróasztal tetejét meg a fiókokat. Egyetlen papírdarabot sem talált, amelyen bármiféle kézírás lett volna. Talán Blair elvitt mindent.

A hálószoba felé fordította figyelmét. Frivol fehérneműt tartalmazó fiókokat nyitott ki – Lady Jane ízlése fölöttébb meglepő volt ebben a tekintetben –, és benyúlt a fehérnemű alá is. Semmi. Ha volt Lady Janenek retikülje, azt Blair biztosan elvitte. Két táska feküdt az ágy lábánál a bőröndtartón. Mindkettő zárva volt.

Hamish hatalmas kulcscsomót vett ki a zubbonya zsebéből, és munkához látott. Közben szüntelenül fülelt, arra az esetre, ha Blair épp abban a percben óhajtana visszatérni egy újabb kutatásra. Végre kinyílt az első bőrönd. Levendulás zacskó volt benne, két krimi, elektromos hajcsavarókészlet meg egy hajszárító. Semmiféle papír. A következő táska tökéletesen üres volt.

Hamish benézett az ágy alá, a matracok alá, megvizsgálta a fotelek belső oldalát, még a WC-tartályba és a fürdőszobaszekrénybe is bekukkantott, de egy szemernyi papírt sem talált.

A szállodaigazgató az ajtóban hagyta a kulcsot. Hamish óvatosan bezárta a lakosztályt, s a kulcsokat letette az igazgató irodájában.

Úgy döntött, visszamegy a Maraghoz, megnézi, tiszta-e a terep. Ám amikor kifelé tartott a hotelból, hangokat hallott abból a szobából, ahol a kihallgatásokat tartották, és észrevette Alice-t, aki idegesen ücsörgött odakint a társalgóban.

– Behívta Jeremyt – mondta a lány. – Hát ennek sosem lesz már vége? Én leszek a következő, aztán egyenként behívja a többieket is. Beszéltem Jeremynek arról a bírósági ügyről, és nem zavarja őt. Vagyis ön tévedett.

– Ez tény? – kérdezte kíváncsian fürkészve a lányt Hamish.

Alice félrefordította a fejét, hogy elkerülje a rendőr tekintetét. Jeremy egész nap, finoman szólva, fölényesen viselkedett vele.

Hamish gyorsan távozott, elhatározta, hogy megpróbál kideríteni egy keveset a többiek hátteréről. Lapult a zubbonya zsebében egy lista a tanfolyam résztvevőinek nevével és címével. Talán kezdhetné a Roth házaspárral, először róluk próbál megtudni valamit. Az őrsön lévő telefont azonban nem használhatja, mert Blair ott rendezte be a főhadiszállását, és bár Jeremy kikérdezésével volt elfoglalva a szállodában, kétség sem fért hozzá, hogy az emberei az irodában lesznek.

Hamish kocsija a háza előtt parkolt. Elhatározta, hogy felugrik Halburton-Smythe-ékhez. Az eső már elállt, könnyű szellő támadt, mégis vizes, csatakos és szürke volt minden. Köd takarta el a hegyeket, ázott, hosszú szőrű juhok szökdécseltek át az úton a kocsi előtt vékony fekete lábaikon.

Hamish letért a főútról, és rákanyarodott egy keskenyebbre, amely többhektárnyi, fajdvadászat céljára megművelt területen keresztül vezetett a Halburton-Smythe család otthonáig. A lakhely amolyan kastélyutánzat volt, melyet egy sörbáró épített a XIX. században, amikor Viktória királynő divatossá tette a Felföldet. Voltak csipkés tornyai, lőrései és párkányzatos oromzatai, valamint számtalan kicsi és hideg szobája.

Hamish kinyitotta a sárgarézzel díszített masszív kaput, és belépett a kővel burkolt, homályos előtérbe. Egyenesen a birtokirodába tartott. Arra számított, ott találja Mr. Halburton titkárnőjét, Lucy Hansont, de a szoba üres volt, s a fényes mahagóniasztalon ülő piros telefon szemlátomást könyörgött Hamishnek, hogy fogja meg és használja.

Letelepedett hát az íróasztalhoz, majd némi gondolkodás után felhívta Rory Grantet a Daily Recordernél a Fleet Streeten. Rory hangja fáradtnak tűnt, mikor a telefonhoz jött.

– Miért van az embernek zsaru rokona, ha nem kap kizárólagosságot egy zaftos gyilkosságról? Már be volt pakolva a táskám, és indulni akartam észak felé, mikor a líbiaiak úgy döntöttek, bombát helyeznek el a Selfridgesben, és valami Hasfelmetsző Jack kurvákat kezdett el feltrancsírozni Brixtonban, úgyhogy végül itt tartottak. Most senkit nem érdekel a te nyavalyás gyilkosságod, de azért rám csörgethettél volna. Számtalanszor hívtam a rendőrőrsödet, de valami zsaru mindannyiszor azt mondta, kopjak le.

– Még lesz ebből hír, amikor megtalálom a gyilkost, Rory – próbálta

behízelegni magát Hamish. – Tudod, kik vannak a horgásziskolában, a nevük szerepelt a lapokban. Nézd meg, elő tudsz-e bányászni róluk valamivel többet, mint amennyit az újságok megírtak. Ja, és ha már amúgy is beszélünk, mit kell tennem, ha szeretnék kideríteni valamit egy New York-i lakosról, akinek talán már voltak gondjai a törvénnyel, vagy valakiről a Georgia állambeli Augustából?

– Felhívod az FBI-t, te lökött felföldi bunkó.

– Azt hiszem, Blair főfelügyelő ezt már megtette, és senkinek nem szeretnék a lábujjára lépni.

– Akkor felhívhatod az újságokat, de várnod kell, amíg elmegyek és idehozom a neveket a külügyesektől. Egy dögvész vagy, Hamish.

Az őrmester türelmesen tartotta a vonalat, amíg Rory visszatért.

Megköszönte a riporternek az információt, majd miután néhány percig a kastély csöndjét hallgatta, feltárcsázta New Yorkot. Szerencséje volt. Az újságíró, akit Rory ajánlott, derűsen azt mondta, laza napja van, és hívja majd vissza.

– Nem, inkább várok – felelte Hamish abban a kellemes tudatban, hogy nem ő fog fizetni a hívásért.

Kis idő múlva a riporter már mesélte is a Marvin Rothról szóló tudnivalókat.

– Régi történet – mondta jókedvűen –, az 1970-es évekre nyúlik vissza. Azért került bajba, mert kizsákmányoló üzemet működtetett a konfekciónegyedben. Engedély nélküli külföldieket alkalmazott, és bagót se fizetett nekik. Ez bűzlik. Sosem került esküdtszék elé. Levajazta a dolgot. Politikával akar foglalkozni, most nagyfiú a városban. Jótékonykodik, divatos balos figura, tudja, tiltsuk be a bombákat, és tisztítsuk meg a környezetet. Senki nem fogja már piszkálni a múltját. Az összes nagy nevet ismeri, és a szerkesztőm haverja, úgyhogy az isten szerelmére, el ne mondd, kitől kaptad az infót.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy nem lehet megjelentetni a tényeket?

– Bingó!

– Ez azért nagyon fura – jegyezte meg fejcsóválva Hamish. – Én még sosem jártam New Yorkban. Milyen ott pillanatnyilag az időjárás?

Még öt percig barátságosan dumáltak Mr. Halburton-Smythe költségén, aztán Hamishnek eszébe jutott a fényképrészleten látott VÁSÁROLJ BRIT szöveg. Noha minden bizonnyal a Vásárolj brit

terméket kampányra vonatkozott, nem lehetett kizárni, hogy esetleg amerikai hirdetés volt.

– Soha nem hallottam ilyesmiről – felelte jókedvűen az amerikai riporter. Hamish megadta neki Halburton-Smythe-ék telefonszámát, és a lelkére kötötte, hogy minden információt Priscillának adjon át.

Ezután a georgiabeli Augustát hívta. Itt nem járt szerencsével, a riporter hangja morcos és feszült volt.

Nem, kapásból semmit nem tudott mondani egy bizonyos Amy Roth született Blanchardról. Igen, majd visszahívja, de nem ígérhet semmit.

Hamish letette a kagylót, és sóhajtott.

Súlyos lépteket hallott a folyosón, és talpra ugrott. Halburton-Smythe ezredes robbant be a helyiségbe. Kicsi, sovány, hirtelen haragú ember volt, az ötvenes évei végét taposta. Hamish megint csak elcsodálkozott, hogy a szép Priscillának hogyan lehet ilyen rémes apja.

– Mit csinál itt, őrmester? – vakkantotta az ezredes, gyanakvó tekintetet vetve a telefonra.

– Önre vártam – felelte Hamish. – Miss Halburton-Smythe említette, hogy még mindig gondjai vannak a vadorzókkal.

– Az imént voltam lent az átkozott rendőrőrsén. Egy kövér fickó közölte velem, hogy épp egy gyilkossági ügy nyomozásának a kellős közepén van. Bejelentést tettem, mert az egyik szarvasomat lábon lőtték a múlt éjjel. Bandzsán nézett rám. Maguk rémesen hasznavehetetlenek! Mit fog tenni ebben az ügyben?

– Majd utánanézek – mondta megnyugtatóan Hamish.

– Teszek róla, hogy úgy legyen. És ha már a vadorzásnál tartunk, gondolom, maga kísérte el a lányomat a helyi bolhafészekbe. Ezt abba kell hagynia.

– Nem bűnbarlang volt – felelte türelmesen Hamish –, és Miss Halburton-Smythe már elég idős ahhoz, hogy tudja, mit csinál.

– Ha még egyszer a lányom körül szimatol – mondta gorombán az ezredes –, feljelentem a fölötteseinél.

– Szükségtelen hergelnie magát, ezredes, már látom azokat az apró, vörös ereket a szemgolyója körül. Förtelmes betegség a magas vérnyomás. Nos, szerintem…

– Kifelé!

– Remek. – Hamish őrjítő lassúsággal kiógyelgett.

Amint kint volt a kocsifelhajtón, mégiscsak körülnézett, hátha

meglátja Priscillát.

– Ha a lányomat keresi – vakkantotta mögötte az ezredes –, csalódni fog. Egész napra elment John Harringtonnal, Lord Harrington fiával, és csak hogy tudja, a lányom rövidesen eljegyzi magát vele.

Hamish némi döbbenettel tapasztalta meg, hogy a szív csakugyan fáj. Válasz nélkül a kocsijához baktatott, beszállt, és anélkül, hogy még egyszer az ezredesre nézett volna, elhajtott.

Mikor megérkezett a rendőrőrshöz, kiderült, hogy Blair és McNab még mindig a szállodában van, és a gyanakvó tekintetű detektív, Jimmy Anderson ült az íróasztal mögött.

Hamish egy női retikült vett észre az asztalon.

– Csak nem Lady Jane-é? – tudakolta.

– Az övé – morogta föl sem nézve a detektív.

– És volt esetleg naplója vagy valamiféle jegyzete is?

– Nem, nem volt – felelte Jimmy Anderson. – Egyetlen cetli vagy feljegyzés sem. A pénze van benne, a hitelkártyái meg a csekkfüzete.

– A nő szobájában volt?

– Igen, és Mr. Blair szerint azért ölték meg, mert meg akarták akadályozni, hogy megjelentessen valamit.

– Mit tudtak meg róluk? Ha beavatna, csak némi kis pletyka erejéig… – Hamish belenyúlt egy vázába, s egy üveg Scotchot varázsolt elő. – Természetesen maga is kap belőle egy kortyot.

– Ez nagyon kedves – mondta megenyhülve Anderson. – Nem származik abból semmi kár, ha elmondom magának, csak ne szóljon Blairnek. Egészségére! Éppen most Rothékról várunk híreket. Blair hirtelen rájuk szállt, a vásárolj brit terméket ötlet ellenére is. Úgy gondolja, Rothnak maffiakapcsolatai lehetnek, és Lady Jane esetleg rájöhetett erre. Ezzel tönkretehette volna a pasas karrierjét.

– Ugyan már! – Hamish töltött magának a whiskeyből. – Jegyezze meg, ez még egyetlen amerikai politikus karrierjének sem tett keresztbe, soha. És mi a helyzet Amy Rothtal?

– Róla is megpróbálunk kideríteni valamit.

– De Lady Jane-nek nem lehetett ideje Rothék után kutakodni. Úgy értem, elég bonyolult lett volna.

– Legalább nyolc hónapja mindenki lefoglalta ezt a nyaralást, és Lady Jane is akkor kapta meg a résztvevők listáját. Azóta az Egyesült Államokban tartózkodott.

– Csakugyan keményen megdolgozott a kenyeréért – mondta Hamish. – Még egy kicsit, hogy felmelegítse, Mr. Anderson?

– Kösz. Szólíts Jimmynek. Ami a többieket illeti, Jeremy Blythe szintén a politikában érdekelt. Állítólag eltanácsolták Oxfordból, mert viszonyt folytatott az egyik prof nejével, de ez még nem minden. Miközben az asszonnyal volt viszonya, arra is talált időt, hogy teherbe ejtse az egyik ottani pultos lányt, akinek a férje botrányt rendezett az egyetemen. A prof neje így tudta meg a dolgot, és ő is botrányt csapott. Mindennek tetejébe Jeremy az égvilágon mindenkinek tartozott, pedig apuci gazdag. És nem is tanult. Szóval, eltanácsolták, és a London Universityn szerzett diplomát. Megkomolyodott, de még mindig fizeti a pultos lánynak a gyerektartást. Peren kívül egyeztek meg a férjjel. Apuci bevásárolta Jeremyt egy cégbe, de olyasmit makogott, hogy a következő választásokon jelölteti magát konzervatív képviselőnek. Tavaly egy partin valamelyik régi pajtása Oxfordból heccelni kezdte a pultos lánnyal, mire Jeremy csúnyán megütötte. Kihívták a rendőröket, de nem vették őrizetbe. Mocskos egy vérmérséklete van.

Anderson ivott egy kortyot, majd folytatta.

– Alice Wilson még gyerekkorában bedobott egy téglát a szomszédjuk ablakán, és bíróság elé került. Nincs vele semmi különös. Daphne Gore gazdag családból származik, botrányt okozott, amikor lelépett egy spanyol pincérrel, akinek, mint kiderült, nem állt szándékában feleségül vennie, mégis Daphne szüleinek kellett fizetni. Daphne depresszióba esett, néhány hónapig egy pszichiátriai klinikán kezeltették. Talán még mindig van egy kis stichje. Nos, Heather és John Cartwright nagyon gyanús. Töredelmes vallomást tettek, hogy tisztában voltak azzal, hogy Lady Jane azért jött ide, mert kárt akart okozni az iskolának, és ők mindketten horgászőrültek. Számukra ez nem sport, hanem vallás. Aztán… Charlie Baxter. Ebben a korban a srácoknál sosem lehet tudni, de biztos vagyok benne, hogy őt kizárhatjuk. Az anyja viszont hisztérikus típus.

– És az őrnagy? – csapott le gyorsan Hamish. – Őt mindenkinél jobban megalázta Lady Jane.

– Ó, a lazacfogás meg minden. Hallottunk a fenyegetésről, hogy megöli a nőt. Miatta nem kéne aggódnunk, azt hiszem. Rendes öreg katona, Blair kedveli, de még várjuk a komplett beszámolót.

Kerekek csikorogtak odakint a köveken. Egyik pillanatban Hamish

még ott terpeszkedett a széken, Andersonnal szemben, a következőben eltűnt – és a whiskeys üveg is.

Hamish a vízparton baktatott. A sápadt napfény aranyra kezdte festeni a ködöt, s egy hosszú darabon kékeszöld égfolt látszott a horizonton, ahol egy jacht apró, fehér pontja lovagolta meg a hullámokat, mintegy bemutatva a kikötő védelmén túlról közeledő szelet. A dagály levonulóban volt, nyomában a köves, csúszós fövenyt a viharok meg a víz színén hánykolódó törmelék mocska tarkította.

Hamish teljes szürkeállományával a gyilkosság problémájára igyekezett fókuszálni, hogy kizárja agyából a kísértő képet: Priscilla annak a Harringtonnak a karjában szomorkodja végig a délutánt.

Aztán meglátta a közeledő Roth házaspárt. Furcsa pár, gondolta – Amy jól megtermett, elpuhult nő, de a mintegy száznyolcvan centis Marvin néhány centiméterrel magasabb nála. Noha a nő mozgása általában komótos és higgadt volt, most valami elemi nyugtalanság látszott rajta. Koptatott pamutvászon nadrágkosztümöt viselt, a nyakában csomóra kötött sállal. Marvin most is a komoly fekete öltönyét viselte, tar koponyája csillogott a sárgás tengeri fényben.

– Mikor lesz már vége ennek az egésznek? – kérdezte Marvin, amikor Hamishhez értek. – Amy nem ahhoz a bánásmódhoz szokott, amiben a maguk zsarui részesítik. Ez a Blair azt hiszi, ő tojta a spanyolviaszt.

– Én ahhoz szoktam, hogy hölgyként kezeljenek – fűzte hozzá Amy – , feltételeztem, hogy maguk, britek valamennyien úriemberek.

– Épp olyanok vagyunk, mint a többi nép – felelte nyugodtan Hamish. – Olyanok, mint a cuki. Mindenféle formában meg méretben kaphatók vagyunk, és némelyikünk förtelmes.

– Cuki? – kérdezte pillanatnyilag eltájolódva Amy.

– Édesség – fordított Marvin. – Tudja, Amy otthon arisztokratának számít. Ez a Blair a királynőjükkel biztosan nem bánna így.

– Ha engem kérdez, én nem volnék annyira biztos ebben – felelte Hamish.

– Hát kár, hogy Amy családjából már senki nem él, különben volna ehhez néhány szavuk. – Miközben Marvin beszélt, Hamish az asszonyt figyelte, és észrevette, miként feszül meg a bőr a szeme sarkában, valamint azt is, hogy nyilvánvalóan más téma után tallóz az agyában. Hirtelen az az ösztönös megérzése támadt, hogy Amy hazudik a hátterét illetően. Nos, nem ő volna az első, sem az utolsó, csakhogy mások nem

gyilkoltak, amikor ezt kiderítették róluk. Vagy mégis?

– Miért nem tartóztatja le Blair azt az őrnagyot? Ő volt az egyetlen, aki acsarkodott Lady Jane-re – kérdezte Amy. – Hallott a trükkös lazacfogásról?

– Ó, igen. A pletyka kétszer körbejárt a faluban, meg vissza. A Felföldön nagyon nehéz bármit is titokban tartani.

Amy motyogott valamit:

– Éppen, mint vörös horog… – és Hamish azon tűnődött, van-e ennek köze a legyezéshez.

– Eltekintve a gyilkosságtól – jegyezte meg Marvin –, ez a hely a világ segglyuka. Nem tetszik a táj, nem kedvelem a szálloda mucsai személyzetét. Mi az a HAF?

– Semmi, ami önre vonatkozna, Mr. Roth. Csak egy kifejezés, amit a csapos használ.

– Csapos? – mondta fölöttébb lenézőn Marvin. – Még egy száraz martinit sem képes megcsinálni. Az ő elképzelése szerint egy rész gin három rész meleg francia izéhez. Jézusom, kiborítanak a kurva fószerek ezen a szemétdombon.

– Szívem, vigyázz a nyelvedre – kérte Amy.

Hamish vörös szemöldöke teljesen eltűnt a sildje alatt a döbbenettől.

– Elnézést – mondta ernyedten Marvin. – Azt hiszem, meg vagyok rémülve. Csapdába estem itt. Ha már megejtjük ezt az átkozott egészségügyi sétát, akkor inkább folytassuk.

– Fogtak halat? – kérdezte még Hamish.

– Jeremy és Heather egy-egy pisztrángot – felelte Marvin –, de véleményem szerint lazacot képtelenség fogni. Csak ugrándoznak a vízben, és jó messzire elkerülik a horgokat.

– Kölcsönadhatom magának az egyik legyemet – ajánlkozott Hamish –, szerencsém volt vele.

– Akkor csatlakozzék hozzánk ma este vacsorára, és hozza magával – mondta Marvin. – Mindenki tudja, hogy maga nem dolgozik az ügyön, és már amúgy is kezdjük unni egymást. Végül is közülünk követte el valaki a gyilkosságot, és mindnyájan csak azon spekulálunk, ki lesz a következő.

Hamish elfogadta a meghívást, aztán ment az útjára.

A szállodához közeledve Jeremyt pillantotta meg, aki a Marag felől jött, még mindig horgászszerelésben.

– Fogtam egyet! – kiáltotta, amikor Hamish közelebb ért. Magasra tartotta a méretes pisztrángot.

– Menjünk be a hotelba – mondta Hamish, mert kiszúrt egy feléjük igyekvő riportert és egy fotóst.

Együtt mentek be a kis helyiségbe, ahol Jeremy fölrakta a halat a mérlegre, majd bejegyezte a pisztráng súlyát a horgásznaplóba.

– Úgy hallottam, látták magát Lady Jane szobája előtt aznap este, amelyen meggyilkolták – hozta szóba Hamish.

– Badarság! – felelte Jeremy, miközben óvatosan leemelte a halat a mérlegről. – Nem úgy volt, hogy kimarad a nyomozásból? Blair nemigen örülne, ha megtudná, hogy kérdezősködik.

– Talán nem ujjongana, azt viszont szívesen hallaná, hogy ön miben sántikált – felelte Hamish.

– Akkor mondja el neki, és legyen boldog vele! – ordította Jeremy. Kiszáguldott, majdnem belerohant Alice-be, aki aggodalmasan figyelte őket.

A lány Jeremy után szaladt, nem tántorította el a tény, hogy a férfi az orrára csapta az ajtót. Kinyitotta és bement. Jeremy összekuporodva ült az ágy végében.

– Az a nyamvadt, kíváncsi zsaru – morogta anélkül, hogy felnézett volna.

Alice letelepedett mellé, és megfogta a kezét.

– Mi a baj, Jeremy? – próbálta szóra bírni a férfit. – Egész nap rémesen viselkedtél velem.

– Jézusom, épp elég bajom van, nemhogy még miattad is aggódjak – csattant fel Jeremy. – Megláttak Lady Jane szobája előtt a gyilkosság estéjén.

– Jaj, Jeremy! Mi történt?

– Apám telefonált, és mesélt a nőről. Tudod, ostoba katyvaszba kerültem, amikor Oxfordban voltam, és biztos akartam lenni benne, hogy Lady Jane tartja a száját. Azt felelte, ha vele töltöm az éjszakát, még meggondolja. El tudod ezt képzelni? Az a rémes, vén tehén!

Alice megpróbálta elhúzni a kezét. Mi van, ha Jeremy gyilkolta meg Lady Jane-t? Olyan furának, idősebbnek, indulatosabbnak látszott, és a bal arcán ugrált egy izom.

Jeremy megfordult, és a lányra nézett.

– Biztosan nem számított volna túl sokat, ha megírja – mondta

bátortalanul Alice. – Mármint nyilván nem volt az annyira rémes…

– Neked fogalmad sincs erről – vetette oda Jeremy. Közönyösen elmesélte Alice-nek az oxfordi botrányokat, ámbár azt a tényt kihagyta, hogy még mindig fizeti a pultos lánynak a gyerektartást.

– Sosem szállhattam volna bele a politikába – mondta. Remegett az idegességtől és a haragtól. Miért is nem mesélte el Hamishnek ezt az egészet. Szüksége volt egy italra… vagy valamire.

Hirtelen megragadta Alice-t, és lehúzta az ágyra.

– Ó, Jeremy! – suttogta a lány, teljesen megfeledkezve arról, hogy alig egy perccel korábban gyilkosnak gondolta a férfit. – Szeretsz?

– Igen, igen – motyogta a hajába Jeremy. Elkezdte kigombolni a blúzát, Alice-t pedig annyira boldoggá és izgatottá tette a férfi szerelmi vallomása, hogy szinte élvezte a következő tíz percet.

Hatodik nap

Ne bízz a nő eszében!
JOHN DONNEY: A SZERELEM ALKÍMIÁJA

Hamish nagyon korán ébredt, nem tudott aludni. Szánalmas vacsoraparti volt, szemlátomást csak Alice érezte jól magát. Daphne Gore-t alighanem Lady Jane szelleme kísértette, mert úgy viselkedett, mintha teljes gőzzel el akarná rontani mindenkinek az estéjét. Az őrmester csak annak örült, hogy az ifjú Charlie nem volt jelen. A gyerek – az anyja személyében – épp eleget szenvedett hisztérikus nőktől. Hamish a sötétszürke öltönyét vette fel, amelyet azokra az alkalmakra tartogatott, amikor elment a templomba, Daphne Gore pedig megjegyezte, hogy úgy fest, mintha temetésre készülne. Aztán a Roth házaspárnak kezdett szónokolni az amerikai nagy hatótávolságú irányított lövedékekről, ámbár mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy csak gonoszkodni próbál, és valójában nem izgatja a téma.

Mindnyájan túl sokat ittak, Amynek ugyanis megvolt az az idegesítő szokása, hogy örökösen újratöltötte a poharakat, nem várta meg, amíg körbejár a pincér.

Végül pedig, az igazán förtelmes este csúcspontjaként, Priscilla jött be vacsorázni a szállodába John Harringtonnal. A fiatalemberben minden megvolt, amit Hamish ki nem állhat egy férfiban. Hangos angol affektálással okvetetlenkedett a bor miatt, kritizálta az ételt. Továbbá: remekül szabott öltözék, makulátlanul borotvált áll, markáns, napbarnított arc, hullámos barna haj – és megnevettette Priscillát.

Hamish úgy döntött, kiviszi a csónakot, és megpróbál makrélát fogni. Lebattyogott a vízpartra, majd elkötötte evezős csónakja kötelét. Ekkor pillantotta meg a kis Charlie Baxtert, aki vágyakozva őt nézte.

– Ki akarsz jönni velem? – kiáltotta Hamish, mire Charlie már futott is a fövenyen. – Mit csinálsz idekint ennyire korán, kölyök? – kérdezte az őrmester. – Még hat óra sincs.

– El akartam szabadulni – felelte Charlie. – A mamám nem bánja, gyakran jövök ki egy korai sétára. Brutális a helyzet. Én a nénikémmel szeretnék maradni, anya pedig azt akarja, hogy menjek vissza vele.

– Talán elbeszélgetek a mamáddal – mondta Hamish. – Ugorj be, és maradj csöndben.

Charlie engedelmesen beült a csónakba, Hamish pedig kilökte a Lochdubh nyugodt vizeire. A nap épp kikandikált a láthatár fölött. A víz olyan volt, akár a tükör, fölötte felhőtlen az égbolt.

– Úgy tűnik, meleg napunk lesz – jegyezte meg Hamish. Bemászott, és megfogta az evezőket. Egyenletes tempóban evezett ki a tóra.

– Hova megyünk? – tudakolta Charlie.

– Makrélát fogni. Halálosan könnyű.

– Mivel?

– Villantóval. Majd megállok egy kicsit, és megmutatom, hogyan kell.

– Egészen a tengerig megyünk?

– Nem, csak egy kicsivel távolabbra.

Charlie ismét elhallgatott, a csónak oldalába kapaszkodva a vízen táncoló napfényt leste.

Hamish végül betette a csónakba az evezőket, és egy spulni erős madzagot vett a kezébe. Számos horog és ezüstvillantó volt hozzáerősítve.

– Csalit teszünk a horgokra? – kérdezte érdeklődve Charlie.

– Nem, a villantók csinálják a trükköt. A makréla majdnem mindenre ráharap, ezért nevezik őket a tenger ganéevőinek. Csak begöngyölíted a zsinórt, és hagyod kiterülni a csónak mögött – magyarázta Hamish.

Ismét evezni kezdett, ezúttal lassan és könnyedén, időnként letéve az evezőt. Mögöttük füst fodrozódott a falu kéményeiből, s a hegyek kicsavart, groteszk alakja élesen rajzolódott ki a tiszta ég előtt.

– Állítsa meg a csónakot! – visította hirtelen Charlie. – Azt hiszem, kapásunk van!

– Húzd be a zsinórt – mondta Hamish, s a csónakba tette az evezőket. Charlie lázasan tekerte a zsinórt.

– Hal van a végén! – ujjongott. – Hal!

– Húzd be őket, ügyes vagy.

Charlie megrántotta a zsinórt, s a horgok, a villantók meg a halak bezuhantak mögé a csónakba.

– Négy makréla! – lelkendezett a gyerek, miközben Hamish gyakorlottan kiakasztotta a horgokat, s agyoncsapta a halakat.

– Megpróbálhatjuk újra?

– Ó, nem – felelte Hamish –, csak annyit tartunk meg, amennyit megeszünk. Készen állsz a reggelire?

– Úgy érti, mi fogjuk megsütni őket?

– De még mennyire. Ahhoz túl korán van, hogy felébresszük a mamádat, szóval bedobunk neki egy cédulát az ajtón, hogy tudja, hol vagy.

Charlie bátortalanul mosolygott. Hamish még sosem látta ennyire gyereknek. A fiú így szólt:

– Tudja, tényleg sokkal jobb minden most, hogy az a förtelmes nő meghalt. Bárcsak itt maradhatnék!

– Hiszen a nagynénéd csak a nyárra jött fel.

– Meghallottam, hogy maradna, és beíratna Strathbane-be, ha a mamám megengedné.

– Te ezt szeretnéd?

– Igen, Mr. Macbeth. Nahát, Mr. Blair várja magát a parton – mondta a fiú. – Akkor nem tudjuk megsütni, amit fogtunk?

– Dehogynem. Bármi történik, evésre mindig jut idő.

Magában azonban Hamish ezt gondolta: Nagyon fontos dolognak kell lennie, ha Blair ilyen korán fölkelt az ágyából.

– Hát, elkaptuk az emberünket – fogadta őt Blair, miután partra húzta a csónakot. – Miközben jól érzi magát és gyerekekkel játszik, én kaptam egy hívást a Scotland Yardtól. Peter Frame őrnagyot két évvel ezelőtt letartóztatták, mert meg akarta fojtani a titkárt a Buffers Clubban, a Pall Mallen. Ebből mire következtet?

– Azt mondanám, ez még nem bizonyíték arra, hogy ő fojtotta meg Lady Jane-t.

– Igen, hát ez az, amiért maga falusi zsaru, én meg nem. Az ember tanúk előtt fenyegette meg a nőt.

– Letartóztatta?

– Még nem, egyelőre a kérdéseinkre válaszol.

– Gondolom, szép háborús érdemei vannak.

– Neki aztán nem – nevetett Blair. – Van itt valami más is, amit megtudtunk róla. Nagyon idősnek látszik, Isten a tudója, de mindössze ötvennégy éves. Sosem volt háborúban, sosem látott ütközetet. Odalent Lincolnshire-ben volt őrnagy az oktatási hadtestnél.

– Biztos vagyok benne, hogy Lady Jane tudott erről – mondta lassan Hamish.

– Nagyon jól megvagyunk a maga segítsége nélkül is, de ahelyett, hogy horgászással pocsékolja az idejét, utánanézhetne a feladatainak. Az a faszkalap Halburton-Smythe tegnap este üvöltözött a telefonban valami vadorzó miatt.

– Majd én gondoskodom erről – felelte Hamish, de Blair már nagy léptekkel távozóban volt.

Hamish mélyen elgondolkodva nézett a nyomozó után. Mi lenne, ha egy másik horgászcsoportban is volna egy Lady Jane? Ugyanilyen hazugságok és piti sznobizmus kerülne a felszínre?

Charlie megrántotta a rendőr ruhaujját.

– Én nagyon kedvelem Frame őrnagyot. Kicsit bosszantó, de olyan vicces.

– Hagyjunk üzenetet anyukádnak – mondta Hamish –, aztán reggelizünk.

Ám mielőtt nekiállt volna reggelit készíteni, még telefonált Angus MacGregornak, a semmirekellő alaknak, aki a falu túlsó végén lakott.

– Te vagy az? – kérdezte. – Szóval… izé… Angus. Bűneid kiderültek, úgyhogy jövök és letartóztatlak, miután megettem a reggelimet.

Charlie érdeklődéssel hallgatta a gágogást a telefonból.

– Ostobaság – mondta végül Hamish –, zagyvaság. Megvetted azt az új puskát, és mindenki tudja, hogy a fészerajtót sem vagy képes eltalálni. Hamarosan ott leszek a bilinccsel.

Hamish letette a kagylót, és Charlie-ra vigyorgott.

– Ha tudja, hogy le fogja tartóztatni, megszökhet – mondta elkerekedett szemmel a fiú.

– Pontosan így lesz – felelte a konyha felé tartva Hamish. – A legjobb, ha itt elrejtőzünk, mert bármelyik pillanatban megérkezhetnek az őrnaggyal. Tudod, Angusnak felesége meg három gyereke van, és nem volna helyes elvenni tőlük és börtönbe csukni az apjukat. Valószínűleg egy kis időre Aberdeenbe megy, majd amikor azt hiszi, már megfeledkeztem a dologról, visszajön. De meg sem próbálja még egyszer elejteni az ezredes szarvasait.

A kiadós reggeli után – a makrélát kukoricapehelyben megforgatták, és vajban sütötték meg – Hamish hazakísérte Charlie-t, és néhány percre bezárkózott Mrs. Baxterrel, ámbár a tűkön ülve várakozó Charlie számára ez végtelenül hosszú időnek tűnt.

Amikor Hamish ismét megjelent, csak megborzolta Charlie fürtjeit, és távozott.

A szálloda felé őgyelgett, tudni akarta, milyen programot terveznek aznapra a horgásztanfolyamnak. Az ifjú Charlie és az őrnagy kivételével valamennyiüket a társalgóban találta, John előadását hallgatták a pisztráng meg a lazac természetéről.

A Roth házaspár, Daphne, Jeremy és Alice fényes kedvében volt. Még John Cartwright is megeresztett néhány viccet. Mindannyian hallottak az őrnagy „letartóztatásáról", és mindannyian úgy döntöttek: hisznek a bűnösségében.

– Feltételezem, Mr. Blairnek nem kell többé kínvallatnia bennünket – mondta John –, úgyhogy visszamehetünk az Alsh-tóra, és legyezhetünk egy jót.

Amikor mindnyájan elhagyták a szállodát, Hamishnek feltűnt, hogy Jeremy Blythe átkarolja Alice vállát.

A lány Jeremy ágyában töltötte az egész éjszakát. Kába volt a kimerültségtől, a boldogságtól és a megkönnyebbüléstől. Hajmeresztő, hogy Cartwrighték kombijával kell utaznia Charlie-val, aki az imént csatlakozott a társasághoz, Jeremyt pedig kénytelen Daphnéval hagyni, de a férfi megígérte, hogy együtt töltik a napot. Alice biztos volt benne, hogy Jeremy hamarosan megkéri a kezét.

A rémálomnak vége, a gyilkost letartóztatták. Akárcsak a többiek, ő sem hitt különösebben a „segítsük a rendőrséget a nyomozásban" blöffben. Azon tűnődött, vajon beidézik-e tanúnak a bíróság elé. Izgalmas volna, hiszen már nem kell tartania az újságoktól.

Most barátságosnak tűnt a táj. A hegyoldalakon lila pompájában tündökölt a hanga. Magasan az égbolton vándorsólyom szárnyalt a széllel.

És akkor egy pici felhő tűnt fel Alice elméjének napos horizontján. Éltető volt a tiszta, friss levegő, ehhez képest mocskosnak tűnt az éjszaka sötét lepedőcsatája. Jeremy megint nem várta meg, hanem előresietett reggelizni, ő pedig egyedül ment le. Se egymásba fonódó tekintetek, se összenézések, se kéz a kézben sétálgatás. Alice vállat vont, s a világ dolgaiban tapasztalt nőnek próbálta érezni magát. Durr bele, aztán köszönöm, hölgyem – ez a realitás, minden férfi egyforma.

Ám jobb kedvre derült, amikor kiszállt a kocsiból, és Jeremy vigyorogva rákacsintott.

Akkor pedig ismét szárnyalt a szíve, mikor Daphne hiába próbálta rávenni Jeremyt, hogy vele horgásszon a folyó torkolatánál.

– Itt maradok Alice-szel – mondta a férfi –, úgy tűnik, neki szerencséje van.

Hát mi ez, ha nem a szerelem nyílt kinyilatkozása?

Jeremy és Alice ebédidőig kellemesen, ámbár sikertelenül horgászott. A lányban nyoma sem volt a korábbi horgászláznak. Neki nem kellett más, csak Jeremy társasága. Ám amikor eljött az ebédidő, világossá vált: a férfit bizony még fogva tartja a vágy, hogy a horgára kapjon egy halat.

– Hol van Daphne? – kérdezte morcosan. – Még egy sneci sem akadt a horgomra. Talán mégis vele kellett volna mennem.

– A tó végén, a folyónál – válaszolt Heather.

– Ha még mindig horgászik, biztosan fogott valamit – így Jeremy. – Megyek és megnézem.

Heather most Alice komor ábrázatára pillantott.

– Egyék meg a szendvicset – mondta szelíden –, aztán mindannyian odamegyünk, és megnézzük. Ó, az áldóját, itt jön az őrmester! El sem hiszem, hogy egészen idáig elkutyagolt egy potyaszendvicsért…

Hamish felbattyogott, vörös haja és kifényesedett egyenruhája csillogott a napfényben.

– Hogy van Frame őrnagy? – tudakolta Alice. – Elvitték már Strathbane-be?

– Nem. Azt hittem, mostanra már ideért – felelte Hamish.

– Ide? – sikoltottak fel egy emberként.

– Aha. Kénytelenek voltak elengedni. Az a bizonyos ügy, ami szerint állítólag fojtogatta a klub titkárát, csak vihar volt egy pohár vízben. A titkár ugyanis rossz néven vette, hogy az őrnagy nem fizette be a tagsági díjat, a derék őrnagynak pedig, aki alaposan felöntött a garatra, ez feltehetően nem is állt szándékában. Szó szót követett, és az őrnagy nekiment a titkárnak. A klubtagoknak kellett szétválasztaniuk őket. Kihívták a rendőrséget, de előállítás nem történt. Azért nem lehet börtönbe küldeni egy embert, mert pár éve részegen csúnyán viselkedett.

– De ha nem ő a gyilkos – jegyezte meg Alice –, akkor kicsoda? Megütközve néztek egymásra.

Ekkor halk sikolyt sodort feléjük a könnyű szél.

– Daphne! – kiáltotta talpra szökkenve John Cartwright.

Valamennyien a tóhoz rohantak, és belegázoltak a vízbe. Hamish

levette a cipőjét, a zokniját meg a nadrágját, s amúgy zubbonyban, sapkában és alsónadrágban indult utánuk a vízbe. Röhejesen festett.

Miközben a sekély tó vizét szántották, meglátták Daphnét. A botja meghajlott, a zsinórja feszült, a lány hátraüvöltött a válla fölött.

– Ne jöjjenek közelebb! Egyedül akarom kifogni!

De mindnyájan továbbmentek, s figyelték, hogyan harcol a lány az ugráló, el-elmerülő hallal.

– El fogja veszíteni! John, csinálj valamit – kiáltotta Heather.

– Én aztán nem – felelte a férje. – Nem köszönné meg a segítségemet. Nézd csak az arcát.

Daphne mintha éveket öregedett volna. Száját szorosra zárta, az erőlködés mély ráncokat vésett mindkét sarkába.

Fél óra telt el. Még a félig felöltözött, nevetségesen kinéző Hamish sem moccant. Daphne a sekély vízben fárasztotta a lazacot – mert bizony lazac volt.

Váratlanul dühös kiáltással eldobta a botját, mint valami rögbijátékos rávetődött a lazacra, majd keblére szorítva a halat felállt a habzó, örvénylő vízben.

Kirohant a partra, felbukdácsolt a rézsűn, elesett, megvágta a térdét, majd felállt – jó darabon kiszakadt a horgászcsizmája –, továbbfutott, mígnem lerogyott a zsombékos fűben, maga alatt a fészkelődő hallal.

Mindnyájan kiszaladtak a partra.

– Hadd vegyem ki a horgot a szájából, és megölöm magának – kiáltotta John.

– Ne merészelje! – felelte Daphne. – Ez az öröm az enyém.

A tóparton felhangzó kiáltás mentette meg őket attól, hogy végignézzék, miként öli meg Daphne a lazacát. Az őrnagy állt ott teljes legyezőfelszerelésben.

Átgázolt a vízen, hogy csatlakozzék a többiekhez. Hamish nézte, amint közeledik. Arra számított, hogy tombolni és üvölteni fog a szégyen miatt, amiért bevitték az őrsre, de az őrnagy Daphnéra és a lazacra szegezte tekintetét.

– Istenem! Hát ez meg hol akadt horogra?

– Arra – zihálta Daphne.

– Milyen legyet használt?

– Páratlan Gore-t. Apám egyik találmánya.

– Az édesapja hol horgászik?

– Van egy birtoka Argyllben, de csak nyáron használja. Még azt sem hagyja, hogy megpróbáljam, ezért jöttem ide. Száz fotót fogok küldeni neki.

Heather szólni akart, hogy kifejezze együttérzését az őrnagynak, amiért így bántak vele a rendőrök, de a férfi már bent volt a vízben, szeme fanatikusan csillogott, minden porcikájával a habzó vízre összpontosított.

A nő ekkor lett figyelmes Jeremy feszülten tűnődő arckifejezésére. Istenem – gondolta –, Daphne megjegyzése az apja argylli birtokáról célba talált. Szegény Alice!

– Hahó!

Priscilla Halburton-Smythe karcsú alakja tűnt fel a túlsó parton.

– Mr. Macbeth! – kiáltotta.

– Nem ártana, ha előbb felkapná a nadrágját – jegyezte meg Marvin Roth, de Hamish már Priscilla irányába tartott a tavon keresztülgázolva.

– Tyűha! – mondta Marvin. – Ha a csaj meglátja, akkorát fog visítani, hogy itt kő kövön nem marad.

– A felföldiek nagyon prűdek bizonyos dolgokban – mondta Heather –, viszont a ruhátlanság szemlátomást nem hozza zavarba őket, és biztos vagyok benne, hogy mostanra már a Halburton-Smythe család tagjai is hozzászoktak ehhez.

– Csuromvíz vagy – kuncogott Priscilla, amikor Hamish kigázolt a vízből. – Azért rohantam át, hogy szóljak neked, papa szörnyen haragszik. R beszélgetéseket fogadott Amerikából és Londonból, pontosabban Lucy Hanson, a titkárnő fogadta a hívásokat és vette át az üzeneteket abban a hiszemben, hogy a birtokhoz van valami közük. Kértem papát, adja át nekem az üzeneteket, hogy továbbíthassam, de nem volt rá hajlandó.

– Talán ha most odamennénk, körülnézhetnénk az irodában, már amennyiben apád nincs a közelben – javasolta Hamish. Víz csurgott rőt szőrű lábán.

– Szerencsénk lehet, mindenki a kertben teázik. Semmi nincs nálad, amivel megtörölhetnéd magad? Úgy festesz, mintha valamelyik Folytassa… filmből léptél volna ki.

– Ha kinyitjuk a kocsi ablakait, elég gyorsan megszáradok – felelte Hamish –, csak a lábam vizes. A fenekemig nem ért fel a víz.

– Az én kocsimmal megyünk – mondta Priscilla –, aztán visszadoblak

ide. Volt valakinek kapása?

Útközben Hamish beszámolt Daphne lazacfogásáról, és Priscilla hátravetett fejjel kacagott. Rózsaszín pamut zsákruhát viselt, karcsú, napbarnított lábán fehér, vékony pántos és nagyon magas sarkú szandált. Lábszára akár a szaténselyem. Hamish azon tűnődött, vajon borotválja-e, vagy természettől fogva ilyen bársonyos? Arról ábrándozott, milyen volna végigsimítani ezen a selymes simaságon le- vagy fölfelé.

– Elég az álmodozásból – mondta Priscilla –, megjöttünk.

– A bekötőút egyik nyugis részén föl kell vennem a nadrágomat. De úgy tűnik, nincs itt senki, úgyhogy fel is kapom.

– Csak igyekezz! Ó, Ura…

Hamish már felhúzta a zokniját, s éppen a nadrágot igazgatta a kocsibehajtó kavicsán, amikor Halburton-Smythe ezredes, valamint a neje és öt vendég, köztünk John Harrington fordult be a ház sarkánál.

Az ezredes kidülledt szemmel meredt Hamishre, aki fél lábával a nadrágban megkövülten állt. Biztosan azt fogja mondani: Mi az ördögöt jelentsen ez? – gondolta Hamish.

– Mi az ördögöt jelentsen ez? – üvöltött az ezredes.

Mrs. Halburton-Smythe, aki fiatalabb volt a férjénél, és a maga sápadt szőke szépség módján nagyon csinos, felkiáltott:

– Gyere ide, Priscilla, de ebben a minutumban!

A lány az őrült magyarázkodásra gondolt Daphne lazacáról.

– Majd később mesélek róla – mondta inkább.

Az ezredes haragosan megindult.

– Szálljon be a kocsiba, Mr. Macbeth!

Hamish bevetődött az autóba – még mindig csak félig volt rajta a nadrág. Priscilla a másik oldalról ugrott be, és elviharzottak, mielőtt az ezredes odaérhetett volna.

– Ezért még kapok – morogta felhősen Priscilla. – Tudod, papa sosem hallgat végig, igazából ezért nem mond el neki senki semmit.

Hamish fölrángatta a nadrágját.

– És mit szól majd ehhez a fiatalúr? Apád közölte velem… tulajdonképpen felszólított, hogy tartsam magam távol tőled, mert maholnap eljegyeznek.

– Gondolom, jobb volna, ha eljegyezne valaki – felelte az útra koncentrálva Priscilla, így nem láthatta útitársa fájdalmas arckifejezését. – Végül is elvittek Londonba a báli szezonra, de nem sokat értek vele.

Rengeteg pénzükbe került. A többi lány, úgy tűnik, megelégszik azzal, ha előnyös házasságot köt. Sarah barátnőm őrülten odavolt egy fickóért, mégis valaki máshoz ment hozzá. Azt mesélte, miközben az oltár felé lépkedett, arra gondolt, hogy „bárcsak ez meg ez lehetett volna”, de most gyereke van, és nagyon boldognak látszik.

– Én viszont úgy gondolom, pokoli lehet olyanhoz feleségül menni, akit nem szeretsz – mondta szemét az útra szegezve Hamish.

– Csakugyan? Ki gondolná, hogy a rendőrök ilyen romantikusak – jegyezte meg csak úgy mellékesen Priscilla, és csöndben folytatták az utat visszafelé.

– Üzenem apádnak, elkaptam a vadorzóját – szólalt meg aztán Hamish. – Jobban mondva elhagyta Lochdubh-t, mielőtt letartóztathattam volna, de ez a vadorzó nem fogja még egyszer zaklatni Halburton-Smythe ezredest.

– Talán ettől majd lecsillapodik. Feltételezem, meg kell kapnod azokat az üzeneteket. Nézd, éjfél körül osonj oda hozzánk, majd én beengedlek. Megpróbálom kicsenni neked az üzeneteket az íróasztalból.

Hamish bólintott, s amolyan köszönetféleképp fölemelte a kezét, mikor a lány elhajtott. Aztán a horgásztársaságra fordította figyelmét. Alice a tó partján üldögélt, vadvirágokból koszorút kötött, mint valami modern Ophelia, eközben Jeremy és Daphne élénken beszélgetett a csónakban a vízen. A Roth házaspárnak vagy Cartwrightéknak nyoma nem volt. Hamish levette a zubbonyát, a feje alá rakta, és teljes hórihorgas hosszában elnyúlt a füvön. Az egész horgásztársaságot lefuttatta az agyában: incidenseket idézett fel, arckifejezéseket, Lady Jane szavait. Egy idő múlva mindnyájan összemosódtak a fejében, és elaludt. A csoport lármája ébresztette, épp összepakoltak. Az őrnagy fogott egy lazacot, nem volt ugyan olyan hatalmas, mint Daphnéé, de elég nagy ahhoz, hogy a férfi úgy járjon-keljen, mint aki most találta meg a Szent Grált.

Charlie futott oda Hamishhez.

– Mit mondott a mamámnak, Mr. Macbeth?

– Semmi értelme elmondanom neked, kölyök, hátha mégsem úgy alakulnak a dolgok. Csak imádkozz! Na, ugorj be, majd én hazaviszlek.

Így aztán a szorongó, összezavarodott Alice egyedül utazott visszafelé a hátsó ülésen Cartwrighték kombijában. Bárcsak Jeremy vele aludna ma éjjel, akkor biztos volna a dolgában.

Amikor Hamish visszaérkezett, Blair már várta. A detektív a szállodába készült egy újabb kihallgatáskörre. Dühöngött, hiszen olyan biztos volt az őrnagyot illetően. Az őrmesteren tombolta ki a haragját, lustának, féleszűnek, haszontalannak titulálta, miközben az szenvtelenül vigyázzban állt, az esze pedig nyilvánvalóan másutt járt.

Blair a horgászcsoport tagjaival szemben is a legrosszabbat hozta ki magából aznap este. Vacsoránál gyűltek össze, s most már valamennyien azt kívánták, bárcsak hazamehetnének. Blair közölte velük, hogy vasárnap reggel eltávozhatnak, de a rendőrség még keresni fogja őket, miután hazamentek. Számítsanak rá.

Még ahhoz sem volt szíve senkinek, hogy elmosolyodjék Marvin Roth külsején. Az amerikai teljes felföldi öltözékben jelent meg, skót szoknyában és pléddel, egészen a zoknijában rögzített fekete késig.

Hamish úgy döntött, hosszú sétával üti el az estét. Az irodájában reménytelennek tűnt használni a telefont, hiszen Blair közölte a szándékát, miszerint az este jelentős részét ott fogja tölteni, hogy ismét átrostálja a bizonyítékokat és telefonálgasson.

Alice vacsora után a szobájában várt és várt. Jeremy a bárban iszogatott Daphnéval, végül a szobájához kísérte a lányt, s az ajtófélfának támaszkodva rámosolygott.

– Behívsz? – kérdezte.

– Nem – nevetett Daphne –, ma este nem. Megfájdult a fejem.

Jeremy homlokráncolva állt, miután a lány becsukta az ajtót. A bárban elfogyasztott tömérdek gin dacára nyugtalanság marcangolta. Lassú léptekkel végigbaktatott a folyosón egy távolabbi szobához, és bekopogott.

– Nyisd ki, Alice, én vagyok az.

Hamisht akaratlanul is a gyilkosság helyszínére vezették a léptei. Emitt-amott bevilágított a bokrok közé, ámbár nem sok reménnyel, hogy bármit is talál, hiszen a rendőrség már alaposan átfésülte a területet.

Hirtelen kikapcsolta az elemlámpát, és mozdulatlanul állt. A medence fölött, azon a kis tisztáson, ahol a horgászcsoport ült a gyilkosság felfedezése után, megreccsent egy ág. Hamish az ösvény mellett, a magas fűben haladt óvatosan a tisztás felé, hogy ne üssön zajt. Van valami ősi és hátborzongató a felföldi csöndben. Nagyon nyugodt volt az éjszaka. Hamish a tisztás szélén megállt. Újhold világított a fák között,

fénynyalábok szabdalták a teret.

Amy Roth guggolt a reszkető fényben, idegesen keresgélt a fűszálak között.

– Jó estét, Mrs. Roth – szólalt meg Hamish.

Amy lassan fölállt, és szembefordult a férfival. Arca fehér korong az árnyékban.

– Ki az? – súgta a nő.

– Macbeth őrmester.

– Ó! – Amy halkan sóhajtott, és idegesen porolgatta a ruháját. – Elvesztettem az öngyújtómat. Arra gondoltam, esetleg itt hagytam.

– Furcsa idő és félelmetes hely az öngyújtókereséshez – jegyezte meg Hamish. – Valójában miért van itt?

– Későre jár – mondta az őrmester felé indulva Amy –, visszamegyek a szállodába.

– Mióta gyanúsítja a férjét a gyilkossággal?

Amy az arcához kapta a kezét.

– Marvin annyira erőszakos tud lenni – suttogta –, de képtelen… Biztosan… – Zihálva félrelökte Hamisht, és lefelé menekült az ösvényen.

Hamish fejcsóválva tekintett utána. Csak találgatott, de a megjegyzése telibe talált. Körbevilágított a tisztáson, majd úgy döntött, mielőtt abbahagyja a keresgélést, még megvizsgálja a medence körül a talajt. A földön és a bokrokban keresett-kutatott, amikor valami megragadta a tekintetét. Utat tört magának az aljnövényzetben, és odavilágított az elemlámpával. Kék szövetdarabka akadt fönn egy tüskén. Fura, hogy a helyszínelők nem vették észre.

Óvatosan leemelte a tüskéről, és közelebbről is szemügyre vette. Púderkék volt, és akril. Emlékezett rá, hogy Alice viselt kék nadrágkosztümöt a horgásztanfolyam első napján.

Elgondolkodva ült le a medencénél, mutató- és hüvelykujja közé fogva megfordította a szövetdarabot. Csakhogy valaki máson, mégpedig a minap látta ugyanezt a színt. Hamishnek hirtelen ökölbe szorult a keze. Félelem és rettegés lett úrrá rajta.

– Jaj, ne! – suttogta.

Hetedik nap

A tapasztalt legyes arról ismerszik meg,
hogy képes egy méretes halat átlagos
vagy könnyű felszereléssel kifárasztani.
GILMER G. ROBINSON: LEGYEZŐHORGÁSZAT

Éjfél után három perccel Hamish a Halburton-Smythe kastélytól jó messzire leparkolta a kocsiját, és gyalog tette meg az út hátralévő részét. Már azon morfondírozott, vállalja a kockázatot, bemegy, és elindul egyedül, amikor kinyílt az ajtó.

– Igyekezz, mielőtt felébresztjük az egész házat – suttogta Priscilla.

Mutatta az utat fel a lépcsőn a hálószobájához. Fehér pamut hálóinget és köntöst viselt – nem tett közszemlére semmit –, Macbeth őrmester mégis úgy érezte, sosem látott ilyen csábos fehérneműt egész életében.

– Szóval – Priscilla leült az ágy szélére, és megveregette maga mellett a helyet –, vacsora közben sikerült bejutnom az intézői irodába, amikor mindnyájan a te nyomozásaidon csámcsogtak. Mami elhitte a sztorit, annyit mondott csak, hogy ez is amolyan rád jellemző kelekótyaság volt. Találtam üzeneteket, de Miss Dimwit gyorsírásával.

Hamish elvette a jegyzeteket.

– Magam is tudok gyorsírni, Miss Halburton-Smythe, de lássuk csak, el tudom-e olvasni. Igen, azt hiszem…

– Alszol, Prissie? Beszélni akarok veled.

– A papa – nyöszörögte Priscilla. – Be az ágyba, gyorsan a takarók alá! Amennyire csak tudsz, tapadj a falhoz.

Hamish szerencsére nem egyenruhában jött. Meleg volt az éjszaka, ezért kockás pamutinget és viseltes flanelnadrágot vett fel.

Beugrott az ágyba a takarók alá, és összekucorodott. Priscilla melléfeküdt, s a párnáknak támaszkodott.

– Gyere be! – kiáltotta.

Hamish mozdulatlanul feküdt a fejére húzott takaró alatt. Arca Priscilla combjának nyomódott. Megpróbálta elmozdítani, mire a lány, amúgy figyelmeztetésül, hogy maradjon nyugton, rácsapott a takarókra.

Halburton-Smythe ezredes lépett a szobába. Az ágy szélére telepedett,

Priscilla pedig arrébb fészkelődött, hogy helyet csináljon neki. Egészen nekinyomódott Hamishnek, aki csaknem felnyögött.

– Nézd, báránykám, lehet, hogy Harringtonék holnap elutaznak, mégpedig abból az egyszerű okból kifolyólag, hogy nem vagy hajlandó elhatározni magad – hallotta Hamish az ezredest. – Harrington derék fiú, és nem is arról van szó, hogy másba vagy szerelmes. Nem adhatsz kosarat egyik fickónak a másik után.

– Dolgozhatnék, papa.

– Ostobaság. Házasság és gyerekek, a nő számára ez az egyetlen karrier. Tehát mit mondjak Harringtonnak?

– Mondj neki bármit – ásított Priscilla. – Baromira fáradt vagyok, papa. Megígérem, holnap kedves leszek Johnnal, feltéve, ha most elmész.

– Remek – felelte az ezredes –, de ne várakoztasd őt túl soká.

Hamish mérhetetlen megkönnyebbüléssel hallotta, amint végre becsukódik az ajtó. Priscilla félrelökte az ágyneműt, és a férfi kócos, vörös hajára nézett.

– Nagyon aranyosan festesz, ha nincs rajtad az a förtelmes egyenruha – jegyezte meg. – Biztosan majdnem megfulladtál. Vörös az arcod, és úgy lihegsz, akár egy víziló.

– Jól vagyok – felelte Hamish, és nagy nehezen felült. – Hadd vessek egy pillantást azokra a jegyzetekre.

Priscilla kivette a papírlapokat a párnája alól, és a férfi kezébe adta. Hamish homlokát ráncolva tanulmányozta a gyorsírást, majd megkeményedett az arca.

– Használnom kell a telefont – mondta.

– Rémesen nézel ki, mi a baj? – kérdezte a lány. – És miért nem használhatod a saját telefonodat a rendőrőrsön?

– Blair valószínűleg egész éjjel ott tanyázik. Telefonálhatok a birtokirodából?

– Igen, ameddig senki nem fedez fel. – Priscilla fölöttébb rosszkedvűnek érezte magát, és nem értette, miért. – Nem gondoltam volna, hogy ennyire lelkesedsz a munkádért.

– Aha – felelte Hamish. Átmászott a lányon, hogy kikászálódhasson az ágyból. – Majd leosonok a lépcsőn. Senki nem fog meghallani.

– Jó éjt! – mondta morcosan Priscilla.

Hamish lemosolygott a párnákon fekvő lányra.

– Köszönet mindenért, Miss Halburton-Smythe. – Hirtelen lehajolt, arcon csókolta a lányt, és céklavörös ábrázattal kimenekült a szobából.

– Nocsak, nocsak – dünnyögte Priscilla. Megérintette az arcát, és zavartan bámult a becsukott ajtóra.

Hamish a telefonkészülék mellé telepedett az intézői irodában, s fejben végiglapozta számos rokona nevét: ott van Rory Londonban, Erchie New Yorkban, Peter Hongkongban, Jenny Aylesburyben, ami elég közel fekszik Oxfordhoz…

Végül felvette a kagylót, és tárcsázni kezdett.

Sápadt hajnal világította meg az eget és a vizet, amikor Hamish Macbeth fáradtan baktatott a vízparton. Még el kellett intéznie valamit lefekvés előtt, amire csak a kötelesség ösztönözte. Nehéz volt a szíve, szája mozgott a néma imádság közben.

Egy fehérre festett kapunál befordult, s a ház hátába került, a konyhaajtóhoz. Hangosan, hosszan kopogott az üvegen, mígnem fény gyúlt az emeleten. Várakozott, majd lefelé tartó lépteket hallott, aztán a konyhaajtó felé közeledő csoszogást.

Kinyílt az ajtó, és Tina Baxter pislogott idegesen Hamishre. Rózsaszín gyapjúpongyolájának nyakát markolászta. Minden szín kiszaladt az arcából.

– Igen, én vagyok – mondta nehézkesen Hamish. – Bemehetek?

A nő félreállt, az őrmester pedig belépett mellette a konyhába. Mrs. Baxter követte őt, és úgy rogyott le az asztalhoz, mintha nem bírná megtartani a lába.

– Korábban jártam itt, mikor az ifjú Charlie jövőjéről beszéltem önnel. Akkor kék ruhát viselt. – Hamish borítékot húzott ki a zubbonya zsebéből, és kivette a szövetdarabkát, melyet a bokron talált a medencénél. – Ez a magáé?

– Igen – suttogta Mrs. Baxter. Kezébe temetve arcát, sírva fakadt.

– Nem tehetek róla – zokogta –, a szégyen… Hogy az én Charlie-m neve megjelenjen az újságokban. Be kellett fognom annak a nőnek a száját.

Hamish letelepedett az asszonnyal szemben. Már kezdett kitisztulni a feje, korábbi rettegése alábbhagyott, amint átvette helyét a józan ész. A nap első sugarai kezdték átmelegíteni a konyhát.

– Mrs. Baxter – mondta szelíden Hamish –, közvetlenül a gyilkosság

után a helyszínelők minden bokrot, rézsűt, hangát és fát átfésültek nyomok után kutatva. Naggyon furcsa, hogy ők ezt nem találták meg, én viszont igen.

– Én tettem. – Tina Baxter az őrmesterre meredt, meg-megrángott az arca.

– Aha. Ezt maga tette, mármint a bokorra. A gyilkosságot viszont nem ön követte el. Levágott egy darabkát a ruhájából, és ott hagyta, abban a reményben, hogy valaki majd megtalálja. Szóval, most ismét elcsevegünk egy kicsit Charlie-ról. Tizenkét éves. Tizenkettő. Csak erre gondoljon. Erős fiú, viszont kizárt, hogy elbírt volna egy Lady Jane testalkatú nővel. Aztán ott van a srác jelleme…

– Rossz vér, rossz vér. – Tina Baxter mindkét kezével megmarkolta, majd elengedte a pongyoláját. – Az apja erőszakos volt. Azzal fenyegetett, hogy megöl, ha nem egyezem bele a válásba. – Egyre hisztérikusabban beszélt.

– Szerintem maga egy szentet is kihozna a béketűrésből – mondta őszintén Hamish. – A legszívesebben magam is megütném. Az ostobán kihelyezett bizonyítéka miatt megfordult a fejemben, hogy talán Charlie követte el a gyilkosságot, maga pedig megpróbálja önmagára hárítani a felelősséget. Tisztában van ezzel? Veszélyes nő maga. Most megmondom, mit fog csinálni. Itt hagyja Charlie-t a nagynénjénél, és azt javaslom, menjen haza, és keressen fel egy dilidoktort. Még őrületbe kergeti ezt a gyereket a hisztériájával. Viszont ha nem teszi meg, amit mondok, tájékoztatni fogom az újságokat, hogy ön képesnek tartotta a saját fiát a gyilkosság elkövetésére, és az ügyetlenkedésével kis híján Charlie-ra terelte a gyanút.

Hamish felállt.

– Tehát gondolja meg, Mrs. Baxter. Én nagyobb botrányt hozok a fejére, mint amekkorát valaha is el tudna képzelni.

Elérkezett a horgásztanfolyam utolsó napja. Hacsak a rendőrség másként nem rendelkezik, Blair elkéri az otthoni meg a munkahelyi címüket, és vasárnap reggel elengedi őket. Az Anstey folyó még mindig le volt zárva, ezért Heather és John azt javasolta, horgásszanak a Maragon.

Amikor Hamish visszatért a rendőrőrsre, Blair még aludt. Az őrmester legépelte a jegyzeteit, áttanulmányozta az eredményt, majd

félretette. Hosszan és tüzetesen merengett a horgásziskola minden egyes tagján. Arra a következtetésre jutott, hogy a bűntény léptéke az, ami nem hagyja őt nyugodni. Nekilátott átnyálazni a Híres bűnügyek sokat forgatott, tízkötetes kiadását. Egyik indíték a másik után száguldott el fáradt szeme előtt. Gyilkoltak pénzért, szenvedélyből, bosszúból, az alkohol vagy a drog hozta ki az emberi jellemek Hide-oldalát, csakhogy a horgásztanfolyamon senki nem itta le magát naponta, és egyikükön sem látszott, hogy droggal élne. Egyik kancsó méregerős teát a másik után készítette. Kutyája, Mackó szorongva ődöngött. Már nem is nyalta meg gazdája kezét, mintha azon elmélkedne, mi tartja távol az ágyától, ugyanis Hamish lábánál szeretett végignyújtózni.

A lelkiismeret hiánya. Ez az egész nem szól másról, mint a lelkiismeret hiányáról – gondolta végül Hamish.

Mikor a kis horgászcsoport elindult az utolsó napi programjára, Hamish egy halom jegyzetet szorítva mellkasához, már mélyen aludt. Mackó a lábfejénél hortyogott.

A rendőr arra ébredt, hogy Blair rázza a vállát.

– Dél van – morogta mérgesen a főfelügyelő. – Istenemre mondom, lustaságért fogom feljelenteni. Van egy munkám a maga számára. Velem jön a szállodába ma este, és felírja az egész bagázs összes elérhetőségét, de nemcsak a lakáscímekre gondolok, azok már megvannak, hanem a munkahelyükére és azokra a címekre, ahová vendégségbe szoktak járni.

– Kifelé! – hallatszott egy magas gyerekhang Blair háta mögött. A testes nyomozó döbbenten pördült hátra. Charlie Baxter állt az ajtóban egy bögre teával. – Ez Macbeth őrmester háza – mondta –, és magának nincs joga zaklatni őt.

Blair döbbenten nézte a fiút, aki falfehér volt a méregtől.

Hamish abban az ingben és flanelnadrágban aludt, amelyet az előző este hordott, s most átlendítette hosszú lábait az ágy szélén.

– Irány a konyha, Charlie! – mondta. – Hány órára parancsolja, hogy a szállodában legyek, uram?

– Hatra – vetette oda Blair –, és mondja meg annak a kölöknek, hogy tanuljon illemet. – A felügyelő kitoporzékolt, és hamarosan hallani lehetett, amint McNabhez és Andersonhoz intéz szónoklatot Hamish irodájában.

– Készítettem magának reggelit, Mr. Macbeth – szólalt meg bátortalanul Charlie. – Az asztalon van.

– Nahát, remekeltél! – felelte Hamish, és nekilátott a szénné égett szalonnának meg a gumiszerű tojásnak. – Micsoda kis háziasszony! Nem mentél horgászni?

– Arra gondoltam, esetleg fölszalad velem a Maragra – felelte Charlie. – Tudja, szeretném megköszönni… Mama dühösen ment el. Nem tudom, maga mit mondott neki, vagy később a nagynéném, de maradhatok.

– Hát ez nagyszerű! – mosolygott Hamish. – Ó, a mamád rendes teremtés, csak túl sokat aggódik.

– Talán együtt elkapjuk a gyilkost, Mr. Macbeth.

– Meglehet. Várj, amíg magamra kapom az egyenruhát, és máris megyünk.

Ünnepi légkör uralkodott a tanfolyam tagjai között. Szemlátomást még Daphne is felhagyott a gonoszkodással. Reggelinél valamennyien arra a következtetésre jutottak, hogy nem köztük van az elkövető. Lady Jane valószínűleg összeakadt egy vadorzóval vagy valamilyen kóbor őrülttel. Holnap mindnyájan egy olyan történettel térnek haza, amely évekig téma lehet, ha meghívják őket vacsorára.

Alice félrehívta Hamisht, s egy ezüst-füstkvarc gyűrűt mutatott neki, amely madzagon lógott a nyakában.

– Jeremytől kaptam. Ma reggel vette az ajándékboltban. Az ujjamra akartam felhúzni, de azt mondta, egyelőre tartsam titokban.

– Miért? – kérdezte kíváncsian Hamish. – Hiszen nem házas a fiatalember.

– Ó, maguk, férfiak annyira titokzatoskodók – nevetett Alice.

– Ha én feleségül kérném a szívem hölgyét – felelte lassan Hamish –, a hegytetőről kiáltanám világgá.

A lány csak boldogan kuncogott, és elsétált.

Hamish egy sziklához ment, ahonnan jó kilátása nyílt a horgásziskola mindegyik tagjára. Leült, és egész nap ott is maradt. Öt órakor aztán odabattyogott Heatherhez.

– Hatra a szállodában kell lenniük, Mrs. Cartwright. Blair főfelügyelő óhaja, hogy írjam fel a neveket meg a címeket, és nekem is volna önökhöz néhány szavam.

– Rendben – felelte Hamish arcát fürkészve Heather –, máris összeszedem őket.

– Én előremegyek, és gondoskodom róla, hogy más vendégeket ne

engedjenek a társalgóba.

A szállodában Blair, McNab és Anderson már várták.

– Jönnek – mondta Hamish –, hat órakor a társalgóban lesznek. Éppen Mr. Johnsonhoz igyekszem, hogy a többi vendéget tartsa távol a társalgótól. Meg fogom találni magának a gyilkost, Mr. Blair.

McNab heherészett, Jimmy Anderson pedig így szólt:

– Túl sok detektívregényt olvastál, Hamish. A nagy nyomozó összegyűjti a gyanúsítottakat a könyvtárban, és leleplezi a gyilkost.

– Aha, pontossan – felelte már távozóban Hamish.

– Ez őrült – dörmögte McNab. – Megmondom neki, hogy menjen haza, és igyon egy kávét.

– Dehogy! – csapott le Blair. – Csak folytassa! Azt akarom, hogy hülyét csináljon magából. Egy héten belül kirúgatom ebből a kellemes kis állásból.

Hát ezért találta Hamish meglepően szelídnek és együttműködőnek Blairt, miután visszatért. Igen. A főfelügyelő vigyorgott. McNab majd az ajtónál áll őrt, Anderson pedig az ablaknál lesz.

Végre egymás után beléptek a társalgóba a horgásztársaság tagjai. Hamish az üres kandallónak háttal állva megvárta, amíg valamennyien helyet foglalnak.

– Mielőtt felírnám a címüket és holnap hazaküldeném önöket – kezdte –, még volna valami mondanivalóm.

McNab elfojtott egy röhögést.

– Kezdetben kicsit bonyolult volt rájönnöm, hogy ki követte el a gyilkosságot önök közül, látszólag ugyanis valamennyiüknek volt rá indítéka.

– Igyekezzen! – Daphne Gore ásított. – Majd meghalok egy italért.

– John és Heather Cartwright – folytatta a félbeszakítást figyelmen kívül hagyva Hamish –, a rossz sajtó tönkretehette volna az iskolájukat, és kétség sem fér hozzá, hogy Lady Jane önökre nézve kedvezőtlen újságcikket szándékozott írni. Levelet kaptak a barátaiktól Ausztriából, amelyben leírták, hogyan tette tönkre az ő életüket. Mr. Cartwright ezért a horgásziskoláért él, Mrs. Cartwrightnak pedig a férje az élete. Mindketten elkövethették a gyilkosságot… Vagy pedig az egyikük. Nos, Marvin és Amy Roth…

– Én ezt nem hallgatom tovább – mondta haragtól felhevült arccal Heather. Félig fölemelkedett a székről, aztán meggondolta magát,

visszaült, de nem Hamishre nézett, hanem a férjére.

– Marvin Roth – folytatta Hamish –, néhány évvel ezelőtt botrányba keveredett, amikor azzal vádolták, hogy kizsákmányoló üzemeket működtet New York konfekciónegyedében, és illegálisan az országban tartózkodó külföldieket alkalmaz. Persze nem akarta, hogy megpiszkálják a múltját, éppen most, amikor beszállt a politikába, és Lady Jane elejtett megjegyzéséből gyanította, hogy a nő mindent tud a múltjáról.

Az őrmester Amyre nézett.

– Aztán Amy Roth. Örökösen arról beszél, hogy ő egy Blanchard, Augustából. Csakhogy ön nem született Blanchard. Tíz évvel ezelőtt feleségül ment Tom Blanchardhoz, a házasság mindössze néhány hétig tartott, ön azonban megtartotta az exférje nevét és a hátterét. Lady Jane nyilván tudott erről.

Marvin végigsimított tar koponyáján.

– Nézze – mondta elkeseredetten –, Amy egyetlen szóval sem állította, hogy született Blanchard. Vagy mondtad, szívem?

– Mondta bizony – szólalt meg Daphne. – Egészen a mentás üdítőig…

– Biztosan félreértette – felelte Marvin, és rideg pillantást vetett Daphnéra.

– Akkor hát elérkeztünk Peter Frame őrnagyhoz – folytatta Hamish.

– Ne! Már megint? – Az őrnagy tenyerébe temette arcát.

– Maga sokat ad a tiszt és úriember hírnevére. Vérmes természetű, és hallották, amikor életveszélyesen megfenyegette Lady Jane-t. Sosem volt háborúban, a származása sem különösebben előkelő. Lady Jane nagyon durván bánt önnel. Aztán Alice Wilson…

A lány félénken Jeremyre mosolygott, aki homlokráncolva az ajtót studírozta.

– Ön kisebbfajta zűrbe keveredett gyerekkorában, ami azóta is megkeseríti az életét. Volt egy fölöttébb fontos indoka, amiért nem akarta, hogy ez kiderüljön. Talán ezért ölhette meg Lady Jane-t.

Senki nem mozdult, mégis mintha elhúzódtak volna Alice-től.

– Én nem… – kapkodott levegő után a lány. – Jeremy, kérlek…

– Charlie Baxter – folytatta ismét Hamish –, neked rossz perceket szerzett őladysége, és a korodbeli srácok nyomás alatt szörnyű dolgokat képesek elkövetni. Aztán Jeremy Blythe. Azt hiszem, maga egy

nyughatatlan karrierista és önző ember. Oxfordban két nővel is hírbe hozták, és isten tudja, hányan voltak még. Konzervatív párti képviselő szeretne lenni, és Lady Jane története, már amennyiben megjelenik a sajtóban, az ambíciói végét jelentette volna.

Ez durva – gondolta indulatosan Alice. Külön-külön, egyenként félrehívhatott volna minket. Mintha valami rémes „Játsszunk igazat" társasjátékban vennénk részt! Az összes csontvázunkat elővesszi a szekrényből. Dühösen pillantott Hamishre, aki épp egy halom jegyzetet tanulmányozott, majd felnézett, és körbepásztázta a helységet. Nem tudja, ki tette! – pattant ki Alice agyából az ösztönös felismerés szikrája. Valami jelet keres, ami elárulja a gyilkost.

– Daphne Gore. Lady Jane mindent tudott önről. Nem akarok belemenni azokba a részletekbe, amelyek a pszichiátriára juttatnák, de azt hiszem, eléggé elvesztette a lelki egyensúlyát ahhoz, hogy kellő nyomás alatt meggyilkoljon valakit.

Döbbent csend telepedett a társalgóra.

– Ha befejezte a kis játékát, Macbeth – szólalt meg Blair –, felvesszük azokat a címeket, és…

Hamish azonban rá se bagózott.

– Szóval egyetlen nyomunk van, mégpedig egy fénykép leszakadt sarka, rajta egy plakát szövegének része: VÁSÁROLJ BRIT. Először azt gondoltam, talán egy régi Vásárolj brit terméket poszter lehet. A képtöredéken egy fejtető is látszik, valami csillogó holmival, amely egy tiarára hajaz. Rengeteg telefonomba került, mire kiderítettem végre, mi is az a felirat. VÁSÁROLJ BRITTELS SÖRT. Ezt a fajta sört Amerikában árusították.

– Sosem hallottam róla – vetette közbe Marvin Roth.

– Nem sokan ismerik – felelte Hamish –, helyileg főzte a maffia ellenőrzése alatt álló egyik kisvállalkozás Brooklyn Red Hook negyedében. Annyira erős volt, hogy az ottaniak azt mondogatták, azokból a holttestekből készült, amelyek nem az East folyó fenekén végezték. Némi szerencse kellett ahhoz, hogy mindezt kiderítsem. Mrs. Roth motyogott valamit Red Hookról[5], csakhogy akkor úgy gondoltam, valamiféle piros színű műlégyről vagy horogról beszél. Csak később jutott eszembe, hogy Red Hook Brooklyn egyik kerülete. Az

[5] Red Hook: piros horog (angol)

unokatestvérem, Erchie történetesen Red Hookban lakik, és felhívtam telefonon. Ő mesélte, hogy ezt a sört a maffia szerencsejáték klubjaiban árusították. Na már most, Erchie sosem hallott Amy Blanchardról vagy Amy Rothról, viszont régebben hallott egy Amy nevű sztriptíztáncosnőről. Az Amy elég szokatlan név egy olasz városrészben. Lady Jane az Államokban járt, kétségtelenül azért, hogy annyi mocskot ásson elő, amennyit csak lehet. Elégedetten várta cikke megjelenését, hogy lássa, mint szenvednek a többiek, vagy legalábbis elképzelje a szenvedésüket. Amy azonban elkapta a grabancát. Lady Jane megszervezett egy találkozót Mrs. Rothtal az erdőben. Ott mutatott neki egy fényképet a sztriptíztáncosnő Amyről, aki a csillogó fejdíszen kívül vajmi kevés ruhát viselt. Önnek, Mrs. Roth, nemigen vannak skrupulusai. Ezt inkább érzem, mint határozottan tudom. Apránként jöttem rá. A tekintetében mindig van valami számító keménység, függetlenül attól, amit mond. Szóval, megfojtotta őt, aztán a folyó medencéjéhez vonszolta a testet. Kellett valami, ami lehúzza, ezért a fövenyre futott, ahol talált egy régi, rozsdás láncot. Amint belökte a nőt a medencébe, biztonságban érezte magát. Aztán visszatért a hotelba, és Lady Jane szobájában megsemmisített minden feljegyzést és papírt. A férje nem tudott arról, hogy maga brooklyni sztriptíztáncosnő volt és áruba bocsátotta a bájait.

Uramisten! – gondolta Heather Cartwright. Még mindig mondanak olyat, hogy a nők áruba bocsátják a bájaikat?

Amy Roth mozdulatlanul ült, lesütötte a szemét.

Marvin nehézkesen felállt, s a felesége foteljának karfájára ülve nyugtatóan megszorította Amy vállát.

– Maga baromságokat beszél – recsegte. – Nem akarom elhinni, amiket a feleségemről itt összehordott, és mondok magának valami mást is. Amy tudja, hogy szeretem. Tudja, hogy egy fikarcnyit sem érdekelne a múltja. Az enyém sem liliomfehér… Van bizonyítéka?

– Látták őt – felelte Hamish. – Egy vadorzó, Angus MacGregor…

Hamish elhallgatott, amikor Amy rászegezte a tekintetét. Az a szempár elvesztette lágy, bociszerű kifejezését. Most határozott volt, és kemény, mint két kődarab.

– Maga tette, igaz?

Amy Roth megnedvesítette az ajkát.

– Igen – mondta egykedvűen.

– Amikor azt mondta nekem, hogy ön szerint a férje tette, és meg van rémülve, hátha ott hagyott valami terhelő bizonyítékot, valójában attól rettegett, hogy maga hagyott ott valamit.

– Igen – felelte Amy ismét azon a hátborzongatóan közönyös hangon.

Marvin arca falfehér lett, és meg-megrándult az érzelemtől. Könnyek szöktek a szemébe.

– Maga mondatja vele mindezt… – Hosszú csend következett. – Amy – könyörgött Marvin –, ha elkövetted, énértem tetted. Pokolba a politikával! Egyébként sem voltam soha oda az ötletért.

– Nem ez volt az oka, vagy igen, Amy?

– Azt hiszem, nem – felelte tompán a nő. Kinyújtóztatta az ujjait, és eltűnődve szemlélte őket. – Az a boszorkány szarakodott velem, ez minden. Nem szeretem, ha szarakodnak velem.

Anderson és McNab közrefogta a nőt, aki bocsánatkérő kis mosolyt vetett a férjére.

Hamish a kikötő falának támaszkodott, tekintetét le nem vette a tenger vizéről. Végtelenül fáradtnak érezte magát. Nem akarta látni, amikor Amyt kihurcolják a rendőrautóhoz. Strathbane-be viszik, a női börtönbe.

Sokáig várt, közben autók érkeztek és távoztak. Aztán Blair hangját hallotta a háta mögül.

– Ügyes munka volt, őrmester. Gondolom, halálra nevette magát. McNab és Anderson felviszik a nőt Strathbane-be a többi emberemmel. Én is mindjárt megyek utánuk. Szép olvasata lesz a fölötteseim számára: a falusi fakabát oldotta meg az ügyet.

– Jaj, dehogy! – szabadkozott Hamish. – Ön mutatta meg az utat. Nem fogom a magam érdemének tulajdonítani.

– Miért tartogatta a tarsolyában ezt a vadorzó tanút? Bevált a trükkje.

– Blöfföltem – felelte cigarettára gyújtva Hamish. – Puszta feltevés volt.

– Tessék?

– Aha, csak kockáztattam. Tudja, Erchie azt mesélte, hogy az egyetlen Amy, akiről jó régen a maffiaklubok környékén hallott, egy fiatal sztriptíztáncosnő volt. Hogy egy és ugyanaz a személy-e, azt már egyáltalán nem állította biztosan. Csak gondoltam, megkockáztatom.

– És mi lett volna, ha téved?

– Hát semmi kétségem afelől, hogy kirúgatott volna az állásomból, ahogyan remélte. Szóval, Amy amolyan prosti is volt. Feltűnt nekem, hogy mindig nyugtalan. A prostik már csak ilyenek. Egy réteg elegáns ruhával meg úrinői modorral elfedhetik a múltat, viszont sosem vetkőzik le azt az űzött, izgága fellépésüket.

– Milyen jól ismeri a fajtáját – jegyezte meg gúnyosan Blair.

Hamish elpirult.

– Ugyan dehogy, viszont ott volt Jessie, aki Aberdeenben hozzáment ahhoz a tanácsnokhoz… Aztán meg hogyan viselkedett Amy a vacsoránál? Óhatatlanul észrevettem, hogy folyton töltögeti a bort, nem várta meg, amíg a pincér vagy a férfiak töltenek.

– Nagy sokk lehetett ez szegény Marvinnek.

– Hát igen. Akkor gondoltam először, hogy Amy a tettes, amikor megláttam a csuklóját. Egy nőhöz képest nagyon erős. Ám igazából a szemhéja döntötte el a kérdést.

– A szemhéja?

– A sarkánál egy kicsikét megfeszül. Megfigyeltem, hogy a bűnöző nőtípus rendelkezik ezzel a tulajdonsággal.

– Mr. Roth is elkísérte. Valami nagymenő ügyvédet fogad.

– Aha. Kegyetlen dolog a szerelem – jegyezte meg gyászosan Hamish.

– Azt hiszem, magának pokoli szerencséje volt – mondta savanyúan Blair. – Képtelen vagyok elhinni, hogy nem fogja verni ezért a mellét.

Hamish megfordult, ismét a kikötő falának támaszkodott.

– Nyugodtan elhiheti. Eszem ágában sincs itt hagyni Lochdubh-t. Ám ha valamicskét írna a jelentésébe az én fölöttébb szorgalmas, ám lassú felfogású munkámról, az nagyszerű volna.

Blair lassan elmosolyodott, és megveregette Hamish vállát.

– Azt hiszem, még van idő egy italra, Hamish – mondta. – Menjünk a bárba!

Epilógus

Vasárnap reggel valamennyi túlélő a reggelizőasztal fölött csevegett és nevetgélt. Ó, a megkönnyebbülés, hogy minden tisztázódott, és haza lehet menni! Riporterek meg fotósok várakoztak a szálloda udvarán, de el lehetett hajtani mellettük. Csak John Cartwright tudta, hogy az őrnagy már kiment beszélgetni velük. Ismét formába lendült, mégpedig olyannyira, hogy képtelen lett volna elismerni, hogy a falu rendőre oldotta meg az ügyet. Így aztán hencegés közben több lélegzetvételnyi szünetet tartott, és megjegyezte, mennyire örül, hogy a rendőrség felgöngyölítette az ügyet.

John fölsóhajtott. A többi vendég, az új horgászcsoport majd később érkezik. Senki nem törölte a foglalását, túl fogják ezt élni.

Alice sugárzóan mosolygott Jeremyre. A férfi nem látogatta meg tegnap este. Azzal mentette ki magát, hogy hullafáradt, teljesen kimerítette a letartóztatás drámája. A lány a bal gyűrűsujján viselte az ékszert, amelyet Jeremytől kapott.

– Remélem, még találkozunk! – mondta derűsen Peter Frame őrnagy. – Ideje indulnom.

– Én is szedem a cókmókomat – szólalt meg Jeremy.

– A bőröndöm a recepción van, úgyhogy iszom még egy csésze kávét, és itt várok rád – mondta derűsen Alice.

Jeremy egy pillanatra a lány vállára tette a kezét.

– Hozom az enyémet is – jegyezte meg egykedvűen Daphne –, és kiveszem a halat a mélyhűtőből. Remélem, elfér a kocsiban.

Cartwrighték elköszöntek, és indultak ellenőrizni a horgásziskola új diákjainak a felszerelését.

Gyönyörű idő volt, a magányosan üldögélő Alice kávét kortyolgatva, boldogan szemlélte a tavon megcsillanó napsugarakat. Talán visszatérnek ide Jeremyvel a nászútjukon.

Hirtelen megdermedt. Daphne nem olyasmit mondott, hogy reméli, a hal elfér a kocsiban? Miféle kocsiban? Jeremy sportkocsijában csak két személyre van hely!

Rohant a recepcióra, felkapta a bőröndjét, és futott ki az udvarra. Jeremy és Daphne nevetgélve próbált helyet találni az óriási lazacnak.

– Jeremy! – kiáltotta Alice. – Azt hittem, együtt megyünk vissza!

A férfi hosszú léptekkel odament hozzá.

– Nem. Daphnét kell hazavinnem, ez így tisztességes. Végtére is együtt utaztunk ide.

– De mi eljegyeztük egymást! – visította Alice. – Nézd! Viselem a gyűrűdet.

– Csak ajándék – motyogta Jeremy. – Úgy értem, nem kértem meg a kezedet, vagy igen?

– Lefeküdtél velem – felelte Alice, s már zokogott. – Talán terhes vagyok. – Jeremy nyakába kapaszkodott.

– Jó ég! – A férfi lerázta magáról Alice karját, és a kocsijához szaladt. Daphne már az utasülésen ült.

Jeremy beszállt, épp akkor csapta be az ajtót, amikor Alice futva odaért. Az ablakot kaparta, mikor a férfi fölengedte a kuplungot. A szép piros sportkocsi felbődült és elsöpört.

Alice felfogta, hogy az újságírók kíváncsian figyelnek az udvarról, sőt néhányan a személyzet tagjai közül is.

Fölkapta a bőröndjét, s emelt fővel visszament a szállodába.

Hamish és Charlie lassan evezett vissza Lochdubh-ba a délutáni horgászásból. Négy makrélát és két galócahalat fogtak. Charlie, aki levetkőzte ridegen megfontolt pillantását, ábrándos örömmel szemlélte a világot.

– Nézze, ott van Mr. Johnson. Magára vár – mondta a fiú, ahogy közelebb értek a parthoz.

Hamisht ez szerfölött arra emlékeztette, mikor az előző alkalommal visszatértek, és Blair várt rájuk.

– Hol a csudában volt? – kérdezte Mr. Johnson, amint Hamish kilépett a fövenyre. – Mindjárt megőrülök. Az a lány, Alice Wilson összevitatkozott Mr. Blythe-tal, aztán eltűnt. A bőröndje még mindig a portán van, de nem jelentkezett be még egy éjszakára. A személyzet minden igyekezetével próbálta megtalálni.

– Te szaladj haza – mondta Hamish a fiúnak. – Ne aggódjék, Mr. Johnson, majd én megtalálom.

Vajon hová mehetett? – tűnődött Hamish, miközben felfelé kapaszkodott a Lochdubh-ból kivezető kanyargós úton. Gyanítom, csak úgy elindult a világba, és meg sem állt.

Áthajtott a sápadt felföldi alkonyaton, tekintetével balról jobbra kutatta az utat.

Tíz mérföldre lehetett Lochdubh-tól, amikor éles szeme hirtelen kiszúrt valamit – nagy fekete kupacnak látszott egy fekete sziklán. Hamish továbbhajtott, majd az út egyik kanyarulatánál leparkolta az autót. Gyalog indult visszafelé a sziklához. Cipője nem csapott zajt a ruganyos hangán.

Alice a sziklán ült: maga a megtestesült szerencsétlenség. Nem sírt. Egész nap bőgött, már nem maradtak könnyei, viszont száraz zokogással hüppögött.

Hamish melléje telepedett.

– Csak egy bolond sír olyan ember miatt, aki valójában nem akarja őt.

– Menjen innen! – Alice az őrmesterre emelte vörösre sírt szemét.

– Nem, nem megyek. Maga jön velem. Már épp elég bajt és aggodalmat okozott ezen a napon, ráadásul mindezt egy jelentéktelen senki miatt, akit még csak nem is szeret.

– Szeretem – nyöszörgött Alice.

– Nem, nem szereti. Ágyba bújt vele, igaz? Aha, gondoltam. Tehát most kénytelen megjátszani, hogy szereti. Jaj, kislány! Magának a büszkesége fáj, nem a szíve! Ott van az az ostoba nőszemély, akit gyilkossággal vádolnak, mégpedig az átkozott sznobizmus miatt. És itt van maga, aki azt tervezi, hogy amint összeszedi a bátorságát, beugrik a legelső tóba. És miért? Hát azért, hogy egy olyan patkány, mint Blythe, bánkódjék.

– Én… Én nem…

– Nézze, én próbáltam elmondani magának, hogy a pasas egy sznob. Amint kiderült, hogy Daphne elég gazdag, mellette kötött ki. Daphne pedig hozzá fog menni. Az ilyenek mindig megszerzik, amit akarnak, és amolyan sivár, unalmas lesz a házasságuk. Maga csak az álmot akarta, Alice. Legyen őszinte, és vallja be: vége van.

– És ha terhes vagyok?

– Ezzel majd akkor nézzen szembe. Mikor aktuális a következő ciklusa? – kérdezte Hamish.

– A jövő héten, azt hiszem.

– Nos, akkor talán minden rendben lesz. Jöjjön, meghívom magunkat egy italra. Maga szép és fiatal.

– Szép… Szépnek talál?

– Nagyon – hazudta gálánsan Hamish. – Lenyűgöző kis teremtés. Ezt gondoltam, amikor először megláttam magát.

Fölsegítette a lányt. Átfogta a vállát, így sétáltak együtt az út felé.

– Nagyszerű ez az este, hiszen él – mondta Hamish. – Csakis erre gondoljon.

Odalent a falu lámpái pislogtak a kakukkfű-, fenyő- és hangaillatú alkonyatban. Az út túloldalán fácán repült fel egy hangabokorról. Odakint a tavon halászhajók pöfögtek ki a tenger felé.

Hamish az úttest szélére rántotta Alice-t, amikor kocsit hallott közeledni. Egy fekete és karcsú Rolls lassított le, Priscilla Halburton-Smythe ült benne. Fehér estélyi ruhát viselt, mellén gyémánt nyaklánc csillogott. Mellette, a kormánykerék mögött John Harrington. Priscilla ránézett Hamishre, a lány vállát ölelő karjára siklott a tekintete, majd vállat vont, és mondott valamit Johnnak, aki az őrmester és Alice felé nézett, majd nevetett. Aztán a kocsi elrobogott.

Alice mélyen beszívta a tiszta, illatos levegőt. Máris jobban érezte magát. Hamish karja megnyugtató volt. Felnézett a férfira. Voltaképp elég jól néz ki. A szempillája egy pasihoz képest nagyon hosszú, a haja pedig elbűvölően vörös.

– Igaza van – mondta –, csak egy ostoba sír olyan ember után, aki igazából nem akarja őt.

Hamish a Rolls Royce távolba vesző hátsó lámpáit nézte.

– Ezt én mondtam? – kérdezte, majd olyan halkan, hogy Alice ne hallhassa meg, hozzátette: – Ha én mondtam, csakugyan címeres bolond vagyok.

Besegítette Alice-t a kocsiba, de ő még pár percig csak bámult maga elé.

– Mindig is meg akartam kérdezni, Mr. Macbeth – szólalt meg bátortalanul Alice –, mi az a HAF?

Hamish fölengedte a kuplungot:

– Hülye angol fasz – felelte, majd haragos abroncscsikorgással megfordította a kocsit, és elindultak lefelé a Lochdubh-ba vezető út hangás sötétségében.

M. C. Beaton

Marion Chesney *(M. C. Beaton az egyik írói álneve a sok közül) 1936-ban született Skóciában Glasgow városában. Mind a mai napig híres, és elismert szerző. Visszavonultan él saját kis házában Cotswolds-ben. Könyveinek témája főleg a történelmi romantikus regények. A jelenlegi populáris regénysorozata a Agatha Raisin és Hamish Macbeth címen futó sorozata. Írói munkássága mellet, dolgozott mint, könyvesbolti eladó, színházi kritikus, újságíró, és lapszerkesztő, mígnem gyermeke születése után regényírásraadta a fejét.*

Eddig megjelent könyvek:

Hamish Macbeth és a nagy lazacfogás
Hamish Macbeth és az eljegyzési vendég